Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (trzecia izba w składzie powiększonym)

z dnia 1 czerwca 2022 r.*

Unia gospodarcza i walutowa – Unia bankowa – Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych (SRM) – Procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku podmiotu znajdującego się na progu upadłości lub zagrożonego upadłością – Przyjęcie przez SRB programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español – Prawo do bycia wysłuchanym – Obowiązek uzasadnienia – Artykuły 18 i 20 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 – Odpowiedzialność pozaumowna

W sprawie T-523/17

Eleveté Invest Group SL, z siedzibą w Madrycie (Hiszpania), i pozostali skarżący, których nazwy lub nazwiska wymieniono w załączniku do wyroku[1], których reprezentowali adwokaci B. Cremades Roman, J. López Useros, S. Cajal Martín i P. Marrodán Lázaro,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali L. Flynn i A. Steiblytė, w charakterze pełnomocników, tych zaś wspierał adwokat J. Rivas Andrés,

oraz

Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), którą reprezentowały J. King, M. Fernández Rupérez, w charakterze pełnomocników, te zaś wspierali adwokaci B. Meyring, S. Schelo, F. Fernández de Trocóniz Robles, T. Klupsch i S. Ianc,

strona pozwana,

popieranym przez

Królestwo Hiszpanii, które reprezentowali J. Rodríguez de la Rúa Puig i L. Aguilera Ruiz, w charakterze pełnomocników,

oraz przez

* Język postępowania: hiszpański.

[1] Wykaz pozostałych skarżących załączono jedynie do wersji doręczonej stronom.

Banco Santander SA, z siedzibą w Santander (Hiszpania), który reprezentowali adwokaci J. Rodríguez Cárcamo, A.M. Rodríguez Conde, D. Sarmiento Ramírez-Escudero i J. Remón Peñalver,

interwenienci,

mającej za przedmiot, po pierwsze, oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności wydanej przez SRB na sesji wykonawczej decyzji SRB/EES/2017/08 z dnia 7 czerwca 2017 r. dotyczącej przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español SA i decyzji Komisji (UE) 2017/1246 z dnia 7 czerwca 2017 r. zatwierdzającej program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español (Dz.U. 2017, L 178, s. 15), po drugie, oparte na art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody, jaką skarżący mieli ponieść wskutek tych decyzji, oraz, po trzecie, żądanie stwierdzenia nieważności wyceny wstępnej i uzyskania rekompensaty,

SĄD (trzecia izba w składzie powiększonym),

w składzie: M. van der Woude, prezes, M. Jaeger, V. Kreuschitz, G. De Baere (sprawozdawca) i G. Steinfatt, sędziowie,

sekretarz: J. Palacio González, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 16 czerwca 2021 r.,

wydaje następujący

Wyrok

I. Ramy prawne

1 W następstwie kryzysu finansowego z 2008 r. podjęto decyzję o utworzeniu w ramach Unii Europejskiej unii bankowej, zbudowanej w oparciu o obszerny i szczegółowy jednolity zbiór przepisów dotyczących usług finansowych na rynku wewnętrznym jako całości i obejmującej jednolity mechanizm nadzorczy oraz nowe ramy gwarantowania depozytów oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków.

2 Pierwszym etapem na drodze do utworzenia unii bankowej było ustanowienie jednolitego mechanizmu nadzorczego (SSM) przez rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63). Zgodnie z motywem 12 tego rozporządzenia SSM powinien zapewnić wdrażanie polityki Unii dotyczącej nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi w spójny i skuteczny sposób, stosowanie jednolitego zbioru przepisów dotyczących usług finansowych w jednakowy sposób w odniesieniu do instytucji kredytowych we wszystkich zainteresowanych państwach członkowskich oraz objęcie tych instytucji kredytowych nadzorem najwyższej jakości, wolnym od uwarunkowań innych niż względy ostrożnościowe. W tym celu rozporządzenie nr 1024/2013 powierza Europejskiemu Bankowi Centralnemu (EBC) szczególne

zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi, aby przyczynić się do bezpieczeństwa i dobrej kondycji instytucji kredytowych oraz stabilności systemu finansowego w ramach Unii i każdego państwa członkowskiego.

3 Następnie przyjęto dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190). W motywie 1 wskazuje ona, co następuje:

„Kryzys finansowy pokazał, że występuje znaczący niedobór odpowiednich instrumentów na szczeblu unijnym, umożliwiających skuteczne działanie względem instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych […] mających problemy finansowe lub będących na progu upadłości. Instrumenty te są niezbędne w szczególności po to, aby zapobiec niewypłacalności lub – gdy już dojdzie do stanu niewypłacalności – zminimalizować negatywne skutki poprzez utrzymanie ważnych funkcji systemowych danej instytucji. Podczas kryzysu wyzwania te były jednym z głównych czynników, które zmuszały państwa członkowskie do ratowania instytucji z wykorzystaniem pieniędzy podatników. Celem wiarygodnych ram naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest zmniejszenie w jak największym stopniu konieczności takiego działania”.

4 Cel dyrektywy 2014/59 polega na ustanowieniu wspólnych zasad minimalnej harmonizacji krajowych przepisów regulujących restrukturyzację i uporządkowaną likwidację banków w Unii oraz przewiduje współpracę między organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmującymi działania w stosunku do transgranicznych banków będących na progu upadłości. W tym względzie dyrektywa 2014/59 przewiduje w szczególności w art. 3 ust. 1, że każde państwo członkowskie wyznacza jeden lub, wyjątkowo, większą liczbę organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, upoważnionych do stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonywania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

5 Jednakże z uwagi na to, że dyrektywa 2014/59, z jednej strony, nie doprowadziła do centralizacji procesu decyzyjnego w dziedzinie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ustanawiała wspólne instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, pozostawiając je zasadniczo do dyspozycji krajowych organów każdego państwa członkowskiego, oraz pozostawiała owym organom swobodę oceny w zakresie stosowania tych instrumentów i korzystania z krajowych mechanizmów finansowania na potrzeby restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a z drugiej strony, nie zapobiegała całkowicie podejmowaniu przez państwa członkowskie odrębnych i potencjalnie niespójnych decyzji dotyczących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grup transgranicznych, zadecydowano o ustanowieniu jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRM).

6 I tak drugim etapem na drodze do utworzenia unii bankowej było przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji

kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach SRM oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

7 Motyw 12 rozporządzenia nr 806/2014 wskazuje:

„Zapewnienie w obrębie Unii skutecznych decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków będących na progu upadłości, w tym dotyczących skorzystania ze środków pozyskanych na szczeblu unijnym, jest niezbędne do ukończenia procesu tworzenia rynku wewnętrznego usług finansowych. W ramach rynku wewnętrznego upadłość banków w jednym państwie członkowskich może wpłynąć na stabilność rynków finansowych w całej Unii. Zapewnienie skutecznych i jednolitych zasad w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz równych warunków finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwach członkowskich leży w interesie nie tylko państw członkowskich, w których banki te prowadzą działalność, ale także wszystkich państw członkowskich; posłuży to bowiem zapewnieniu równych warunków konkurencji i poprawie funkcjonowania rynku wewnętrznego. Systemy bankowe na rynku wewnętrznym charakteryzują się wysokim stopniem współzależności, grupy banków są międzynarodowe, a banki posiadają wysoki odsetek aktywów zagranicznych. Przy braku [SRM] kryzysy bankowe w państwach członkowskich uczestniczących w [SSM] miałyby poważniejsze skutki systemowe również dla nieuczestniczących państw członkowskich. Ustanowienie [SRM] zapewni neutralne podejście do rozwiązania problemu banków będących na progu upadłości, co zwiększy stabilność banków w uczestniczących państwach członkowskich oraz zapobiegnie przenoszeniu się kryzysów do nieuczestniczących państw członkowskich, a w ten sposób usprawni funkcjonowanie całego rynku wewnętrznego. Mechanizmy współpracy dotyczące instytucji mających siedzibę zarówno w uczestniczących, jak i w nieuczestniczących państwach członkowskich powinny być jasne, a żadne państwo członkowskie lub grupa państw członkowskich nie mogą być bezpośrednio lub pośrednio dyskryminowane wobec innych jako miejsce świadczenia usług finansowych”.

8 Rozporządzenie nr 806/2014, zgodnie z jego art. 1 akapit pierwszy, ma na celu ustanowienie jednolitych zasad i jednolitej procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotów określonych w art. 2, mających siedzibę w uczestniczących państwach członkowskich, a mianowicie banków, których organem nadzorczym w państwie macierzystym jest EBC lub które podlegają nadzorowi właściwego organu krajowego państwa członkowskiego, którego walutą jest euro, lub państwa członkowskiego, którego walutą nie jest euro i które nawiązało bliską współpracę zgodnie z art. 7 rozporządzenia nr 1024/2013 (zob. motyw 15 rozporządzenia nr 806/2014).

9 Artykuł 1 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014 przewiduje, że owe jednolite zasady i jednolita procedura są stosowane przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), ustanowioną w art. 42 tego rozporządzenia, we współpracy z Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską oraz krajowymi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ramach SRM ustanowionego tym samym rozporządzeniem. Przewidziano również, że SRM opiera się na jednolitym funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF).

10 Zgodnie z art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 SRB podejmuje decyzję w sprawie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji względem instytucji finansowej mającej siedzibę w uczestniczącym państwie członkowskim, jeżeli spełnione są trzy warunki przewidziane w art. 18 ust. 1 tego rozporządzenia.

11 Pierwszy warunek wymaga, by podmiot znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością. Ocena spełnienia tego warunku dokonywana jest przez EBC po zasięgnięciu opinii SRB lub przez SRB, a warunek ten uznaje się za spełniony, jeżeli dany podmiot znajduje się w co najmniej jednej z sytuacji wymienionych w art. 18 ust. 4 rozporządzenia nr 806/2014.

12 Drugi warunek zakłada, iż nie ma żadnych racjonalnych podstaw, by oczekiwać, że inne środki sektora prywatnego lub środki ostrożnościowe zapobiegną upadłości danego podmiotu w rozsądnych ramach czasowych.

13 Trzeci warunek wymaga, by działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji było konieczne w interesie publicznym, to znaczy konieczne do osiągnięcia co najmniej jednego z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, podczas gdy likwidacja danego podmiotu w trybie standardowego postępowania upadłościowego nie pozwoliłaby zrealizować tych celów w takim samym zakresie.

14 Artykuł 14 rozporządzenia nr 806/2014 określa cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji: zapewnienie ciągłości funkcji krytycznych; uniknięcie znaczących negatywnych skutków dla stabilności finansowej, w szczególności przez zapobiegnięcie efektowi domina; ochrona finansów publicznych przez ograniczenie do minimum korzystania z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego; ochrona deponentów i inwestorów, a także ochrona środków finansowych i aktywów należących do klientów.

15 Artykuł 20 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 przewiduje, że przed podjęciem decyzji w sprawie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w sprawie wykonania uprawnienia do obniżenia wartości lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych SRB zapewnia, by osoba niezależna od wszelkich organów publicznych, w tym od SRB i krajowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także od odnośnego podmiotu, przeprowadziła rzetelną, ostrożną i realistyczną wycenę aktywów i zobowiązań tego podmiotu.

16 Zgodnie z art. 20 ust. 15 rozporządzenia nr 806/2014 wycena jest integralną częścią decyzji w sprawie zastosowania instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w sprawie wykonania uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub decyzji w sprawie wykonania uprawnienia do obniżenia wartości lub konwersji instrumentów kapitałowych.

17 Jeżeli warunki przewidziane w art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 są spełnione, SRB przyjmuje program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

18 Działając w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, SRB, Rada i Komisja muszą czuwać nad tym, aby działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podjęto zgodnie z określonymi zasadami wymienionymi w art. 15 rozporządzenia nr 806/2014, wśród których znajduje się zasada, zgodnie z którą w pierwszej kolejności straty ponoszą akcjonariusze instytucji objętej procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także zasada, zgodnie z którą żaden z wierzycieli nie ponosi strat większych niż te, jakie poniósłby, gdyby podmiot objęty działaniem w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji został zlikwidowany w trybie standardowego postępowania upadłościowego.

19 W programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB określa zastosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Artykuł 22 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 wymienia poszczególne dostępne instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a mianowicie instrument zbycia działalności, instrument instytucji pomostowej, instrument wydzielenia aktywów oraz instrument umorzenia lub konwersji długu.

20 W programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB może również wykonać uprawnienie do obniżenia wartości lub konwersji instrumentów kapitałowych danego podmiotu na warunkach przewidzianych w art. 21 rozporządzenia nr 806/2014. Zgodnie z art. 19 rozporządzenia nr 806/2014 działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może również obejmować przyznanie pomocy państwa lub skorzystanie z SRF.

21 Stosownie do art. 18 ust. 7 rozporządzenia nr 806/2014 bezzwłocznie po przyjęciu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB przekazuje go Komisji. W terminie 24 godzin od przekazania programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez SRB Komisja albo zatwierdza ten program, albo sprzeciwia się mu w odniesieniu do jego aspektów uznaniowych innych niż te, o których mowa w akapicie trzecim, a mianowicie spełnienie kryterium interesu publicznego lub istotna zmiana kwoty SRF. Co się tyczy tych ostatnich aspektów uznaniowych, w terminie 12 godzin od przekazania programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez SRB Komisja może zaproponować Radzie, aby ta sprzeciwiła się przyjętemu przez SRB programowi restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z takiego powodu, że program ten nie spełnia kryterium interesu publicznego, lub aby zatwierdziła istotną zmianę kwoty SRF przewidzianą w przyjętym przez SRB programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bądź sprzeciwiła się takiej zmianie. Program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może wejść w życie tylko wówczas, gdy Rada lub Komisja nie wyraziły sprzeciwu w terminie 24 godzin od przekazania programu przez SRB.

22 Artykuł 18 ust. 9 rozporządzenia nr 806/2014 wskazuje, że SRB zapewnia podjęcie przez odpowiednie krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji koniecznych działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu realizacji programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest skierowany do wspomnianych organów i zawiera instrukcje dla tych organów, które podejmują wszystkie konieczne środki w celu wdrożenia go zgodnie z art. 29 owego rozporządzenia poprzez wykonanie uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

23 Po podjęciu działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB, zgodnie z art. 20 ust. 16 rozporządzenia nr 806/2014, czuwa nad tym, aby niezależna osoba przeprowadziła wycenę w celu ustalenia, czy akcjonariusze i wierzyciele zostaliby lepiej potraktowani, gdyby instytucja objęta procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji została poddana standardowemu postępowaniu upadłościowemu. Owa wycena może prowadzić, na podstawie art. 76 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 806/2014, do wypłaty akcjonariuszom lub wierzycielom rekompensaty, jeżeli w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ponieśli oni straty większe niż te, jakie ponieśliby w wyniku likwidacji w trybie standardowego postępowania upadłościowego.

II. Okoliczności powstania sporu oraz okoliczności faktyczne zaistniałe po wniesieniu skargi

24 Skarżący – Eleveté Invest Group SL oraz 19 osób fizycznych lub prawnych, których nazwiska lub nazwy wymieniono w załączniku do wyroku – byli akcjonariuszami Banco Popular Español SA (zwanego dalej „Banco Popular") lub posiadaczami jego instrumentów dodatkowych w Tier I bądź instrumentów w Tier II przed przyjęciem w odniesieniu do tego banku programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

A. W przedmiocie sytuacji Banco Popular przed przyjęciem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

25 Grupa Banco Popular, w której Banco Popular był spółką dominującą, w dniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji była szóstą hiszpańską grupą bankową.

26 W 2016 r. Banco Popular dokonał podwyższenia kapitału o 2,5 mld EUR.

27 W dniu 5 grudnia 2016 r. SRB na sesji wykonawczej przyjęła plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy Banco Popular (zwany dalej „planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r."). Preferowanym w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. instrumentem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji był instrument umorzenia lub konwersji długu przewidziany w art. 27 rozporządzenia nr 806/2014.

28 W dniu 3 lutego 2017 r. Banco Popular opublikował sprawozdanie roczne za 2016 r., w którym ogłosił zapotrzebowanie na rezerwy nadzwyczajne w kwocie 5,7 mld EUR, co doprowadziło do straty skonsolidowanej w wysokości 3,485 mld EUR, oraz powołanie nowego prezesa.

29 W dniu 10 lutego 2017 r. DBRS Ratings Limited (DBRS) (obecnie DBRS Morningstar) obniżył rating Banco Popular, z perspektywą negatywną, ze względu na osłabioną sytuację kapitału Banco Popular w wyniku straty netto wyższej niż ta, jaką przewidziano w sprawozdaniu rocznym wspomnianym w pkt 28 powyżej, oraz wysiłki Banco Popular zmierzające do zmniejszenia wciąż wysokiego zasobu aktywów nierentownych.

30 W dniu 3 kwietnia 2017 r. Banco Popular ogłosił wyniki audytów wewnętrznych, wskazując, że może zajść konieczność dokonania korekt w sprawozdaniu rocznym za 2016 r. Korekt tych dokonano w sprawozdaniu finansowym Banco Popular za pierwszy kwartał 2017 r.

31 W dniu 10 kwietnia 2017 r. na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy Banco Popular prezes zarządu ogłosił, że bank rozważa albo podwyższenie kapitału, albo przeprowadzenie transakcji korporacyjnej z uwagi na sytuację grupy w zakresie funduszy własnych i poziomu aktywów nierentownych. Niespełna rok po objęciu stanowiska prezes-dyrektor generalny Banco Popular został zastąpiony.

32 W następstwie ogłoszonej w dniu 3 kwietnia 2017 r. konieczności dokonania korekty wyników finansowych za 2016 r. DBRS w dniu 6 kwietnia obniżył rating Banco Popular, utrzymując perspektywę negatywną. Standard & Poor's w dniu 7 kwietnia oraz Moody's Investors service (zwany dalej „Moody's") w dniu 21 kwietnia 2017 r. również obniżyli rating Banco Popular z perspektywą negatywną.

33 W kwietniu 2017 r. Banco Popular wszczął procedurę sprzedaży prywatnej w celu dokonania sprzedaży tego banku na rzecz silnego konkurenta, co miało poprawić jego sytuację finansową. Termin składania ofert przez ewentualnych nabywców zainteresowanych nabyciem Banco Popular wyznaczono na dzień 10 czerwca 2017 r., a następnie przedłużono do końca czerwca 2017 r.

34 W dniu 5 maja 2017 r. Banco Popular przedstawił sprawozdanie finansowe za pierwszy kwartał 2017 r., ogłaszając straty w wysokości 137 mln EUR.

35 W dniu 12 maja 2017 r. wymóg pokrycia wypływów netto (*Liquidity Coverage Requirement*) Banco Popular spadł poniżej minimalnego progu wynoszącego 80%, określonego w art. 460 ust. 2 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1).

36 Pismem z dnia 16 maja 2017 r. Banco Santander SA poinformował Banco Popular, że nie jest w stanie złożyć wiążącej oferty w ramach procedury sprzedaży prywatnej.

37 W dniu 16 maja 2017 r. Banco Popular w zgłoszeniu istotnej okoliczności faktycznej, skierowanym do Comisión nacional del mercado de valores (CNMV, krajowej komisji rynku papierów wartościowych, Hiszpania), wskazał, że potencjalni nabywcy wyrazili zainteresowanie procedurą sprzedaży prywatnej, lecz nie otrzymano żadnej wiążącej oferty.

38 W dniu 19 maja 2017 r. agencja FITCH obniżyła rating długoterminowy Banco Popular.

39 W dniu 23 maja 2017 r. przewodnicząca SRB – Elke König – udzieliła kanałowi telewizyjnemu Bloomberg wywiadu, podczas którego zapytano ją w szczególności o sytuację Banco Popular.

40 W maju 2017 r. w licznych artykułach prasowych donoszono o trudnościach Banco Popular. Tytułem przykładu należy wymienić opublikowany na stronie internetowej *elconfidencial.com* artykuł z dnia 11 maja 2017 r., zatytułowany „Saracho zleca JP Morgan i Lazard przeprowadzenie sprzedaży Popular w trybie pilnym z powodu ryzyka upadłości” (Saracho encarga la venta urgente del Popular a JP Morgan y Lazard por riesgo de quiebra). W artykule tym wskazano, że prezes banku zlecił JP Morgan i Lazard zorganizowanie sprzedaży banku w trybie pilnym z powodu ryzyka upadłości wynikającego z odpływu depozytów klientów indywidualnych i instytucjonalnych na wielką skalę oraz że uznał on, iż jedynym sposobem zapewnienia rentowności banku jest całkowita i rychła sprzedaż całej grupy. Stosownie do wspomnianego artykułu „w obliczu nieustającego wycofywania depozytów i zamknięcia zewnętrznych źródeł finansowania bankowi grozi poważne ryzyko upadłości, w związku z czym [jego prezes] został zmuszony do zastosowania najbardziej drastycznego środka i do stopniowego zaprzestania sprzedaży jego aktywów w celu poprawy wskaźników kapitałowych i spełnienia wymogów EBC”.

41 W dniu 15 maja 2017 r. w opublikowanym na stronie internetowej *elconfidencial.com* artykule, zatytułowanym „EBC przeprowadza dwumiesięczną kontrolę Banco Popular w toku procesu sprzedaży” (El BCE inspecciona a Banco Popular durante dos meses en pleno proceso de venta), doniesiono, że do wdrożenia planu sprzedaży Banco Popular przez jego prezesa doszło po przeprowadzeniu przez EBC kontroli, która potwierdziła deficyt rezerw. Zgodnie z tym artykułem kontrolerzy EBC doszli do wniosku, że trudności Banco Popular były związane

z deficytem rezerw na pokrycie jego ekspozycji w zakresie nieruchomości i że konieczne będzie unikanie okazjonalnego wycofywania depozytów. Kontrolerzy ci mieli również wyrazić niezadowolenie w związku z przedstawieniem sprawozdania finansowego za 2016 r.

42 W dniu 31 maja 2017 r. agencja Reuters opublikowała artykuł zatytułowany „UE ostrzeżona o ryzyku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular" (La UE, advertida de riesgo de una resolución ordenada en Banco Popular). W artykule tym wskazano w szczególności, że według wysokiego urzędnika Unii, który pozostał anonimowy, jeden z głównych organów nadzoru bankowego w Europie ostrzegł urzędników Unii, że jeżeli Banco Popular nie uda się znaleźć nabywcy, konieczne może okazać się przeprowadzenie jego restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zgodnie z tym artykułem wspomniany urzędnik wskazał również, że przewodnicząca SRB wydała w ostatnim czasie „wczesne ostrzeżenie" i stwierdziła, że SRB śledzi procedurę (Banco Popular) ze szczególną uwagą w celu podjęcia ewentualnych działań.

43 Tego samego dnia SRB opublikowała komunikat prasowy, w którym zakwestionowała treść tego artykułu.

44 W pierwszych dniach czerwca 2017 r. Banco Popular odnotował wycofywanie środków na wielką skalę.

45 W dniu 5 czerwca 2017 r. rano Banco Popular przedstawił Banco de España (bankowi Hiszpanii) pierwszy wniosek o awaryjne wsparcie płynnościowe, a następnie – po południu – drugi wniosek, w którym podwyższył wnioskowaną kwotę ze względu na duże przepływy środków. W oparciu o wniosek banku Hiszpanii i w związku z oceną EBC z tego samego dnia dotyczącą wniosku Banco Popular o awaryjne wsparcie płynnościowe Rada Prezesów EBC nie zgłosiła sprzeciwu wobec awaryjnego wsparcia płynnościowego na rzecz Banco Popular na okres do dnia 8 czerwca 2017 r. Banco Popular otrzymał część owego awaryjnego wsparcia płynnościowego, a następnie bank Hiszpanii wskazał, że nie jest w stanie zapewnić Banco Popular dodatkowego awaryjnego wsparcia płynnościowego.

46 W dniu 6 czerwca 2017 r. DBRS i Moody's obniżyli rating Banco Popular.

B. W przedmiocie innych okoliczności faktycznych zaistniałych przed przyjęciem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

47 W dniu 23 maja 2017 r. SRB powierzyła Deloitte jako niezależnemu ekspertowi przeprowadzenie wyceny Banco Popular na podstawie art. 20 rozporządzenia nr 806/2014.

48 W dniu 24 maja 2017 r. SRB w oparciu o art. 34 rozporządzenia nr 806/2014 zażądała od Banco Popular informacji niezbędnych do przeprowadzenia jego wyceny. W dniu 2 czerwca 2017 r. zażądała ona również od Banco Popular przekazania informacji dotyczących procedury sprzedaży prywatnej, a także zapewnienia dostępu do zabezpieczonego wirtualnego repozytorium danych, które ten ostatni utworzył w ramach owej procedury.

49 W dniu 3 czerwca 2017 r. SRB na sesji wykonawczej przyjęła decyzję SRB/EES/2017/06, skierowaną do Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB, funduszu na rzecz uporządkowanej restrukturyzacji banków, Hiszpania), w przedmiocie zaoferowania Banco Popular na sprzedaż. SRB zatwierdziła natychmiastowe wszczęcie procedury sprzedaży Banco Popular przez FROB i wskazała temu ostatniemu wymogi dotyczące sprzedaży zgodnie z art. 39

dyrektywy 2014/59. SRB wskazała w szczególności, że FROB ma skontaktować się z pięcioma potencjalnymi nabywcami, których zaproszono do złożenia ofert w ramach procedury sprzedaży prywatnej.

50 Spośród pięciu potencjalnych nabywców dwaj postanowili nie uczestniczyć w procedurze sprzedaży, a jeden został wykluczony przez EBC ze względów ostrożnościowych.

51 W dniu 4 czerwca 2017 r. dwaj potencjalni nabywcy, którzy postanowili uczestniczyć w procedurze sprzedaży – Banco Santander oraz Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (BBVA) – podpisali porozumienie o zachowaniu poufności, a w dniu 5 czerwca 2017 r. uzyskali dostęp do wirtualnego repozytorium danych.

52 W dniu 5 czerwca 2017 r. SRB na podstawie art. 20 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014 przyjęła pierwszą wycenę (zwaną dalej „wyceną nr 1”), której celem było dostarczenie informacji pozwalających na ustalenie, czy spełnione były warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określone w art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014.

53 W dniu 6 czerwca 2017 r. EBC dokonał oceny w przedmiocie znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością po zasięgnięciu opinii SRB, zgodnie z art. 18 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014.

54 We wspomnianej ocenie EBC wskazał, że w poprzednich miesiącach stan środków finansowych Banco Popular istotnie się pogorszył, przede wszystkim w wyniku znacznego wyczerpania się jego bazy depozytowej. Banco Popular odnotował znaczny odpływ środków finansowych w zakresie wszystkich kategorii klientów. EBC wymienił zdarzenia, które doprowadziły do problemów z płynnością, z jakimi Banco Popular musiał się zmierzyć.

55 W tym względzie zauważył on, że w lutym 2017 r. Banco Popular, przedstawiając roczne sprawozdanie finansowe, ujawnił zapotrzebowanie na rezerwy nadzwyczajne w kwocie 5,7 mld EUR – co doprowadziło do strat w wysokości 3,485 mld EUR w 2016 r. – a także zastąpienie wieloletniego prezesa, który zainicjował przegląd strategii banku. Ogłoszenie rezerw dodatkowych i strat na koniec roku obrotowego spowodowało obniżenie ratingu Banco Popular przez DBRS w dniu 10 lutego 2017 r. i wzbudziło poważne obawy ze strony klientów Banco Popular, które przełożyły się na nieoczekiwane wycofywanie depozytów na dużą skalę oraz na zwiększoną częstotliwość wizyt klientów w oddziałach banku.

56 EBC wskazał również, że wydanie przez Banco Popular w dniu 3 kwietnia 2017 r. publicznego oświadczenia ad hoc informującego o wynikach kilku wewnętrznych audytów mogących mieć istotny wpływ na sprawozdanie finansowe instytucji, a także potwierdzenie, że prezes-dyrektor generalny instytucji zostanie zastąpiony niespełna rok po objęciu stanowiska, wywołały kolejną falę wycofywania depozytów. EBC zauważył, że ową falę wycofywania depozytów napędziły również:

– obniżenie ratingu Banco Popular przez Standard & Poor’s w dniu 7 kwietnia 2017 r.;

– ogłoszenie przez Banco Popular w dniu 10 kwietnia 2017 r., że nie wypłaci on dywidend oraz że może zajść potrzeba podwyższenia kapitału lub przeprowadzenia transakcji korporacyjnej ze względu na trudną sytuację funduszy własnych i na konieczność dorównania innym bankom w zakresie pokrycia aktywów nierentownych;

– obniżenie ratingu Banco Popular przez Moody's w dniu 21 kwietnia 2017 r.;

– ujawnienie wyników za pierwszy kwartał 2017 r., które były gorsze, niż przewidywano;

– nieustające negatywne doniesienia medialne – między innymi artykuły z dni 11 i 15 maja 2017 r., o których mowa w pkt 40 i 41 powyżej – sugerujące, że prezes Banco Popular zarządził sprzedaż banku w trybie pilnym z powodu bezpośredniego ryzyka upadłości lub niedoboru płynności oraz że bank musi zmierzyć się ze znacznym dodatkowym zapotrzebowaniem na rezerwy w wyniku kontroli przeprowadzonej na miejscu przez organ nadzoru.

57 EBC stwierdził także, że szczególnie istotne były depozyty utracone od dnia 31 maja 2017 r., po ujawnieniu w mediach, że bank może zostać postawiony w stan likwidacji, jeżeli trwający proces sprzedaży nie przyniesie w bardzo krótkim czasie oczekiwanych rezultatów.

58 Ponadto EBC zauważył, że chociaż Banco Popular przygotował w ostatnich tygodniach różne działania generujące dodatkowe środki płynne i zaczął wprowadzać je w życie, skala wpływów zrealizowanych i nadal oczekiwanych była niewystarczająca, aby zaradzić wyczerpaniu się płynności Banco Popular w dniu oceny. Wskazał on również, że nawet przy skorzystaniu z awaryjnego wsparcia płynnościowego, wobec którego Rada Prezesów EBC nie zgłosiła sprzeciwu w dniu 5 czerwca 2017 r., stan środków finansowych Banco Popular w tym dniu nie był wystarczający, by zapewnić mu do dnia 7 czerwca 2017 r. zdolność do wywiązywania się ze swoich zobowiązań.

59 EBC uznał, że przyjęte już przez Banco Popular środki nie były wystarczająco skuteczne, aby odwrócić proces pogarszania się jego stanu środków finansowych. Zauważył on, że Banco Popular w ramach alternatywnego środka mającego zapewnić mu zdolność do wywiązywania się ze swoich zobowiązań o nadchodzącej wymagalności usiłował przeprowadzić transakcję korporacyjną, a mianowicie sprzedaż tego banku na rzecz silniejszego konkurenta. EBC uznał jednak, że ze względu na pogarszanie się stanu środków finansowych Banco Popular, na brak dowodu na jego zdolność do odwrócenia swojej sytuacji płynnościowej w najbliższej przyszłości oraz na okoliczność, że negocjacje nie doprowadziły dotychczas do pozytywnego rezultatu, nie można było przewidzieć, czy taka prywatna transakcja zostanie potwierdzona w terminie umożliwiającym Banco Popular spłacanie swoich długów i wywiązywanie się z innych zobowiązań w terminie ich wymagalności.

60 EBC stwierdził, że jednocześnie nie istniały dostępne środki nadzorcze lub środki wczesnej interwencji pozwalające na przywrócenie stanu środków finansowych Banco Popular w sposób natychmiastowy i zapewniające mu wystarczająco dużo czasu na przeprowadzenie transakcji korporacyjnej lub wdrożenie innego rozwiązania. Środki, jakimi EBC jako właściwy organ dysponuje na podstawie krajowej transpozycji art. 104 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013, L 176, s. 338), oraz art. 27–29 dyrektywy 2014/59 lub art. 16 rozporządzenia nr 1024/2013, nie mogły zapewnić, że Banco Popular będzie w stanie spłacać swoje długi i wywiązywać się z innych zobowiązań w terminie ich wymagalności, zważywszy na skalę i tempo obserwowanego pogarszania się pozycji płynnościowej.

61 W rezultacie EBC, biorąc pod uwagę w szczególności nadmierne wycofywanie depozytów, szybkość, z jaką bank utracił środki finansowe, oraz jego niezdolność do wygenerowania innych środków płynnych, uznał, że istnieją obiektywne przesłanki wskazujące na to, iż Banco Popular prawdopodobnie nie będzie w stanie w najbliższej przyszłości spłacać swoich długów i wywiązywać się z innych zobowiązań w terminie ich wymagalności. EBC doszedł do wniosku, że należy uznać, iż Banco Popular znajduje się na progu upadłości lub, w każdym wypadku, jest zagrożony upadłością w najbliższej przyszłości, zgodnie z art. 18 ust. 1 lit. a) i art. 18 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014.

62 W dniu 6 czerwca 2017 r. zarząd Banco Popular poinformował EBC, że doszedł on do wniosku, iż bank jest zagrożony upadłością.

63 Tego samego dnia FROB wystosował pismo zawierające informacje dotyczące procedury sprzedaży (zwane dalej „pismem w sprawie procedury"), w którym wyznaczył termin składania ofert na dzień 6 czerwca 2017 r. o północy.

64 Nadal tego samego dnia BBVA, jeden z dwóch potencjalnych nabywców Banco Popular, poinformował FROB, że nie złoży oferty.

65 Również w dniu 6 czerwca 2017 r. Deloitte przekazał SRB drugą wycenę (zwaną dalej „wyceną nr 2"), sporządzoną na podstawie art. 20 ust. 10 rozporządzenia nr 806/2014. Celem wyceny nr 2 było oszacowanie wartości aktywów i zobowiązań Banco Popular, przedstawienie prognozowanego sposobu potraktowania akcjonariuszy i wierzycieli w przypadku objęcia Banco Popular standardowym postępowaniem upadłościowym, a także dostarczenie informacji pozwalających na podjęcie decyzji w sprawie akcji i instrumentów właścicielskich, które mają być przeniesione, i umożliwiających SRB ustalenie warunków handlowych na potrzeby instrumentu zbycia działalności. W wycenie tej wartość ekonomiczną Banco Popular oszacowano na 1,3 mld EUR w najlepszym scenariuszu, na –8,2 mld EUR w najbardziej negatywnym scenariuszu oraz na –2 mld EUR w najlepszym oszacowaniu.

66 W dniu 7 czerwca 2017 r. Banco Santander złożył wiążącą ofertę.

67 Pismem z dnia 7 czerwca 2017 r. FROB poinformował SRB, że w dniu 7 czerwca o godzinie 3.12 ofertę złożył Banco Santander i że zaproponowana przez ten bank cena za sprzedaż akcji Banco Popular wynosiła 1 EUR. FROB wskazał, że jako oferenta wybranego w konkurencyjnej procedurze sprzedaży Banco Popular jego rada zarządzająca wyznaczyła Banco Santander i postanowiła zaproponować SRB wskazanie tego ostatniego jako nabywcy w decyzji SRB w sprawie przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular.

C. W przedmiocie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular z dnia 7 czerwca 2017 r.

68 W dniu 7 czerwca 2017 r. SRB na sesji wykonawczej, na podstawie rozporządzenia nr 806/2014, przyjęła decyzję SRB/EES/2017/08 dotyczącą programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular (zwanego dalej „programem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji").

69 Zgodnie z art. 1 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB, uznając, że warunki przewidziane w art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 były spełnione, postanowiła objąć Banco Popular procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji począwszy od dnia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

70 I tak SRB stwierdziła, po pierwsze, że Banco Popular znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością, po drugie, że nie istniały inne środki, które mogłyby zapobiec upadłości Banco Popular w rozsądnych ramach czasowych, oraz, po trzecie, że działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w postaci instrumentu zbycia działalności Banco Popular było konieczne w interesie publicznym. W tym względzie SRB wskazała, że restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja była konieczna do osiągnięcia dwóch określonych w art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 celów, którymi są zapewnienie ciągłości funkcji krytycznych banku oraz uniknięcie znaczących negatywnych skutków dla stabilności finansowej, a także że była ona proporcjonalna do owych celów.

71 W art. 5.1 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB postanowiła, co następuje:

„Instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zastosowany wobec Banco Popular będzie polegał na zbyciu działalności na podstawie art. 24 rozporządzenia nr 806/2014 poprzez przeniesienie akcji na nabywcę. Bezpośrednio przed zastosowaniem instrumentu zbycia działalności nastąpi obniżenie wartości i konwersja instrumentów kapitałowych”.

72 Artykuł 6 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odnosi się do obniżenia wartości instrumentów kapitałowych oraz do instrumentu zbycia działalności. W art. 6.1 SRB wskazała środki, jakie przyjęła, korzystając z przysługującego jej uprawnienia do obniżenia wartości przewidzianego w art. 21 rozporządzenia nr 806/2014.

73 I tak w art. 6.1 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB postanowiła:

– najpierw, obniżyć wartość nominalną kapitału zakładowego Banco Popular o 2 098 429 046 EUR, co prowadziło do umorzenia 100% akcji Banco Popular;

– następnie, dokonać konwersji całej kwoty głównej instrumentów dodatkowych w Tier I wyemitowanych przez Banco Popular, które znajdowały się w obrocie w dniu wydania decyzji w sprawie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, na nowo wyemitowane akcje Banco Popular, „nowe akcje I”;

– następnie, obniżyć do 0 wartość nominalną „nowych akcji I”, co prowadziło do umorzenia 100% tych „nowych akcji I”;

– wreszcie, dokonać konwersji całej kwoty głównej instrumentów w Tier II wyemitowanych przez Banco Popular, które znajdowały się w obrocie w dniu wydania decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, na nowo wyemitowane akcje Banco Popular, „nowe akcje II”.

74 Artykuł 6.3 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje, że wyżej wymienione środki polegające na obniżeniu wartości i konwersji opierają się na wycenie nr 2, potwierdzonej wynikami przejrzystego i otwartego procesu sprzedaży przeprowadzonego przez hiszpański organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, to jest FROB.

75 W art. 6.5 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB wskazała, że wykonuje uprawnienia powierzone jej przez art. 24 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014, dotyczący instrumentu zbycia działalności, i że nakazuje, by „nowe akcje II", wolne od wszelkich praw lub roszczeń osób trzecich, w zamian za zapłatę ceny zakupu w wysokości 1 EUR, zostały przeniesione na Banco Santander. Uściślono, że nabywca wyraził już zgodę na przeniesienie.

76 SRB wskazała również, że przeniesienie „nowych akcji II" powinno nastąpić na podstawie wiążącej oferty nabywcy z dnia 7 czerwca 2017 r. i powinno zostać zrealizowane przez FROB zgodnie z Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédito y empresas de servicios de inversión (ustawą 11/2015 w sprawie działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm świadczących usługi inwestycyjne) z dnia 18 czerwca 2015 r. (BOE nr 146 z dnia 19 czerwca 2015 r., s. 50797, zwaną dalej „ustawą 11/2015").

77 Program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przedłożono Komisji do zatwierdzenia w dniu 7 czerwca 2017 r. o godzinie 5.13.

78 W dniu 7 czerwca 2017 r. o godzinie 6.30 Komisja przyjęła decyzję (UE) 2017/1246 zatwierdzającą program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular (Dz.U. 2017, L 178, s. 15) i powiadomiła o niej SRB. W konsekwencji program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wszedł w życie tego samego dnia.

79 Z motywu 4 decyzji 2017/1246 wynika, co następuje:

„Komisja akceptuje program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W szczególności Komisja zgadza się z przedstawionym przez SRB uzasadnieniem konieczności przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w interesie publicznym, zgodnie z art. 5 rozporządzenia (UE) nr 806/2014".

80 Tego samego dnia FROB przyjął środki konieczne do wdrożenia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stosownie do art. 29 rozporządzenia nr 806/2014. W tym kontekście FROB wyraził zgodę na przeniesienie nowych akcji Banco Popular wynikających z konwersji instrumentów w Tier II („nowych akcji II") na Banco Santander.

D. W przedmiocie okoliczności faktycznych zaistniałych po przyjęciu decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

81 W dniu 14 czerwca 2018 r. Deloitte przekazał SRB dotyczącą różnicy w traktowaniu wycenę, o której mowa w art. 20 ust. 16–18 rozporządzenia nr 806/2014, przeprowadzoną w celu ustalenia, czy akcjonariusze i wierzyciele zostaliby lepiej potraktowani, gdyby Banco Popular objęto standardowym postępowaniem upadłościowym (zwaną dalej „wyceną nr 3"). W dniu 31 lipca 2018 r. Deloitte przesłał SRB uzupełnienie do owej wyceny, poprawiając pewne błędy formalne.

82 W dniu 28 września 2018 r. w wyniku połączenia przez przejęcie Banco Santander stał się następcą prawnym Banco Popular na zasadzie sukcesji uniwersalnej.

83 W dniu 17 marca 2020 r. SRB przyjęła decyzję SRB/EES/2020/52 mającą na celu ustalenie, czy akcjonariuszom i wierzycielom, których dotyczyły działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podjęte w odniesieniu do Banco Popular, należy przyznać

rekompensatę. Komunikat dotyczący tej decyzji opublikowano w dniu 20 marca 2020 r. w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. 2020, C 91, s. 2). We wspomnianej decyzji SRB uznała, że akcjonariuszom i wierzycielom, na których restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja Banco Popular miała wpływ, nie przysługuje prawo do rekompensaty z SRF na podstawie art. 76 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 806/2014.

III. Postępowanie i żądania stron

84 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 7 sierpnia 2017 r. skarżący wnieśli niniejszą skargę.

85 Pismem złożonym w sekretariacie w dniu 31 października 2017 r. SRB na podstawie art. 92 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem zwróciła się do tego ostatniego o zarządzenie przeprowadzenia środków dowodowych dotyczących przedstawienia pewnych dokumentów wymienionych w załączniku. Postanowieniem z dnia 28 listopada 2017 r. Sąd odmówił uwzględnienia tego wniosku o przeprowadzenie środków dowodowych na ówczesnym etapie postępowania.

86 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu, odpowiednio, w dniach 6 listopada i 5 grudnia 2017 r. Banco Santander oraz Królestwo Hiszpanii wniosły o dopuszczenie ich do niniejszego postępowania w charakterze interwenientów popierających żądania Komisji i SRB.

87 W dniu 16 lutego 2018 r. Sąd w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania wezwał SRB do przedłożenia ostatniej jawnej wersji programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jawnej wersji wyceny nr 2, opublikowanych na jej stronie internetowej. SRB przedłożyła dokumenty w wyznaczonym terminie.

88 W dniu 6 lipca 2018 r. Sąd w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania zwrócił się do stron głównych z pytaniami na piśmie. Strony główne odpowiedziały na to wezwanie w wyznaczonym terminie.

89 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 1 sierpnia 2018 r. skarżący przedłożyli wniosek o zachowanie poufności względem Banco Santander i Królestwa Hiszpanii w odniesieniu do niektórych załączników do skargi.

90 Postanowieniami z dnia 12 kwietnia 2019 r. prezes ósmej izby Sądu dopuścił interwencje Królestwa Hiszpanii i Banco Santander oraz uwzględnił przedłożone przez skarżących wnioski o zachowanie względem nich poufności.

91 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 16 kwietnia 2019 r. skarżący przedłożyli wniosek o zmianę wniosków o przeprowadzenie środków dowodowych zawartych w skardze i replice. Komisja i SRB, a także Królestwo Hiszpanii i Banco Santander przedstawili swoje uwagi w przedmiocie tego wniosku w wyznaczonym terminie.

92 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 maja 2019 r. skarżący przedłożyli nowy wniosek dowodowy na podstawie art. 85 § 3 regulaminu postępowania. Komisja i SRB przedstawiły uwagi w przedmiocie tego nowego dowodu w wyznaczonym terminie.

93 Królestwo Hiszpanii i Banco Santander przedstawili uwagi interwenientów w dniu 4 lipca 2019 r., a skarżący i SRB ustosunkowali się do nich w wyznaczonym terminie.

94 Ze względu na zmianę składu izb Sądu na podstawie art. 27 § 5 regulaminu postępowania sędzia sprawozdawca został przydzielony do trzeciej izby, której w rezultacie przekazano niniejszą sprawę.

95 Na wniosek trzeciej izby Sąd na podstawie art. 28 regulaminu postępowania postanowił przekazać sprawę powiększonemu składowi orzekającemu.

96 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 9 października 2020 r. skarżący przedłożyli nowy wniosek dowodowy na podstawie art. 85 § 3 regulaminu postępowania. Komisja i SRB, a także Królestwo Hiszpanii i Banco Santander przedstawili uwagi w przedmiocie tego nowego dowodu w wyznaczonych terminach.

97 W dniu 16 marca 2021 r. Sąd w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania wezwał SRB do przedstawienia kilku dokumentów. Pismem z dnia 30 marca 2021 r. SRB odpowiedziała, że żądane dokumenty są częściowo poufne i że mogą zostać przedstawione, jeżeli Sąd zarządzi przeprowadzenie środka dowodowego.

98 Postanowieniem z dnia 12 maja 2021 r. Sąd nakazał SRB na podstawie, z jednej strony, art. 24 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz, z drugiej strony, art. 91 lit. b), art. 92 § 3 i art. 103 regulaminu postępowania przedłożenie pełnych wersji programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyceny nr 2, oceny EBC z dnia 6 czerwca 2017 r. w przedmiocie znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością oraz pisma EBC do Banco Popular z dnia 18 maja 2017 r. Sąd nakazał również SRB przedłożenie jawnej wersji pisma EBC do Banco Popular z dnia 18 maja 2017 r.

99 Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2021 r. Sąd wyłączył z akt sprawy poufne wersje dokumentów przedłożonych przez SRB w wykonaniu postanowienia z dnia 12 maja 2021 r.

100 Z uwagi na zaistnienie przeszkody w wykonywaniu obowiązków odnoszącej się do dwóch członków trzeciej izby w składzie powiększonym prezes Sądu wyznaczył dwóch innych sędziów w celu uzupełnienia składu izby.

101 Na rozprawie w dniu 16 czerwca 2021 r. wysłuchano wystąpień stron oraz ich odpowiedzi na zadane przez Sąd pytania.

102 Skarżący wnoszą do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz decyzji 2017/1246 (zwanych dalej łącznie „zaskarżonymi decyzjami”), a w konsekwencji nakazanie Komisji i SRB zwrócenia skarżącym ich inwestycji w Banco Popular lub, tytułem żądania ewentualnego, zasądzenie od Komisji i SRB zapłaty na rzecz skarżących odszkodowania z tytułu odpowiedzialności pozaumownej;

– zasądzenie od Komisji i SRB zapłaty na rzecz skarżących odszkodowania z tytułu odpowiedzialności pozaumownej;

– stwierdzenie nieważności wyceny nr 2 i zasądzenie od Komisji i SRB wypłacenia skarżącym rekompensaty;

– obciążenie Komisji i SRB kosztami postępowania;

– zarządzenie, by od przyznanych kwot były naliczane odsetki wyrównawcze od dnia 23 maja 2017 r. lub, ewentualnie, od dnia 7 czerwca 2017 r. do dnia ogłoszenia wyroku, a także odsetki za opóźnienie od dnia ogłoszenia wyroku, z wyjątkiem kosztów niniejszego postępowania, od których będą naliczane jedynie odsetki za opóźnienie od dnia ogłoszenia wyroku;

– przyznanie skarżącym wszelkich innych dodatkowych środków naprawczych uznanych za stosowne.

103 Komisja wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności jako bezzasadnej;

– odrzucenie skargi o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej jako niedopuszczalnej lub, tytułem żądania ewentualnego, oddalenie jej jako bezzasadnej;

– odrzucenie skargi na wycenę nr 2 jako niedopuszczalnej;

– obciążenie skarżących kosztami postępowania.

104 SRB wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżących kosztami postępowania.

105 Banco Santander i Królestwo Hiszpanii wnoszą do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżących kosztami postępowania.

IV. Co do prawa

106 Skarga dzieli się zasadniczo na trzy żądania. W ramach części pierwszej żądań skarżący domagają się stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji, część druga zawiera żądania odszkodowawcze, a w ramach części trzeciej skarżący domagają się stwierdzenia nieważności wyceny nr 2 i uzyskania rekompensaty.

A. W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji

107 W uzasadnieniu żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji skarżący podnoszą cztery zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 18 rozporządzenia nr 806/2014. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 20 rozporządzenia nr 806/2014. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa do bycia wysłuchanym i prawa dostępu do akt sprawy, zapisanych w art. 41 ust. 2 Karty praw

podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”). Zarzut czwarty dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia. W odpowiedzi na uwagi interwenientów skarżący podnoszą nowy zarzut dotyczący naruszenia art. 24 rozporządzenia nr 806/2014.

108 Na wstępie należy zauważyć, że w odniesieniu do zakresu kontroli sprawowanej przez Sąd SRB podnosi, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału w przypadku złożonych kwestii technicznych sąd Unii powinien zbadać ustalenia faktyczne i prawne poczynione przez dany organ oraz sprawdzić, czy przyjęty środek nie jest dotknięty oczywistym błędem lub nie stanowi nadużycia władzy i czy organ w sposób oczywisty nie przekroczył granic przysługującego mu uznania.

109 Skarżący uważają, że ograniczenia kontroli sądowej, na które powołuje się SRB, nie mają w niniejszym wypadku zastosowania.

110 W tym względzie należy zauważyć, że orzecznictwo ograniczyło zakres kontroli sprawowanej przez Sąd zarówno w sytuacjach, w których zaskarżony akt opiera się na ocenie wysoce złożonych okoliczności faktycznych o charakterze naukowym i technicznym, jak i w przypadku złożonych ocen ekonomicznych.

111 Z jednej strony, co się tyczy sytuacji, w których organy Unii dysponują szerokim zakresem uznania, w szczególności co do oceny – w celu określenia charakteru i zakresu przyjmowanych przez nie środków – wysoce złożonych okoliczności faktycznych o charakterze naukowym i technicznym, kontrola sądu Unii musi ograniczać się do zbadania, czy wykonywanie takiego uprawnienia nie jest dotknięte oczywistym błędem, nie stanowi nadużycia władzy lub też czy organy te w sposób oczywisty nie przekroczyły granic przysługującego im uznania. W takim kontekście sąd Unii nie może bowiem zastępować swą własną oceną okoliczności faktycznych o charakterze naukowym i technicznym oceny dokonanej przez organy Unii, które są jedynymi organami, którym traktat FUE powierzył to zadanie (wyroki: z dnia 21 lipca 2011 r., Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, pkt 60; z dnia 7 marca 2013 r., Bilbaína de Alquitranes i in./ECHA, T-93/10, EU:T:2013:106, pkt 76; zob. także wyrok z dnia 11 maja 2017 r., Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, pkt 163 i przytoczone tam orzecznictwo).

112 Z drugiej strony, co się tyczy kontroli, jaką sądy Unii sprawują nad dokonywanymi przez organy Unii złożonymi ocenami ekonomicznymi, jest ona kontrolą o zawężonym zakresie, która w sposób konieczny ogranicza do sprawdzenia, czy były przestrzegane reguły proceduralne oraz zasady dotyczące obowiązku uzasadnienia, a także czy nie wystąpił błąd co do okoliczności faktycznych oraz czy nie wystąpił oczywisty błąd w ocenie i czy nie doszło do nadużycia władzy. W ramach tej kontroli sąd Unii nie może zatem również zastępować swą własną oceną ekonomiczną oceny dokonanej przez właściwy organ Unii (zob. podobnie wyroki: z dnia 11 lipca 1985 r., Remia i in./Komisja, 42/84, EU:C:1985:327, pkt 34; z dnia 10 grudnia 2020 r., Comune di Milano/Komisja, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, pkt 100 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 16 stycznia 2020 r., Iberpotash/Komisja, T-257/18, EU:T:2020:1, pkt 96 i przytoczone tam orzecznictwo).

113 Ze względu na to, że decyzje, jakie SRB przyjmuje w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, opierają się na wysoce złożonych ocenach ekonomicznych i technicznych, należy uznać, że zasady wynikające z orzecznictwa przywołanego w pkt 111 i 112 powyżej mają zastosowanie do kontroli, jaką sąd ma za zadanie przeprowadzić.

114 O ile jednak SRB przysługuje w dziedzinie ekonomicznej i technicznej pewien zakres uznania, o tyle nie oznacza to, że sąd Unii powinien powstrzymać się od skontrolowania dokonanej przez SRB interpretacji danych o charakterze ekonomicznym, na których opiera się jej decyzja. Jak bowiem orzekł Trybunał, nawet w przypadku złożonych ocen sąd Unii winien dokonać kontroli nie tylko materialnej prawidłowości powoływanych dowodów, ich wiarygodności i spójności, ale również tego, czy dowody te stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny złożonej sytuacji, i czy mogą one stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na ich podstawie (zob. wyroki: z dnia 22 listopada 2007 r., Hiszpania/Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 26 marca 2019 r., Komisja/Włochy, C-621/16 P, EU:C:2019:251, pkt 104 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 10 grudnia 2020 r., Comune di Milano/Komisja, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, pkt 115 i przytoczone tam orzecznictwo).

115 W tym względzie, aby wykazać, że SRB popełniła w ocenie okoliczności faktycznych oczywisty błąd dający podstawę do stwierdzenia nieważności programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, strona skarżąca powinna przedstawić dowody wystarczające do pozbawienia dokonanej w tym programie oceny okoliczności faktycznych wiarygodności (zob. analogicznie wyroki: z dnia 14 czerwca 2018 r., Lubrizol France/Rada, C-223/17 P, niepublikowany, EU:C:2018:442, pkt 39; z dnia 12 grudnia 1996 r., AIUFFASS i AKT/Komisja, T-380/94, EU:T:1996:195, pkt 59; z dnia 13 grudnia 2018 r., Comune di Milano/Komisja, T-167/13, EU:T:2018:940, pkt 108 i przytoczone tam orzecznictwo).

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 18 rozporządzenia nr 806/2014

116 Skarżący podnoszą, że SRB naruszyła art. 18 rozporządzenia nr 806/2014, ponieważ trzy przewidziane w tym artykule warunki przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie zostały spełnione. Omawiany zarzut dzieli się na trzy części, które dotyczą naruszenia art. 18 ust. 1 lit. a)–c) rozporządzenia nr 806/2014.

117 Artykuł 18 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 przewiduje, że SRB przyjmuje program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tylko wtedy, gdy stwierdzi, że spełnione zostały następujące warunki:

„a) podmiot jest na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością;

b) biorąc pod uwagę ramy czasowe i inne istotne okoliczności, nie ma racjonalnych podstaw, by oczekiwać, że jakiekolwiek alternatywne środki sektora prywatnego, w tym środki w ramach instytucjonalnego systemu ochrony, lub działania nadzorcze, w tym środki wczesnej interwencji bądź umorzenie [obniżenie wartości] lub konwersja odpowiednich instrumentów kapitałowych zgodnie z art. 21, podjęte względem danego podmiotu, zapobiegłyby jego upadłości w rozsądnych ramach czasowych;

c) działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest konieczne w interesie publicznym zgodnie z ust. 5”.

a) W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego, dotyczącej naruszenia art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014

118 Skarżący zauważają, że SRB stwierdziła, iż warunek przewidziany w art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014 został spełniony ze względu na problem Banco Popular z płynnością, a nie z wypłacalnością. Skarżący podnoszą w istocie trzy zastrzeżenia. Utrzymują oni, że SRB i Komisja nie mogły stwierdzić, iż Banco Popular znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością, ponieważ, po pierwsze, bank – jako że musiał mierzyć się z problemem z płynnością – musiał w pierwszej kolejności skorzystać ze wsparcia płynnościowego, po drugie, sytuacja ta wynikała z naruszenia spoczywającego na SRB obowiązku zachowania poufności, a po trzecie, sytuacja ta była skutkiem naruszenia przez SRB i Komisję zasady dobrej administracji.

119 Na wstępie należy przeanalizować zastosowanie w niniejszym wypadku warunku przewidzianego w art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014, zgodnie z którym podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością.

120 W tym względzie, po pierwsze, w dniu 6 czerwca 2017 r. EBC dokonał oceny w przedmiocie znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością po zasięgnięciu opinii SRB, zgodnie z art. 18 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014. W ocenie tej EBC, biorąc pod uwagę w szczególności nadmierne wycofywanie depozytów, szybkość, z jaką bank utracił środki finansowe, oraz jego niezdolność do wygenerowania innych środków płynnych, uznał, że istnieją obiektywne przesłanki wskazujące na to, iż Banco Popular prawdopodobnie nie będzie w stanie w najbliższej przyszłości spłacać swoich długów i wywiązywać się z innych zobowiązań w terminie ich wymagalności. EBC doszedł do wniosku, że należy uznać, iż Banco Popular znajduje się na progu upadłości lub, w każdym wypadku, jest zagrożony upadłością w najbliższej przyszłości, zgodnie z art. 18 ust. 1 lit. a) i art. 18 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014.

121 Po drugie, pismem z dnia 6 czerwca 2017 r. zarząd Banco Popular poinformował EBC, że doszedł on do wniosku, iż bank jest zagrożony upadłością.

122 W piśmie do EBC z dnia 6 czerwca 2017 r. Banco Popular powołuje się na powiadomienie, jakie skierował do EBC na podstawie art. 414 rozporządzenia nr 575/2013, dotyczące naruszenia minimalnych wymogów w zakresie pokrycia wypływów netto, i odsyła do zawartej w załączniku oceny dokonanej przez jego zarząd, zgodnie z którą Banco Popular stanął w obliczu upadłości, oraz do informacji i analiz, na których zarząd ten oparł się, aby dojść do takiego wniosku.

123 W piśmie tym wskazano:

„Zgodnie z art. 21.4 ustawy 11/2015 oraz art. 45 i 46 rozporządzenia delegowanego [Komisji (UE) 2016/1075 z dnia 23 marca 2016 r. uzupełniającego dyrektywę 2014/59 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających treść planów naprawy, planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, minimalne kryteria, które właściwy organ ma poddać ocenie w odniesieniu do planów naprawy i grupowych planów naprawy, warunki udzielenia wsparcia finansowego w ramach grupy, wymagania wobec niezależnych rzeczoznawców, umowne uznanie uprawnień do umorzenia i konwersji, procedury i treść wymogów dotyczących powiadomienia

i obwieszczenia o zawieszeniu oraz sposób funkcjonowania kolegiów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2016, L 184, s. 1)], Banco Popular niniejszym zawiadamia, że jego zarząd uznał, iż bank jest zagrożony upadłością".

124 W tym względzie skarżący podnoszą, iż w załączonym do tego pisma protokole częściowym z dnia 6 czerwca 2017 r. zarząd Banco Popular wskazał, że ten ostatni stanął w obliczu upadłości, ale również, że zarząd ten nadal będzie czynił wszystko, co w jego mocy, aby zaradzić tej sytuacji w oczekiwaniu na awaryjne wsparcie płynnościowe.

125 Należy stwierdzić, że w tym protokole częściowym z dnia 6 czerwca 2017 r. zarząd Banco Popular zwrócił uwagę na trudności napotkane przez Banco Popular, a mianowicie na to, że współczynniki kapitałowe grupy były niższe niż współczynniki jej głównych konkurentów, na wysoką ekspozycję na aktywa nierentowne oraz ich mniejsze pokrycie w porównaniu z głównymi instytucjami hiszpańskimi, a w szczególności na opublikowanie w poprzednich miesiącach artykułów prasowych dotyczących kondycji finansowej grupy oraz ich wpływ na jej sytuację płynnościową. Wskazał on również na obniżenie ratingów kredytowych przez agencje ratingowe, na spadek kursu akcji Banco Popular w 2017 r., a także na pogorszenie się sytuacji płynnościowej i finansowej banku. Zarząd Banco Popular uznał, że sytuacja płynnościowa tego ostatniego pogorszyła się do tego stopnia, że była nie do udźwignięcia, oraz że nieprzestrzeganie wymogu pokrycia wypływów netto nie miało już charakteru tymczasowego i miało istotne znaczenie dla oceny jego upadłości. Doszedł on zatem do wniosku, że należy w tym dniu uznać, iż Banco Popular znalazł się na progu upadłości.

126 Wniosku tego nie podważa fakt dodania przez zarząd Banco Popular, iż dopóki właściwe organy nie podejmą decyzji w następstwie powiadomienia EBC o jego ustaleniach, będzie on nadal poszukiwał prywatnego rozwiązania trwającej sytuacji poprzez transakcję korporacyjną i kontynuował prace nad innymi planami działania, które pozwoliłyby instytucji na pozyskanie kapitału.

127 Po trzecie, SRB w art. 2 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przypomniała wniosek, do jakiego EBC doszedł w swej ocenie, a w art. 2.2 stwierdziła, że – stosownie do oceny EBC – warunek przewidziany w art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014 został spełniony.

128 W niniejszym wypadku znajdowanie się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenie upadłością stwierdzono zatem na podstawie art. 18 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014, zgodnie z którym do celów ust. 1 lit. a) tego artykułu należy uznać, że podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, jeżeli znajduje się on w następującej sytuacji:

„podmiot jest niezdolny, lub istnieją obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że podmiot [ten] w najbliższej przyszłości będzie niezdolny do spłaty swoich długów lub innych zobowiązań w terminie ich wymagalności".

129 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że ani EBC, ani SRB nie oparły się na sytuacji przewidzianej w art. 18 ust. 4 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014, zgodnie z którym należy uznać, że podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, jeżeli „wartość aktywów podmiotu jest niższa od wartości jego zobowiązań lub [jeżeli] istnieją obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że w najbliższej przyszłości wartość aktywów podmiotu będzie niższa od wartości jego zobowiązań".

130 Niewypłacalność podmiotu nie jest zatem warunkiem stwierdzenia, że znajduje się on na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością na podstawie art. 18 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014, a w związku z tym nie jest warunkiem podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

131 W tym względzie, jak zauważa SRB, z motywu 57 rozporządzenia nr 806/2014 wynika, że:

„Decyzję o poddaniu podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy podjąć zanim bilans wykaże niewypłacalność i wyczerpie się kapitał własny podmiotu. Restrukturyzację i uporządkowaną likwidację należy uruchomić po stwierdzeniu, że podmiot jest na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością oraz że żadne alternatywne środki sektora prywatnego nie zapobiegłyby takiej upadłości w rozsądnym czasie".

132 Wynika stąd, że niewypłacalność Banco Popular nie była jedynym przypadkiem, w którym można było uznać, że znajduje się on na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością w rozumieniu art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014.

133 Z uwagi na to, że sytuacja przewidziana w art. 18 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014 nie wymaga, aby dany podmiot był niewypłacalny, argumenty skarżących, za pomocą których podkreślają oni, że Banco Popular w dniu przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji był wypłacalny, są bezskuteczne. Okoliczność, że bilans danego podmiotu wykazuje jego wypłacalność, nie oznacza bowiem, że podmiot ten dysponuje wystarczającymi środkami finansowymi, to znaczy dostępnymi funduszami na spłatę swoich długów i wywiązanie się z innych zobowiązań o nadchodzącej wymagalności.

134 W drugiej kolejności skarżący przyznają, że w dniu przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular miał problemy z płynnością. Ponadto nie podnoszą oni żadnego argumentu mającego na celu zakwestionowanie tego, że w dniu przyjęcia tego programu Banco Popular znajdował się w sytuacji, o której mowa w art. 18 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014, to znaczy tego, że Banco Popular prawdopodobnie nie byłby w stanie w najbliższej przyszłości spłacać swoich długów i wywiązywać się z innych zobowiązań w terminie ich wymagalności.

135 W tym względzie należy zauważyć, że w motywie 23 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB, odwołując się do oceny dokonanej przez EBC, stwierdziła, że stan środków finansowych Banco Popular od października 2016 r. znacznie się pogorszył z powodu wycofywania depozytów w zakresie wszystkich kategorii klientów. Doszła ona na tej podstawie do wniosku, że bank nie miał wystarczających możliwości pozwalających mu na przywrócenie swojej pozycji płynnościowej, aby zapewnić sobie stabilne położenie umożliwiające mu wywiązywanie się ze swoich zobowiązań w terminie ich wymagalności.

136 W programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB wymieniła poszczególne zdarzenia, które od lutego 2017 r. doprowadziły do szybkiego pogorszenia się pozycji płynnościowej Banco Popular. SRB odnosi się w szczególności do opublikowania w lutym 2017 r. sprawozdania rocznego Banco Popular za 2016 r., w którym ogłoszono stratę skonsolidowaną w wysokości 3,485 mld EUR, zapotrzebowanie na rezerwy nadzwyczajne w kwocie 5,7 mld EUR oraz powołanie nowego prezesa, a także do opublikowania w maju 2017 r. sprawozdania finansowego za pierwszy kwartał 2017 r., w którym ogłoszono wyniki gorsze niż te, których spodziewano się na rynku. SRB wspomniała o obniżeniu ratingów Banco Popular przez różne agencje ratingowe w lutym, kwietniu i czerwcu 2017 r. Zauważyła ona również, że nieustające

negatywne doniesienia medialne na temat wyników finansowych i jakoby bezpośredniego ryzyka upadłości Banco Popular lub utracenia przez niego płynności doprowadziły do spotęgowania skali wycofywania depozytów.

137 Ponadto SRB wskazała, że w dniu 12 maja 2017 r. wymóg pokrycia wypływów netto Banco Popular spadł poniżej minimalnego progu wynoszącego 80%, określonego w art. 460 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 575/2013, oraz że do dnia przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular nie zdołał przywrócić zgodności z tym progiem.

138 W sprawozdaniu z dnia 5 czerwca 2017 r. dotyczącym wniosku Banco Popular o awaryjne wsparcie płynnościowe EBC wskazał również, że wskutek wycofywania depozytów na wielką skalę i znacznego zmniejszenia aktywów płynnych wysokiej jakości (*high quality liquid assets*) Banco Popular w dniu 12 maja 2017 r. naruszył wynoszący 80% próg pokrycia wypływów netto i od tego czasu nie był w stanie przywrócić zgodności z wynikającymi z przepisów progami.

139 Artykuł 412 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013 określa wymóg pokrycia wypływów netto w następujący sposób:

„Instytucje utrzymują aktywa płynne, których łączna wartość pokrywa wypływy płynności pomniejszone o wpływy płynności w warunkach skrajnych, w celu zagwarantowania utrzymywania przez instytucje takich poziomów zabezpieczeń przed utratą płynności, które są odpowiednie w sytuacji ewentualnego zakłócenia równowagi między wpływami i wypływami płynności w warunkach wysoce skrajnych w okresie trzydziestu dni. W warunkach skrajnych instytucje mogą wykorzystywać swoje aktywa płynne do pokrycia wypływów płynności netto”.

140 Te poszczególne przesłanki znajdują się w wytycznych Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) z dnia 6 sierpnia 2015 r. dotyczących interpretacji różnych okoliczności, w których instytucja jest uznawana za będącą na progu upadłości lub zagrożoną upadłością na mocy art. 32 ust. 6 dyrektywy 2014/59 (EBA/GL/2015/07) (zwanych dalej „wytycznymi EUNB”).

141 Celem owych wytycznych, mających zastosowanie od dnia 1 stycznia 2016 r., jest przedstawienie szeregu obiektywnych przesłanek umożliwiających ustalenie, czy dany podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, zgodnie z okolicznościami przewidzianymi w art. 32 ust. 4 lit. a)–c) dyrektywy 2014/59. Brzmienie art. 32 ust. 4 lit. c) dyrektywy 2014/59 jest identyczne z brzmieniem art. 18 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014.

142 Artykuł 5 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014 przewiduje, że SRB, Rada i Komisja dokładają wszelkich starań, by stosować się do wszelkich wytycznych i zaleceń EUNB dotyczących zadań, jakie mają wykonywać te organy.

143 Zgodnie z wytycznymi EUNB należy uznać, że dana instytucja znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością w rozumieniu art. 32 ust. 4 lit. c) dyrektywy 2014/59, jeżeli narusza ona regulacyjne wymogi dotyczące płynności, jeżeli nie jest w stanie spłacać swoich długów i wywiązywać się z innych zobowiązań w terminie ich wymagalności lub jeżeli istnieją obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że nastąpi to w najbliższej przyszłości.

144 Wśród przesłanek, które należy wziąć pod uwagę, wytyczne EUNB wymieniają w szczególności: po pierwsze, istotne, niekorzystne zmiany wpływające na pozycję płynnościową instytucji oraz na stabilność jej struktury finansowania, a także na spełnianie przez nią przewidzianych w rozporządzeniu nr 575/2013 minimalnych wymogów dotyczących płynności i dodatkowych wymogów nałożonych na mocy art. 105 tego rozporządzenia lub wszelkich krajowych

minimalnych wymogów dotyczących płynności; po drugie, istotne, niekorzystne zmiany obecnych i przyszłych zobowiązań instytucji, których ocena powinna obejmować, w stosownych przypadkach, oczekiwane i nadzwyczajne odpływy płynności, w tym pojawiające się oznaki potencjalnej paniki bankowej; po trzecie, zmiany, które mogą znacząco negatywnie wpłynąć na reputację instytucji, w szczególności znaczne obniżenie ratingu przez jedną lub kilka agencji ratingowych, jeżeli prowadzi ono do znacznych odpływów płynności, do braku możliwości odnowienia finansowania lub do uruchomienia mechanizmów umownych uzależnionych od ratingów zewnętrznych.

145 Wynika stąd, że – wbrew temu, co twierdzą skarżący – niedobór środków płynnych stanowił okoliczność wystarczającą do uzasadnienia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular, tym bardziej że sytuacja ta nie miała już charakteru tymczasowego.

146 Poszczególne uwzględnione przez EBC i SRB zgodnie z wytycznymi EUNB przesłanki, których skarżący zresztą nie zakwestionowali, pozwoliły stwierdzić, że w dniu przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością w rozumieniu art. 18 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014.

147 W związku z tym SRB i Komisja nie popełniły oczywistego błędu w ocenie poprzez uznanie, że warunek przewidziany w art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014 został spełniony. Wniosku tego nie podważają podniesione przez skarżących zastrzeżenia.

1) W przedmiocie zastrzeżenia pierwszego, dotyczącego konieczności wsparcia płynnościowego

148 Skarżący utrzymują, że zgodnie z motywem 57 rozporządzenia nr 806/2014 w przypadku przyznanie wsparcia płynnościowego jest możliwe, rozwiązanie to powinno mieć pierwszeństwo przed stwierdzeniem, że bank stanął w obliczu upadłości. Ich zdaniem konieczność zapewnienia środków płynnych jest nadrzędna, gdy – jak w niniejszym wypadku – to instytucje europejskie i organy hiszpańskie wywołały niedobór tych środków po stronie Banco Popular. Powołują się oni na oświadczenie złożone przez przewodniczącą SRB w dniu 23 maja 2017 r. podczas wywiadu udzielonego kanałowi telewizyjnemu Bloomberg, na artykuł Reuters z dnia 31 maja 2017 r. oraz na to, że organy hiszpańskie wycofały z Banco Popular miliardy EUR depozytów, które to okoliczności doprowadziły w ich ocenie do spadku akcji Banco Popular i wycofywania depozytów na wielką skalę. I tak skarżący podnoszą w istocie, że SRB nie mogła stwierdzić, iż Banco Popular znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością, ponieważ bank – jako że mierzył się z problemem z płynnością – musiał w pierwszej kolejności skorzystać ze wsparcia płynnościowego.

149 Zastrzeżenie to opiera się na błędnej interpretacji części motywu 57 rozporządzenia nr 806/2014, zgodnie z którą „[k]onieczność skorzystania z awaryjnego wsparcia płynnościowego udzielanego przez bank centralny nie powinna sama w sobie stanowić warunku wskazującego w wystarczającym stopniu na to, że podmiot jest lub w najbliższej przyszłości będzie niezdolny do spłaty swoich zobowiązań w terminie wymagalności”.

150 Motyw ten należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż dany podmiot wnioskuje o awaryjne wsparcie płynnościowe, które zostaje mu przez krajowy bank centralny przyznane, nie prowadzi automatycznie do wniosku, że podmiot ten znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością w rozumieniu art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014.

151 Jak zauważa Komisja, o upadłości Banco Popular nie przesądził sam fakt, że podmiot ten otrzymał awaryjne wsparcie płynnościowe lub potrzebował dodatkowego awaryjnego wsparcia płynnościowego.

152 Wbrew temu, co twierdzą skarżący, z motywu 57 rozporządzenia nr 806/2014 nie można wywieść, że w przypadku gdy bank napotyka problemy z płynnością, przyznanie mu awaryjnego wsparcia płynnościowego musi mieć pierwszeństwo przed stwierdzeniem, że bank stanął w obliczu upadłości.

153 Ponadto w motywie 26 lit. c) programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB stwierdziła, że Banco Popular otrzymał pierwsze awaryjne wsparcie płynnościowe w dniu 5 czerwca 2017 r. w związku z brakiem sprzeciwu ze strony EBC, ale bank Hiszpanii nie był w stanie przyznać mu dodatkowego awaryjnego wsparcia płynnościowego.

154 W tym względzie należy zauważyć, że w piśmie z dnia 5 czerwca 2017 r. bank Hiszpanii zwrócił się do EBC o zgodę na udzielenie Banco Popular awaryjnego wsparcia płynnościowego w celu zaradzenia poważnemu kryzysowi płynności, którego doświadczał ten ostatni. Już tego samego dnia bank Hiszpanii skierował do EBC kolejne pismo, zawierające wniosek o rozszerzenie awaryjnego wsparcia płynnościowego na rzecz Banco Popular, ponieważ ten ostatni poinformował go o niezwykle dużych przepływach środków. Te dwa pisma przekazane EBC tego samego dnia ukazują szybkość, z jaką pogorszyła się sytuacja płynnościowa Banco Popular.

155 Jak wskazują sami skarżący, nieustające wycofywanie depozytów na wielką skalę doprowadziło do tego, że awaryjne wsparcie płynnościowe, którego bank Hiszpanii udzielił, zostało wyczerpane w ciągu zaledwie jednego dnia.

156 Należy również przypomnieć, że w dniu 6 czerwca 2017 r. EBC i zarząd Banco Popular – ze względu na skalę i szybkość wycofywania środków płynnych – stwierdziły, że w dniu 7 czerwca bank nie będzie już w stanie spłacać swoich długów i wywiązywać się z innych zobowiązań w terminie ich wymagalności. W związku z tym – ponieważ stwierdzono, że Banco Popular stanął w obliczu upadłości – dodatkowe awaryjne wsparcie płynnościowe nie wchodziło już w rachubę.

157 SRB w art. 3.2 lit. d) programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdziła również, że awaryjne wsparcie płynnościowe byłoby niewystarczające w świetle szybkości pogarszania się pozycji płynnościowej Banco Popular.

158 W tym względzie należy zauważyć, że SRB nie odgrywa żadnej roli w zapewnianiu awaryjnego wsparcia płynnościowego – należy to do kompetencji krajowych banków centralnych, jak przyznają skarżący.

159 W programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB mogła zatem jedynie stwierdzić, z jednej strony, że EBC w swej ocenie w przedmiocie znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością uznał, iż zatwierdzone przez niego awaryjne wsparcie płynnościowe nie umożliwiłoby przezwyciężenia kryzysu płynności Banco Popular, oraz, z drugiej strony, że bank Hiszpanii nie przyznał Banco Popular dodatkowego awaryjnego wsparcia płynnościowego.

160 W związku z tym zastrzeżenie pierwsze należy oddalić.

2) W przedmiocie zastrzeżenia drugiego, dotyczącego naruszenia obowiązku zachowania poufności

161 Skarżący podnoszą, że upadłość Banco Popular wynika z naruszenia przez SRB obowiązku zachowania poufności przewidzianego w art. 339 TFUE oraz art. 88 i 89 rozporządzenia nr 806/2014. W ich ocenie sytuację braku płynności Banco Popular spowodowały leżące po stronie SRB oświadczenia i wycieki informacji z dni 23 i 31 maja 2017 r., które doprowadziły do wycofywania depozytów na wielką skalę i do spadku kursu akcji Banco Popular. Skarżący utrzymują, że SRB nie mogła stwierdzić, iż Banco Popular znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością, ponieważ sytuacja ta wynikała z naruszenia spoczywającego na SRB obowiązku zachowania poufności.

162 Komisja i SRB utrzymują, że ważność programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jego zatwierdzenia przez Komisję jest uzależniona jedynie od tego, czy dany podmiot stanął w obliczu upadłości i czy pozostałe warunki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji były w chwili jej przyjęcia spełnione. Powody, które doprowadziły do tej sytuacji, są według nich pozbawione znaczenia.

163 Należy zauważyć, że nawet przy założeniu, iż skarżący wykazali, że SRB ujawniła prasie informacje poufne, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem tego typu nieprawidłowość może prowadzić do stwierdzenia nieważności danej decyzji tylko wtedy, gdy zostanie wykazane, że w braku tej nieprawidłowości wspomniana decyzja miałaby inną treść (zob. wyroki: z dnia 6 lipca 2000 r., Volkswagen/Komisja, T-62/98, EU:T:2000:180, pkt 283 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 5 kwietnia 2006 r., Degussa/Komisja, T-279/02, EU:T:2006:103, pkt 416 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 3 marca 2011 r., Siemens/Komisja, T-110/07, EU:T:2011:68, pkt 402 i przytoczone tam orzecznictwo).

164 W tym względzie, jak utrzymują Komisja i SRB, program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostaje skutecznie przyjęty, gdy warunki przewidziane w art. 18 rozporządzenia nr 806/2014 są spełnione, niezależnie od powodów, które doprowadziły do tego, że dany podmiot znalazł się na progu upadłości lub w sytuacji zagrożenia upadłością.

165 I tak SRB, uznawszy, iż warunki przewidziane w art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 zostały spełnione, przyjęła program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a Komisja, stwierdziwszy, że program ten był zgodny z przepisami rozporządzenia nr 806/2014, zatwierdziła go. Okoliczności, które doprowadziły do tego, że Banco Popular spełnił warunki uzasadniające przyjęcie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a w szczególności warunek znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością, nie mają znaczenia.

166 Wynika stąd, że twierdzenia skarżących – zgodnie z którymi oświadczenie przewodniczącej SRB z dnia 23 maja 2017 r. oraz artykuł Reuters z dnia 31 maja 2017 r., o którym mowa w pkt 42 powyżej, są przyczyną kryzysu płynności Banco Popular – nie mają znaczenia dla ustalenia, czy warunek przewidziany w art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014 został spełniony, a tym samym dla oceny ważności programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

167 W tym względzie podniesiony przez skarżących związek przyczynowy, jaki miałby zachodzić między ujawnieniem tych informacji a kryzysem płynności Banco Popular, jest nieistotny i nie może prowadzić do stwierdzenia nieważności programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Natomiast w zakresie, w jakim skarżący podnoszą, że oświadczenie przewodniczącej

SRB z dnia 23 maja 2017 r. oraz artykuł Reuters z dnia 31 maja 2017 r. stanowią naruszenie przez SRB spoczywającego na niej obowiązku zachowania poufności, które miałoby być przyczyną ich szkody, ich treść zostanie zbadana w ramach analizy drugiego żądania odszkodowawczego.

168 Skarżący kwestionują argument, zgodnie z którym powody, które doprowadziły bank do stanięcia w obliczu upadłości, nie mają znaczenia. Podnoszą oni, że w takim przypadku SRB, Komisji i FROB przysługiwałby zakres uznania nieprzewidziany w rozporządzeniu nr 806/2014 i że byłoby to sprzeczne z zasadą nemo auditur propriam turpitudinem allegans.

169 Jeżeli chodzi o przywołanie przez skarżących owej zasady, zgodnie z którą nikt nie może powoływać się na własne bezprawne zachowanie względem innej osoby, aby uzyskać korzyść, wystarczy stwierdzić, podobnie jak SRB, że zasada ta nie ma w niniejszym wypadku zastosowania. Jak zauważa SRB, zasada ta ma zastosowanie wtedy, gdy strona próbuje czerpać nienależne korzyści z własnego bezprawnego postępowania. Tymczasem skarżący nie wskazują, jaką korzyść SRB lub Komisja miałyby odnieść z przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

170 W związku z tym zastrzeżenie drugie należy oddalić.

3) W przedmiocie zastrzeżenia trzeciego, dotyczącego naruszenia zasady dobrej administracji

171 Skarżący utrzymują, że na SRB i Komisji – z uwagi na to, że SRB wywołała kryzys płynności Banco Popular – spoczywał na podstawie zapisanej w art. 41 karty zasady dobrej administracji obowiązek zminimalizowania wyrządzonej szkody. Uważają oni, że SRB i Komisja naruszyły zasadę dobrej administracji, ponieważ nie zbadały w sposób staranny i bezstronny tego, czy Banco Popular rzeczywiście stanął w obliczu upadłości, pomijając to, że stan ten spowodowały oświadczenia SRB i wycofywanie depozytów przez hiszpańskie organy administracji na wielką skalę, oraz nie uwzględniły okoliczności, że problem mógł zostać rozwiązany dzięki awaryjnemu wsparciu płynnościowemu. Utrzymują oni również, że SRB i Komisja naruszyły zasadę staranności, ponieważ – mając świadomość, że kryzys płynności Banco Popular wywołały oświadczenia SRB – nie uczyniły nic, aby mu zaradzić i uniknąć restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w szczególności poprzez udzielenie awaryjnego wsparcia płynnościowego.

172 W replice skarżący wyjaśniają, że w ramach omawianego zastrzeżenia twierdzą oni, iż stosownie do zasady dobrej administracji SRB i Komisja powinny były postąpić inaczej w odniesieniu do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular, łagodząc szkodę spowodowaną przez sytuację, którą wywołały.

173 Należy stwierdzić, że nie jest jasne dokonane przez skarżących powiązanie między naruszeniem zasady dobrej administracji, do jakiego miało dojść, a naruszeniem warunku przewidzianego w art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014. Podobnie odniesienie do szkody, jaką SRB i Komisja powinny były złagodzić, jest trudne do zrozumienia w kontekście analizy spełnienia tego warunku.

174 Ponadto należy przypomnieć, że z analizy zastrzeżenia drugiego wynika, iż przyczyny, które doprowadziły do tego, że Banco Popular znalazł się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością, nie mają znaczenia dla ustalenia, czy warunek przewidziany w art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014 został spełniony, a tym samym dla oceny zgodności z prawem zaskarżonych decyzji. W tym względzie z jednej strony skarżący nie wyjaśniają, na ile – gdyby SRB i Komisja uwzględniły te okoliczności – nie byłoby możliwe stwierdzenie, w oparciu o brak

płynności Banco Popular, że znalazł się on na progu upadłości lub był zagrożony upadłością, a tym samym stwierdzenie, że warunek przewidziany w art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014 został spełniony. Z drugiej strony argumenty skarżących nie uwzględniają również tego, że stwierdzenie, iż Banco Popular znalazł się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością, wynika z oceny dokonanej przez EBC.

175 Co się tyczy argumentu, zgodnie z którym SRB i Komisja nie uwzględniły tego, że problemowi Banco Popular można było zaradzić dzięki awaryjnemu wsparciu płynnościowemu ze strony banku Hiszpanii, wystarczy odesłać do analizy zastrzeżenia pierwszego i przypomnieć, że przyjęcie takiego środka należy do kompetencji krajowych banków centralnych.

176 Co się tyczy argumentu, zgodnie z którym SRB i Komisja powinny były zaradzić problemowi Banco Popular, aby uniknąć restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, za pomocą środków wczesnej interwencji zgodnie z art. 13 rozporządzenia nr 806/2014, wystarczy stwierdzić, że skarżący nie wyjaśniają, do jakiego rodzaju środków objętych kompetencją SRB lub Komisji się odwołują. Przyjęcie środków wczesnej interwencji, o których mowa w art. 13 rozporządzenia nr 806/2014, należy do kompetencji EBC i właściwych organów krajowych.

177 W związku z tym należy oddalić zastrzeżenie trzecie, a w konsekwencji – część pierwszą omawianego zarzutu.

b) W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego, dotyczącej naruszenia art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014

178 Skarżący podnoszą naruszenie art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014, ponieważ w ich ocenie SRB nie dokonała prawidłowej oceny rozwiązań alternatywnych względem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Podnoszą oni, że istniało wiele realnych środków alternatywnych względem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

179 W pierwszej kolejności skarżący uważają, że udzielenie całego awaryjnego wsparcia płynnościowego, które pierwotnie zatwierdził EBC, oraz wysiłki Banco Popular mające na celu pozyskanie funduszy do dnia 16 czerwca 2017 r., pozwoliłyby mu na kontynuowanie działalności do dnia 21 czerwca 2017 r. i na przeprowadzenie procedury sprzedaży prywatnej lub podwyższenia kapitału.

180 Należy przypomnieć, że z analizy zastrzeżenia pierwszego objętego częścią pierwszą omawianego zarzutu wynika, iż w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB stwierdziła, że bank Hiszpanii po udzieleniu Banco Popular pierwszego awaryjnego wsparcia płynnościowego w dniu 5 czerwca 2017 r. nie był w stanie przyznać mu dodatkowego awaryjnego wsparcia płynnościowego. Z uwagi na to, że udzielanie awaryjnego wsparcia płynnościowego należy do kompetencji krajowych banków centralnych, SRB mogła jedynie przyjąć do wiadomości, że dodatkowe awaryjne wsparcie płynnościowe było niedostępne.

181 W tym względzie skarżący utrzymują, że rozszerzenie awaryjnego wsparcia płynnościowego na rzecz Banco Popular było możliwe pomimo tego, że bank Hiszpanii odmówił udzielenia Banco Popular kolejnego awaryjnego wsparcia płynnościowego. Utrzymują oni, że bardziej realistyczna ocena gwarancji pozwoliłaby na udzielenie dodatkowego awaryjnego wsparcia płynnościowego, o które wnioskował Banco Popular, oraz że nawet w przypadku niewystarczających gwarancji ze strony Banco Popular państwo hiszpańskie mogło udzielić tej gwarancji. Uważają oni, że FROB również mógł zapewnić Banco Popular środki płynne.

182 Wystarczy stwierdzić, że argumenty te opierają się na czystych domysłach dotyczących pomocy, jakiej Banco Popular mogłyby udzielić podmioty trzecie, a w szczególności organy hiszpańskie.

183 Należy również zauważyć, że zgodnie z art. 6 ust. 6 rozporządzenia nr 806/2014 „[d]ecyzje lub działania [SRB], Rady lub Komisji nie mogą wymagać od państw członkowskich udzielenia nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, ani rzutować na suwerenność budżetową i obowiązki budżetowe państw członkowskich". Ani SRB, ani Komisja nie miały zatem możliwości zobowiązania organów hiszpańskich do udzielenia Banco Popular wsparcia finansowego w postaci środków płynnych lub gwarancji.

184 Ponadto należy zauważyć, że EBC w swej ocenie w przedmiocie znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością wskazał, że nawet przy skorzystaniu z awaryjnego wsparcia płynnościowego zatwierdzonego przez Radę Prezesów EBC w dniu 5 czerwca 2017 r. stan środków finansowych Banco Popular w dniu oceny nie był wystarczający, by zapewnić mu do dnia 7 czerwca 2017 r. zdolność do wywiązywania się ze swoich zobowiązań.

185 Założenie, na którym opierają się argumenty skarżących i zgodnie z którym Banco Popular mógł skorzystać z całego awaryjnego wsparcia płynnościowego, które pierwotnie zatwierdził EBC, należy zatem odrzucić. W związku z tym wymienione przez skarżących rozwiązania alternatywne – jako że są one uzależnione od udzielenia tego dodatkowego awaryjnego wsparcia płynnościowego – nie wchodziły w rachubę. Ponadto twierdzenie skarżących, zgodnie z którym udzielenie całego awaryjnego wsparcia płynnościowego pozwoliłyby Banco Popular na kontynuowanie działalności do dnia 21 czerwca 2017 r., jest zwykłym przypuszczeniem, które nie uwzględnia konsekwencji dalszego wycofywania depozytów ani jego skali.

186 W drugiej kolejności skarżący utrzymują w istocie, że w art. 3 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB nie uzasadniła w wystarczający sposób powodów, dla których inne środki nie wchodziły w rachubę.

187 W tym względzie należy zauważyć, że w art. 3 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB, uwzględniając ocenę EBC, stwierdziła, że nie istniał środek alternatywny mogący zapobiec upadłości Banco Popular w rozsądnych ramach czasowych oraz że warunek przewidziany w art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014 został spełniony.

188 W szczególności w art. 3.2 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB wskazała, iż nie było żadnych racjonalnych podstaw, by oczekiwać, że inne środki sektora prywatnego mogą zapobiec upadłości Banco Popular. Brak takich środków można było wywieść w szczególności z następujących okoliczności:

– sam bank w piśmie skierowanym do EBC w dniu 6 czerwca 2017 r. przyznał, że jest zagrożony upadłością;

– procedura sprzedaży prywatnej nie doprowadziła do pozytywnego rezultatu w czasie, który umożliwiłby bankowi spłacanie swoich długów i wywiązywanie się z innych zobowiązań w terminie ich wymagalności;

– było mało prawdopodobne, że bank będzie w stanie pozyskać w wymaganym czasie wystarczającą ilość dodatkowych środków płynnych w drodze transakcji rynkowych, operacji banku centralnego lub przy wykorzystaniu środków przewidzianych w jego funduszu rezerwowym i w jego planach naprawczych;

– awaryjne wsparcie płynnościowe byłoby niewystarczające w świetle szybkości, z jaką pogarszała się jego pozycja płynnościowa.

189 W art. 3.3 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB uznała, iż nie było żadnych racjonalnych podstaw, by oczekiwać, że środki ostrożnościowe, w tym środki wczesnej interwencji, mogą zapobiec upadłości Banco Popular. SRB zauważyła, że EBC w swojej ocenie w przedmiocie znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością potwierdził, że nie istniały dostępne środki ostrożnościowe lub środki wczesnej interwencji, które mogłyby przywrócić pozycję płynnościową banku w sposób natychmiastowy i zapewnić mu czas wystarczający do przeprowadzenia transakcji korporacyjnej lub wdrożenia innego rozwiązania. Środki, jakimi EBC dysponuje jako właściwy organ na podstawie krajowej transpozycji art. 104 dyrektywy 2013/36 i art. 27–29 dyrektywy 2014/59 lub na podstawie art. 16 rozporządzenia nr 1024/2013, nie mogły zagwarantować, że bank będzie w stanie wywiązywać się ze swoich zobowiązań i spłacać inne długi w terminie ich wymagalności, zważywszy na skalę i tempo obserwowanego pogarszania się pozycji płynnościowej.

190 W art. 3.4 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB stwierdziła, iż nie było również żadnych racjonalnych podstaw, by oczekiwać, że skorzystanie z uprawnienia do obniżenia wartości i konwersji instrumentów kapitałowych zgodnie z art. 21 rozporządzenia nr 806/2014 zapobiegnie upadłości Banco Popular w rozsądnych ramach czasowych. SRB uznała w szczególności, że ponieważ Banco Popular znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością ze względu na swoją pozycję płynnościową, obniżenie wartości i konwersja kapitału nie byłyby wystarczające, aby przywrócić sytuację płynnościową banku.

191 Postanowienia te znajdują się w całości w wersji programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, którą opublikowano na stronie internetowej SRB w dniu 2 lutego 2018 r., załączonej do repliki. Wynika stąd, że skarżący nie mogą utrzymywać, iż SRB nie uzasadniła w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powodów, dla których nie wchodziły w rachubę alternatywne środki ostrożnościowe, w tym środki wczesnej interwencji, lub środki sektora prywatnego.

192 Ponadto, jak zauważają Komisja i SRB, zważywszy na brzmienie art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014, SRB mogła ograniczyć się do oceny środków alternatywnych, które mogły zapobiec upadłości Banco Popular w rozsądnych ramach czasowych, biorąc pod uwagę dostępny czas i okoliczności.

193 W trzeciej kolejności skarżący utrzymują, że możliwe było podwyższenie kapitału Banco Popular. Zakładając, że brak płynności Banco Popular wynikał z dekapitalizacji, podnoszą oni, że Banco Popular potrzebował od 2 do 5 mld EUR. Zauważają, że według doniesień prasowych banki inwestycyjne pracowały nad podwyższeniem kapitału o 4 lub 5 mld EUR. Skarżący twierdzą, że według wyspecjalizowanych analityków owo podwyższenie kapitału było realne z dwóch powodów. Po pierwsze, około 31,5% kapitału zakładowego Banco Popular należało do dużych inwestorów, którzy byli gotowi do subskrypcji podwyższenia kapitału w 2017 r. Po drugie, w maju 2017 r., przed oświadczeniami przewodniczącej SRB, analitycy uznali, że notowania akcji Banco Popular były zaniżone, a zatem można było ufać, że dojdzie do podwyższenia ich wartości. Skarżący powołują się na pismo Barclays Bank z dnia 3 czerwca 2017 r. oraz na pismo Deutsche Bank z dnia 5 czerwca 2017 r., skierowane do Banco Popular i informujące, że banki te były gotowe do wzięcia udziału w podwyższeniu kapitału.

194 Należy zauważyć, że – jak wskazują sami skarżący – omawiane rozwiązanie opiera się na założeniu, że brak płynności Banco Popular wynikał z dekapitalizacji. Tymczasem wystarczy przypomnieć, że brak płynności Banco Popular był wynikiem spowodowanego utratą zaufania deponentów odpływu depozytów na wielką skalę i że jedynie środek mogący szybko wygenerować wystarczającą ilość środków płynnych, aby umożliwić Banco Popular wywiązanie się z jego zobowiązań w dniu 7 czerwca 2017 r., należało uznać za realne rozwiązanie alternatywne. Skarżący nie wykazali, że byłoby tak w przypadku podwyższenia kapitału, na które się powołują i które jest zresztą czysto hipotetyczne, a w każdym wypadku nastąpiłoby po tej dacie.

195 Co się tyczy pisma Barclays Bank z dnia 3 czerwca 2017 r. i pisma Deutsche Bank z dnia 5 czerwca 2017 r., skarżący przedstawili fragmenty tych pism w załączniku do repliki. Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 maja 2019 r. skarżący przedłożyli nowy wniosek dowodowy na podstawie art. 85 § 3 regulaminu postępowania w celu przedstawienia pełnej wersji owych dwóch pism w następstwie ich opublikowania na stronie internetowej *Diario 16* w dniu 9 kwietnia 2019 r. W ramach artykułu zatytułowanego „Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja oraz sprzedaż Banco Popular nie były zgodne z wymogami ustawy" strona internetowa *Diario 16* ujawniła kilka dokumentów, w tym pełne wersje pisma Barclays Bank z dnia 3 czerwca 2017 r. i pisma Deutsche Bank z dnia 5 czerwca 2017 r.

196 W tym względzie art. 85 § 3 regulaminu postępowania przewiduje, że w wyjątkowych przypadkach strony główne mogą przedstawiać nowe dowody lub wnioski dowodowe przed zamknięciem ustnego etapu postępowania lub przed podjęciem przez Sąd decyzji o rozstrzygnięciu sprawy z pominięciem ustnego etapu postępowania, o ile opóźnienie w ich złożeniu jest uzasadnione.

197 Wskazując, że nie mieli dostępu do pełnej wersji tych pism przed ich opublikowaniem w Internecie w dniu 9 kwietnia 2019 r., skarżący uzasadnili powody, dla których nie mogli przedstawić ich w załączeniu do swoich wcześniejszych pism. Te nowe dowody należy zatem uznać za dopuszczalne.

198 Co się tyczy treści tych dwóch pism, należy stwierdzić, że nie zawierają one żadnego stanowczego zobowiązania Barclays Bank czy Deutsche Bank do wzięcia udziału w podwyższeniu kapitału Banco Popular, lecz są jedynie wyrazem rozmów na temat potencjalnego podwyższenia kapitału w przyszłości. Z pism tych wynika, że w dniu ich wysłania projekt podwyższenia kapitału Banco Popular był dopiero na bardzo wczesnym etapie przygotowania.

199 I tak w skierowanym do Banco Popular piśmie z dnia 3 czerwca 2017 r. Barclays Bank odwołuje się wyłącznie do niedawnych rozmów dotyczących podwyższenia kapitału, którego celem miało być zaspokojenie przez Banco Popular dodatkowego zapotrzebowania w zakresie tworzenia rezerw oraz osiągnięcie znacznie wyższych poziomów kapitału w celu złagodzenia wyzwań wynikających ze szczególnej ekspozycji w zakresie nieruchomości i innych aktywów nierentownych, z którymi Banco Popular musiał się zmierzyć.

200 W piśmie tym Barclays Bank potwierdził swoje wsparcie dla Banco Popular i wskazał, że jest w stanie pomóc mu w tej ważnej transakcji. Barclays Bank wyraził zainteresowanie subskrypcją jako globalny koordynator lub prowadzący księgę popytu w odniesieniu do 50% transakcji na warunkach rynkowych. Sformułował on zastrzeżenia prawne, wskazując, że „jakiekolwiek zobowiązanie lub jakakolwiek oferta w związku z subskrypcją tego rodzaju będą skutkowały zawarciem odrębnego porozumienia lub odrębnych porozumień pomiędzy Banco Popular a [Barclays Bank], pod warunkiem że warunki rynkowe będą zadowalające, że wyniki uprzedniej kontroli będą dobre, że strony uzgodnią warunki i ceny w tej dacie […] oraz że uzyskane zostaną

wszystkie wymagane wewnętrzne zezwolenia". Wreszcie Barclays Bank podkreślił, że pismo to nie stanowi oferty subskrypcji transakcji lub jakiegokolwiek finansowania i nie ma na celu stworzenia między nim a Banco Popular stosunku prawnego.

201 We wspomnianym piśmie z jednej strony nic nie wskazuje zatem na to, że Barclays Bank był gotów uczestniczyć finansowo w owym podwyższeniu kapitału, a z drugiej strony ten ostatni nie wspomina o kryzysie płynności, z jakim mierzył się Banco Popular, i nie proponuje żadnego rozwiązania, które miałoby mu zaradzić.

202 W skierowanym do Banco Popular piśmie z dnia 5 czerwca 2017 r. Deutsche Bank wspomina jedynie o tym, że byłby zainteresowany zapewnieniem 50% ewentualnego podwyższenia kapitału o 4 mld EUR. Deutsche Bank wskazuje zaledwie, że „istnieją oczywiście pewne warunki, ale [że] pismo opiera się na naszym przekonaniu, iż w okolicznościach, które w naszej ocenie mogą rzeczywiście zaistnieć, możliwe byłoby dokonanie podwyższenia [kapitału], które ustabilizowałoby bank". Deutsche Bank wskazał, że kontaktował się z różnymi inwestorami i że sądzi on, iż – „oczywiście bez całkowitej pewności" – podwyższenie kapitału będzie możliwe.

203 W związku z tym pisma tego nie można interpretować w ten sposób, że zawiera ono stanowcze zobowiązanie Deutsche Bank do wzięcia udziału w podwyższeniu kapitału Banco Popular; nie dotyczy ono rozwiązania, które miałoby umożliwić przezwyciężenie kryzysu płynności tego ostatniego.

204 Ponadto skarżący wskazują, że Banco Popular w swym planie funduszy własnych z kwietnia 2017 r. przewidział, że podwyższenie kapitału może zostać dokonane w jeden miesiąc. Wystarczy zauważyć, że w dokumencie tym Banco Popular wspomina o wynoszącym od jednego do trzech miesięcy terminie na dokonanie podwyższenia kapitału i o tym, że przewidywany termin jednego miesiąca liczony jest od dnia podpisania umowy subskrypcji. Tymczasem z uwagi na to, że nie złożono żadnej wiążącej oferty podwyższenia kapitału, omawiany argument nie może zostać uwzględniony.

205 Ponadto perspektywie na to, że podwyższenie kapitału umożliwi zapewnienie płynności wystarczającej do uniknięcia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular przeczy fakt, że zarząd Banco Popular w dniu 6 czerwca 2017 r. stwierdził, iż bank jest zagrożony upadłością.

206 W związku z tym skarżący nie wyjaśnili, w jaki sposób owo podwyższenie kapitału mogło zostać przeprowadzone w czasie wystarczająco krótkim, aby umożliwić dopływ środków płynnych mogący zapobiec upadłości Banco Popular, ani w jaki sposób miało ono umożliwić powstrzymanie odpływu depozytów i przywrócenie pozycji płynnościowej Banco Popular w perspektywie długoterminowej. Skarżący nie wykazali zatem, że podwyższenie kapitału stanowiło realne rozwiązanie alternatywne względem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular.

207 W czwartej kolejności skarżący podnoszą, że możliwe było wydzielenie aktywów Banco Popular. Zauważają oni, że Banco Popular pracował nad sprzedażą swoich aktywów nieruchomych za kwotę 6 mld EUR i że w dniu 5 maja 2017 r. wskazał on, iż poczyniono w tym kierunku postępy. Ich zdaniem późniejsze zdarzenia potwierdziły, że możliwe było wydzielenie całości lub części aktywów nieproduktywnych Banco Popular. Twierdzą oni, że Banco Santander wystawił na sprzedaż 51% przejętych aktywów i wątpliwych wierzytelności Banco Popular po jego nabyciu, a międzynarodowe fundusze wyraziły zainteresowanie nabyciem tych aktywów. Ponadto ich

zdaniem Banco Popular w maju 2017 r. oświadczył, że zamierza sprzedać swoje aktywa niestrategiczne, i w odniesieniu do wielu z nich otrzymał wiążące oferty. Skarżący podnoszą, że nawet gdyby nie było bezpośredniego nabywcy aktywów nierentownych i aktywów niestrategicznych Banco Popular, mogły one zostać przeniesione do instytucji pomostowej. W ich ocenie sprzedaż wydzielonych aktywów pozwoliłaby Banco Popular na uzyskanie środków płynnych w perspektywie krótkoterminowej w celu kontynuowania działalności przez kilka tygodni, a tym samym na przeprowadzenie sprzedaży prywatnej lub podwyższenia kapitału.

208 Należy zauważyć, że argumenty skarżących opierają się na zwykłych przypuszczeniach, że sprzedaż aktywów była możliwa. Wskazują oni, że Banco Popular mógł sprzedać aktywa nierentowne lub aktywa niestrategiczne, nie wyjaśniając, jakie dokładnie byłyby to aktywa, za jaką kwotę mogłyby zostać sprzedane, czy nabyciem tym byli zainteresowani jacyś nabywcy ani nawet czy jakiekolwiek operacje były w toku. W tym względzie należy zauważyć, że sami skarżący powołują się na hipotetyczną sytuację, w której nie byłoby bezpośredniego nabywcy tych aktywów. Wynika stąd, że skarżący nie wykazali, iż sprzedaż aktywów była rzeczywiście wykonalna w czasie wystarczającym do umożliwienia Banco Popular zapewnienia sobie wystarczającej ilości środków płynnych, aby sprostać wycofywaniu depozytów na wielką skalę i zapobiec znalezieniu się na progu upadłości lub w sytuacji zagrożenia upadłością w dniu 6 czerwca 2017 r.

209 Co się tyczy powołanej przez skarżących możliwości – w przypadku, gdyby nie było bezpośredniego nabywcy – przeniesienia aktywów nierentownych lub aktywów niestrategicznych do instytucji pomostowej, aby je następnie sprzedać, na podstawie art. 25 i 26 rozporządzenia nr 806/2014, wystarczy stwierdzić, że nie są to rozwiązania alternatywne względem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w rozumieniu art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014, lecz inne instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, których wykorzystanie z definicji zakłada, że podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością.

210 Co się tyczy podnoszonej przez skarżących okoliczności, że Banco Popular w dniu 5 maja 2017 r. poinformował, iż w procesie sprzedaży aktywów nieruchomych poczyniono postępy, wystarczy stwierdzić, że skarżący nie wykazali, iż projekt ten mógł zostać pomyślnie ukończony przed stwierdzeniem, że Banco Popular stanął w obliczu upadłości.

211 Co się tyczy twierdzenia skarżących, zgodnie z którym Banco Popular w odniesieniu do wielu swoich aktywów otrzymał wiążące oferty, należy zauważyć, że nie jest ono poparte żadnym dowodem. Powołując się jedynie na artykuły prasowe, skarżący wspominają o sprzedaży Targo Bank na rzecz Crédit Mutuel w dniu 2 czerwca 2017 r. i o rozmowach dotyczących sprzedaży TotalBank za 500 mln EUR. Wystarczy zauważyć, po pierwsze, że sprzedaż Targo Bank nie zapobiegła upadłości Banco Popular oraz, po drugie, że skarżący nie wykazali, iż sprzedaż TotalBank mogła nastąpić w rozsądnym czasie umożliwiającym Banco Popular zdobycie środków płynnych wystarczających do wywiązywania się ze swoich zobowiązań w dniu 7 czerwca 2017 r.

212 Co się tyczy podnoszonej przez skarżących okoliczności, że po tym, jak Banco Popular został sprzedany, Banco Santander dokonał sprzedaży aktywów, wystarczy stwierdzić, że nie ma ona znaczenia dla oceny zgodności programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z prawem.

213 Wreszcie należy zauważyć, podobnie jak SRB, że czysto spekulatywne jest twierdzenie, iż owe transakcje sprzedaży aktywów mogły zostać zrealizowane z powodzeniem – nawet gdyby Banco Popular otrzymał więcej czasu. W każdym wypadku skarżący nie wyjaśniają – nawet przy

założeniu, że owa sprzedaż aktywów mogła nastąpić w czasie wystarczająco krótkim, aby umożliwić kolejny dopływ środków płynnych – w jaki sposób takie działanie pozwoliłoby na powstrzymanie wycofywania depozytów i na przywrócenie zaufania rynku, a tym samym na zatrzymanie odpływu środków płynnych i na przywrócenie rentowności Banco Popular w perspektywie długoterminowej.

214 Skarżący utrzymują również, że w dniu 5 czerwca 2017 r. EBC stwierdził, iż Banco Popular przewidywał podwyższenie kapitału wraz ze zbyciem aktywów niestrategicznych i plan zbycia aktywów, oraz że nie stwierdził on, iż wdrożenie tych rozwiązań było niemożliwe.

215 W ramach tego argumentu skarżący odwołują się do oceny EBC z dnia 5 czerwca 2017 r. w przedmiocie wniosku Banco Popular o awaryjne wsparcie płynnościowe, w której EBC opisał obiektywne elementy dotyczące zmian sytuacji płynnościowej Banco Popular, takie jak zmiany w zakresie wymogu pokrycia wypływów netto, zmiany w zakresie jego zdolności do równoważenia płynności (*counterbalancing capacity*) oraz w zakresie wycofywania depozytów, jak również wciąż trwające wdrażanie przyjętych przez bank działań generujących środki płynne. W tym względzie EBC wskazał, że zgodnie z informacjami podanymi przez Banco Popular oczekiwano, iż w połowie czerwca – dzięki zmniejszeniu zadłużenia, sprzedaży obligacji i sprzedaży aktywów nieproduktywnych – pozyskane zostaną dodatkowe środki płynne.

216 Należy stwierdzić, że EBC dokonał jedynie opisu zmian pozycji płynnościowej Banco Popular odnoszącego się do okoliczności faktycznych, który to opis, jak EBC wyjaśnia, opierał się na danych dostarczonych przez sam bank. EBC nie wypowiedział się w kwestii wykonalności przewidywanych przez bank działań. Ponadto uściślono, że działania te miały zapewnić Banco Popular nowe środki płynne w połowie czerwca, a zatem po restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

217 Należy natomiast zauważyć, że w dniu 6 czerwca 2017 r. EBC w swej ocenie w przedmiocie znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością stwierdził, że chociaż Banco Popular opracował w ostatnich tygodniach różne działania generujące dodatkowe środki płynne i zaczął wprowadzać je w życie, skala wpływów zrealizowanych i nadal oczekiwanych była niewystarczająca, aby zaradzić pogorszeniu się pozycji płynnościowej banku w dniu oceny. EBC wskazał również, że Banco Popular miał jedynie bardzo ograniczone możliwości zdobycia funduszy w drodze zwykłych transakcji rynkowych lub operacji krajowego banku centralnego oraz że nie był on w stanie pozyskać wystarczającej ilości dodatkowych środków płynnych za pomocą działań przewidzianych w jego awaryjnych i naprawczych planach finansowania. EBC zauważył, że Banco Popular wdrożył już różne działania w celu poprawienia swojej pozycji płynnościowej, jednakże ostatecznie nie były one wystarczające do odwrócenia procesu pogarszania się stanu jego środków finansowych.

218 W piątej kolejności skarżący podnoszą, że możliwe było przeprowadzenie prywatnej sprzedaży Banco Popular na rzecz podmiotu trzeciego. Twierdzą oni, że rozwiązanie to zostało odrzucone przez SRB z powodu problemu dotyczącego czasu, z uwagi na brak płynności, a nie rentowności. W ich ocenie mimo że oferty złożyło wiele instytucji, które w ten sposób wyraziły zainteresowanie nabyciem Banco Popular, organy europejskie zaprosiły jedynie dwóch potencjalnych nabywców do udziału w procedurze sprzedaży na początku czerwca 2017 r. Dodają oni, że błędne jest twierdzenie, iż procedura sprzedaży prywatnej zakończyła się niepowodzeniem w maju 2017 r., ponieważ podmioty zainteresowane nabyciem Banco Popular miały czas na złożenie ofert do końca czerwca 2017 r.

219 Należy stwierdzić, że argument ten opiera się na błędnym zrozumieniu okoliczności faktycznych.

220 Jak wskazano w pkt 59 powyżej, EBC w swej ocenie w przedmiocie znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością stwierdził, że negocjacje w ramach procedury sprzedaży prywatnej nie doprowadziły dotychczas do pozytywnego rezultatu, i że nie można było przewidzieć, czy sprzedaż ta zostanie przeprowadzona w terminie umożliwiającym Banco Popular spłacanie swoich długów i wywiązywanie się z innych zobowiązań w terminie ich wymagalności.

221 Należy również stwierdzić, że z uwagi na to, iż zarząd Banco Popular w dniu 6 czerwca 2017 r. uznał, że bank znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, przyznał on tym samym, że przeprowadzenie sprzedaży prywatnej nie było już w tym dniu rozwiązaniem wchodzącym w rachubę.

222 I tak w motywie 26 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB opisała środki przyjęte przez Banco Popular w celu podjęcia próby rozwiązania problemów z płynnością, w tym procedurę sprzedaży prywatnej wszczętą w kwietniu 2017 r. SRB zauważyła, że termin składania ofert przez potencjalnych nabywców pierwotnie wyznaczono na dzień 10 czerwca 2017 r. i że na początku czerwca przedłużono go do końca czerwca 2017 r. Stwierdziła ona jednak, że na dzień przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji procedura ta nie zakończyła się powodzeniem.

223 W art. 3.2 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB wskazała, że nie było żadnych racjonalnych podstaw, by oczekiwać, iż inne środki sektora prywatnego mogą zapobiec upadłości Banco Popular, i że brak takich środków można było wywieść w szczególności z okoliczności, iż procedura sprzedaży prywatnej nie doprowadziła do pozytywnego rezultatu w czasie, który umożliwiłby bankowi spłacanie swoich długów i wywiązywanie się z innych zobowiązań w terminie ich wymagalności. W art. 6.6 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB zauważyła również, że Banco Popular w okresie bezpośrednio poprzedzającym restrukturyzację i uporządkowaną likwidację przeprowadził procedurę sprzedaży prywatnej oraz że w tygodniu rozpoczynającym się w dniu 29 maja 2017 r. okazało się, że procedura ta nie powiedzie się.

224 SRB stwierdziła zatem, że na dzień przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wszczęta przez Banco Popular procedura sprzedaży prywatnej zakończyła się niepowodzeniem. Wbrew temu, co twierdzą skarżący, żaden z potencjalnych nabywców, którzy uczestniczyli w tej procedurze, nie złożył wiążącej oferty nabycia Banco Popular.

225 Ze względu na to, że wszczęta przez bank w kwietniu 2017 r. procedura sprzedaży prywatnej nie doprowadziła do złożenia żadnej wiążącej oferty i konieczne było przedłużenie terminu składania ofert, nie było możliwe, aby zakończyła się ona powodzeniem przed uznaniem, iż Banco Popular znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością. Okoliczność, że potencjalni nabywcy mieli czas na złożenie ofert do końca czerwca, nie może podważyć tego stwierdzenia. Skarżący nie wykazali zatem, że procedura sprzedaży prywatnej stanowiła wchodzące w rachubę rozwiązanie alternatywne względem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

226 W szóstej kolejności skarżący utrzymują, że jeżeli żaden z wyżej wymienionych środków alternatywnych nie był realny, przyznanie pomocy państwa lub finansowania z SRF pozwoliłoby zapobiec upadkowi Banco Popular. Uważają oni, że nic nie stało na przeszkodzie temu, aby państwo hiszpańskie tymczasowo zainwestowało w kapitał Banco Popular.

227 W tym względzie wystarczy stwierdzić, po pierwsze, że zgodnie z art. 76 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014 w ramach programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przy stosowaniu instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, SRB może korzystać z SRF jedynie w zakresie niezbędnym do zapewnienia skutecznego stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do celów, w szczególności, udzielania pożyczek instytucji objętej procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Wynika stąd jasno, że możliwość ta może być rozważana jedynie w kontekście działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i nie stanowi w żadnym wypadku środka alternatywnego względem tego działania.

228 Po drugie, z pkt 183 powyżej wynika, że o przyznaniu lub nieprzyznaniu pomocy decydować mogą wyłącznie właściwe organy krajowe i że ani SRB, ani Komisja nie mogą zażądać od państwa członkowskiego przyznania pomocy danemu podmiotowi.

229 Ponadto, jak zauważa Komisja, takie rozwiązanie byłoby sprzeczne z celami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, która służy ograniczeniu kosztów ponoszonych przez podatników. Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 14 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014 jednym z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest ochrona finansów publicznych przez ograniczenie do minimum korzystania z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego.

230 Z powyższego wynika, że skarżący nie wykazali istnienia realnych rozwiązań alternatywnych, które SRB powinna była uwzględnić.

231 SRB i Komisja nie popełniły zatem oczywistego błędu w ocenie poprzez uznanie, że warunek przewidziany w art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014 został spełniony, w związku z czym część drugą omawianego zarzutu należy oddalić.

c) W przedmiocie części trzeciej zarzutu pierwszego, dotyczącej naruszenia art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014

232 Skarżący podnoszą, że SRB naruszyła art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014, ponieważ interes publiczny nie może naruszać podstawowych zasad prawa Unii, a SRB powinna była dokonać wyważenia różnych interesów. SRB powinna była zatem stwierdzić, że interes publiczny nie uzasadniał naruszenia zasady proporcjonalności ani dyskryminacyjnej i arbitralnej ingerencji.

233 Artykuł 18 ust. 5 rozporządzenia nr 806/2014 przewiduje, że do celów ust. 1 lit. c) tego artykułu działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznaje się za będące w interesie publicznym, jeśli jest ono konieczne do osiągnięcia, za pomocą proporcjonalnych środków, co najmniej jednego z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonych w art. 14 tego rozporządzenia, podczas gdy likwidacja podmiotu w trybie standardowego postępowania upadłościowego nie pozwoliłaby zrealizować tych celów w takim samym zakresie.

234 Wymienione w art. 14 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia nr 806/2014 cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są następujące: zapewnienie ciągłości funkcji krytycznych; uniknięcie znaczących negatywnych skutków dla stabilności finansowej, w szczególności przez zapobiegnięcie efektowi domina; ochrona finansów publicznych przez ograniczenie do minimum korzystania z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego; ochrona deponentów i inwestorów; ochrona środków finansowych i aktywów należących do klientów.

235 To, czy warunek przewidziany w art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014 został spełniony, wymaga sprawdzenia, czy cele określone w art. 14 tego rozporządzenia, w szczególności zapewnienie ciągłości funkcji krytycznych i utrzymanie stabilności finansowej, zostaną lepiej osiągnięte poprzez działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niż poprzez likwidację podmiotu w trybie standardowego postępowania upadłościowego.

236 W niniejszej sprawie w art. 4 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB, dokonując wyważenia określonych w art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz charakteru i okoliczności rozpatrywanego wypadku, stwierdziła, że restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja w postaci instrumentu zbycia działalności była konieczna w interesie publicznym w rozumieniu art. 18 ust. 1 lit. c) i art. 18 ust. 5 rozporządzenia nr 806/2014.

237 W art. 4.2 owego programu SRB zauważyła, że restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja była konieczna do osiągnięcia celów przewidzianych w art. 14 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia nr 806/2014, a mianowicie celów polegających na zapewnieniu ciągłości funkcji krytycznych i uniknięciu znaczących negatywnych skutków dla stabilności finansowej, w szczególności przez zapobiegnięcie efektowi domina, w tym w infrastrukturach rynkowych, oraz przez utrzymanie dyscypliny rynkowej, a także że była ona proporcjonalna do owych celów. Wskazała ona, że likwidacja Banco Popular w trybie standardowego postępowania upadłościowego nie umożliwiłaby osiągnięcia tych celów w takim samym zakresie. Następnie SRB w art. 4.4 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonała analizy w świetle celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przy uwzględnieniu zachodzących wówczas okoliczności.

238 Ponadto należy przypomnieć, że w motywie 4 decyzji 2017/1246 zatwierdzającej program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Komisja wprost wskazała, że akceptuje ów program, a w szczególności powody przedstawione przez SRB w celu uzasadnienia konieczności podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w interesie publicznym zgodnie z art. 5 rozporządzenia nr 806/2014.

239 Argumenty skarżących nie mogą podważyć ustaleń SRB i Komisji, zgodnie z którymi warunek przewidziany w art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014 został spełniony.

240 Po pierwsze, skarżący nie twierdzą, że program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie odpowiada celom interesu publicznego z art. 14 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia nr 806/2014, polegającym na ochronie funkcji krytycznych Banco Popular i utrzymaniu stabilności finansowej. Po drugie, skarżący nie wysuwają żadnego argumentu pozwalającego wykazać, że cele te zostałyby osiągnięte, gdyby Banco Popular poddano likwidacji w trybie standardowego postępowania upadłościowego.

241 W pierwszej kolejności skarżący utrzymują, że program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest sprzeczny z zasadą proporcjonalności. W ich ocenie ograniczenia prawa własności przewidziane w art. 17 karty, tak jak w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, powinny być konieczne i proporcjonalne do zamierzonego celu. Wskazują oni, że wymogi dotyczące proporcjonalności określa art. 18 ust. 5 rozporządzenia nr 806/2014. Powołują się oni na art. 14 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014, zgodnie z którym działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinno zapobiegać spadkowi wartości.

242 Skarżący twierdzą w istocie, że działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie spełnia kryterium interesu publicznego z art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014, ponieważ prowadzi do nieproporcjonalnej ingerencji w ich prawo własności i do niepotrzebnego spadku wartości.

243 Tymczasem należy zauważyć, że wbrew temu, co twierdzą skarżący, spełnienie warunku przewidzianego w art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014 nie wiąże się z dokonaniem przez SRB wyważenia różnych interesów, na które skarżący się powołują, a mianowicie interesu publicznego w przeprowadzeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku z jednej strony oraz prywatnych interesów akcjonariuszy z drugiej strony.

244 Trzeba stwierdzić, że skarżący opierają się na błędnej wykładni art. 14 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014, który przewiduje, że „[r]ealizując cele, o których mowa w akapicie pierwszym, [SRB], Rada, Komisja oraz, w stosownych przypadkach, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dążą do ograniczenia do minimum kosztów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz do uniknięcia spadku wartości, chyba że jest to niezbędne do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”.

245 Z przepisu tego rzeczywiście wynika, że cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określone w art. 14 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia nr 806/2014 powinny zostać osiągnięte, w miarę możliwości, za pomocą instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który skutkuje najmniejszym spadkiem wartości. Jednakże, jak we wspomnianym przepisie uściślono, jeżeli spadek wartości spowodowany przez wybrany instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest konieczny do osiągnięcia owych celów, a zatem – konieczny w interesie publicznym, restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie można uznać za nieproporcjonalną.

246 Co więcej, jak podkreśla Komisja, spadek wartości w rozumieniu art. 14 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014 dotyczy nie tylko interesów majątkowych akcjonariuszy i posiadaczy instrumentów kapitałowych danego podmiotu, lecz również interesów majątkowych jego deponentów, pracowników i innych wierzycieli.

247 Ponadto należy zauważyć, że w art. 4.5 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB stwierdziła, że restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja przyczyniała się również do minimalizacji spadku wartości, zważywszy, że likwidacja Banco Popular w trybie standardowego postępowania upadłościowego spowodowałaby większe straty dla wierzycieli niż restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja. SRB w art. 4.6 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznała również, że niedogodności i koszty związane z podjęciem działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, głównie straty poniesione przez akcjonariuszy i wierzycieli podporządkowanych, zostaną zrównoważone wynikającymi z niego korzyściami, a mianowicie utrzymaniem funkcji krytycznych, ograniczeniem negatywnych skutków dla gospodarki i stabilności finansowej, jak również uniknięciem strat, jakie mogliby ponieść inni wierzyciele.

248 Ponadto skarżący utrzymują również, że zgodnie z art. 6 ust. 3 i art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stosuje się w taki sposób, aby ograniczyć do minimum wpływ na grupę jako całość.

249 W tym względzie wystarczy stwierdzić, że w art. 4.7 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB, zgodnie z art. 6 ust. 3 i 5 rozporządzenia nr 806/2014, biorąc pod uwagę, że Banco Popular miał w Portugalii jednostkę zależną, uznała, iż zastosowanie instrumentu zbycia działalności nie będzie miało na tę portugalską jednostkę zależną wpływu, podczas gdy likwidacja Banco Popular w trybie standardowego postępowania upadłościowego wywołałaby względem niej negatywne skutki.

250 Skarżący utrzymują również, że – przy założeniu, iż restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja Banco Popular była konieczna – zamiast obniżenia wartości instrumentów kapitałowych i sprzedaży Banco Popular można było wykorzystać jeden lub kilka środków alternatywnych, o których mowa w części drugiej omawianego zarzutu, co pozwoliłoby inwestorom na uniknięcie spadku wartości oraz na uniknięcie naruszenia ich prawa własności.

251 Wystarczy stwierdzić, że z analizy części drugiej omawianego zarzutu wynika, iż środki alternatywne, na które powołują się skarżący, nie wchodziły w rachubę. W każdym wypadku argumenty te, za pomocą których skarżący kwestionują w rzeczywistości proporcjonalność działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w stosunku do środków alternatywnych, na które się powołują, w świetle naruszenia ich prawa własności, nie mogą podważyć oceny SRB i Komisji, dotyczącej spełnienia warunku przewidzianego w art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014.

252 W drugiej kolejności skarżący podnoszą, że program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest dyskryminacyjny i arbitralny. Wskazują oni, że zakaz dyskryminacji jest przewidziany w motywie 46 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 oraz zapisany w art. 21 ust. 1 karty i art. 18 TFUE. Skarżący utrzymują, że działania SRB i organów hiszpańskich były dyskryminacyjne i arbitralne względem Banco Popular, gdyż spisały one bank na straty z uwagi na to, że jego kapitał zakładowy znajdował się w posiadaniu podmiotów prywatnych, a duży ich odsetek stanowili inwestorzy zagraniczni.

253 Należy zauważyć, że nie można tych twierdzeń skarżących rozumieć w ten sposób, że ich celem jest wykazanie naruszenia warunku przewidzianego w art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014. Są to twierdzenia czysto spekulatywne, które nie mają żadnego związku ze spełnieniem kryterium interesu publicznego.

254 W każdym wypadku, co się tyczy argumentów, w drodze których skarżący zarzucają organom hiszpańskim, że te nie przyznały Banco Popular pomocy, chociaż uczyniły to w innych sytuacjach, wystarczy stwierdzić, że są one bezskuteczne, ponieważ nie odnoszą się ani do SRB, ani do Komisji. W odniesieniu do argumentu, zgodnie z którym Komisja zatwierdziła przyznanie pomocy państwa bankom włoskim i że SRB nie zastosowała w tych przypadkach rozporządzenia nr 806/2014, należy stwierdzić, po pierwsze, że sytuacje, w których państwo członkowskie wykorzystało środki publiczne w celu ustabilizowania instytucji mającej trudności, są ściśle związane z konkretnymi okolicznościami i nie są porównywalne z sytuacją w niniejszej sprawie, a po drugie, że – jak zauważają sami skarżący – SRB uznała, iż interes publiczny nie uzasadniał restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tych banków włoskich, ponieważ nie pełniły one funkcji krytycznych, a ich likwidacja w trybie standardowego postępowania upadłościowego nie miałaby znaczących negatywnych skutków dla stabilności finansowej. Ponadto, jak podkreśliła Komisja, ze względu na to, że niniejsza sprawa stanowi pierwszy przypadek restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotu, nie może być mowy o dyskryminacji w stosunku do innych przypadków w zakresie stosowania rozporządzenia nr 806/2014.

255 Z powyższego wynika, że SRB i Komisja nie popełniły oczywistego błędu w ocenie poprzez uznanie, że warunek przewidziany w art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014 został spełniony, w związku z czym część trzecią omawianego zarzutu należy oddalić.

256 Z całości powyższych rozważań wynika, że zarzut pierwszy należy oddalić jako bezzasadny.

257 Ponadto, z jednej strony, w ramach części trzeciej zarzutu pierwszego skarżący podnoszą po raz pierwszy w pkt 47 i 48 repliki argumenty mające na celu zakwestionowanie procedury sprzedaży Banco Popular ze względu na to, że nie jest ona zgodna z przepisami art. 24 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 oraz art. 38 i 39 dyrektywy 2014/59. Z drugiej strony w odpowiedzi na uwagi interwenientów skarżący podnoszą nowy zarzut dotyczący naruszenia art. 24 rozporządzenia nr 806/2014, w którym wskazują wprost, że powtarzają argumenty podniesione w pkt 47 i 48 repliki.

258 W odpowiedzi na uwagi interwenientów skarżący wskazują, że w swoich poprzednich pismach powołali się na niezgodność z prawem procedury sprzedaży jako subsydiarną przyczynę naruszenia zasady proporcjonalności. Tymczasem należy stwierdzić, że w tej części skargi, w której skarżący utrzymują, że działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest sprzeczne z zasadą proporcjonalności, a ogólniej w części dotyczącej naruszenia art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014, skarżący nie podnieśli żadnego argumentu mającego na celu zakwestionowanie procedury sprzedaży. W tym względzie, chociaż skarżący odsyłają wprost do punktów repliki, nie wskazują oni tego punktu skargi, w którym argument ten miał już zostać podniesiony.

259 Co więcej, należy zauważyć, że dokonane przez skarżących powiązanie między tymi argumentami mającymi na celu zakwestionowanie procedury sprzedaży a naruszeniem zasady proporcjonalności w ramach stosowania art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014, nie jest zrozumiałe. Argumenty te należy zatem zbadać jako stanowiące nowy zarzut dotyczący naruszenia art. 24 rozporządzenia nr 806/2014.

260 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 84 regulaminu postępowania nie można podnosić nowych zarzutów w toku postępowania, chyba że opierają się one na okolicznościach prawnych lub faktycznych ujawnionych dopiero po jego wszczęciu.

261 Tymczasem zarzut ten podniesiono po raz pierwszy w replice i powtórzono w odpowiedzi na uwagi interwenientów, zaś skarżący nie uzasadnili, z jakiego powodu nie zakwestionowali prawidłowości procedury sprzedaży na etapie skargi. Ten nowy zarzut nie opiera się na okolicznościach faktycznych lub prawnych, o których skarżący nie wiedzieli w chwili wniesienia skargi, a ich chęci ustosunkowania się do argumentów przedstawionych w uwagach interwenientów nie można uznać za uzasadnienie opóźnienia w przedstawieniu tego zarzutu.

262 W związku z tym należy odrzucić jako niedopuszczalne argumenty skarżących dotyczące prawidłowości procedury sprzedaży zawarte w replice oraz nowy zarzut dotyczący naruszenia art. 24 rozporządzenia nr 806/2014, podniesiony po raz pierwszy w odpowiedzi na uwagi interwenientów.

2. W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 20 rozporządzenia nr 806/2014

263 Skarżący podnoszą, że SRB naruszyła art. 20 rozporządzenia nr 806/2014. Zarzut ten dzieli się na pięć części, które dotyczą, po pierwsze, naruszenia art. 20 ust. 11 rozporządzenia nr 806/2014, po drugie, naruszenia art. 20 ust. 5 lit. a)–c) i f) tego rozporządzenia, po trzecie, braku niezależności Deloitte, po czwarte, naruszenia art. 20 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 ze względu na to, że wycena nr 2 nie była „rzetelna, ostrożna i realistyczna", oraz, po piąte, naruszenia art. 20 ust. 7 i 9 tego rozporządzenia.

264 Artykuł 20 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 przewiduje:

„Przed podjęciem decyzji w sprawie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w sprawie wykonania uprawnienia do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych [SRB] zapewnia, by osoba niezależna od wszelkich organów publicznych, w tym od [SRB] i krajowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także od odnośnego podmiotu, przeprowadziła rzetelną, ostrożną i realistyczną wycenę aktywów i zobowiązań podmiotu, o którym mowa w art. 2".

265 W niniejszym wypadku należy przypomnieć, że wycena Banco Popular przeprowadzona przed przyjęciem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obejmuje dwa załączone do tego programu sprawozdania.

266 Wycena nr 1, z dnia 5 czerwca 2017 r., została sporządzona przez SRB na podstawie art. 20 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014, a jej celem było dostarczenie informacji pozwalających na ustalenie, czy spełnione były warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określone w art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014.

267 Wycena nr 2, z dnia 6 czerwca 2017 r., została sporządzona przez Deloitte jako niezależnego eksperta na podstawie art. 20 ust. 10 rozporządzenia nr 806/2014.

268 Program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wskazuje, że ze względu na pilny charakter sytuacji celem wyceny nr 2, przeprowadzonej zgodnie z art. 20 ust. 10 rozporządzenia nr 806/2014, było oszacowanie wartości aktywów i zobowiązań Banco Popular, przedstawienie prognozowanego sposobu potraktowania akcjonariuszy i wierzycieli w przypadku objęcia Banco Popular standardowym postępowaniem upadłościowym, a także dostarczenie informacji pozwalających na podjęcie decyzji w sprawie akcji i instrumentów właścicielskich, które mają być przeniesione, i umożliwiających SRB ustalenie warunków handlowych na potrzeby instrumentu zbycia działalności.

269 W wycenie nr 2 Deloitte wskazał, iż oparł się na wymogach przewidzianych w art. 36 dyrektywy 2014/59 (odpowiadającym art. 20 rozporządzenia nr 806/2014) oraz na rozdziale 3 ostatecznego projektu regulacyjnych standardów technicznych EUNB nr 2017/05 i 2017/06 z dnia 23 maja 2017 r. w przedmiocie wyceny do celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz w przedmiocie wyceny na potrzeby ustalenia różnicy w traktowaniu w wyniku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianej w dyrektywie 2014/59 (zwanych dalej „standardami technicznymi EUNB").

270 Artykuł 36 ust. 15 dyrektywy 2014/59 upoważnia EUNB do opracowania projektów regulacyjnych standardów technicznych mających na celu określenie kryteriów, na podstawie których należy przeprowadzać wyceny w toku procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

271 Rozdział 3 standardów technicznych EUNB dotyczy projektu regulacyjnych standardów technicznych nr 2017/05 w przedmiocie wyceny do celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (zwanych dalej „regulacyjnymi standardami technicznymi") i zawiera w szczególności, zgodnie z art. 36 ust. 15 dyrektywy 2014/59, projekt rozporządzenia delegowanego Komisji uzupełniającego dyrektywę 2014/59 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria dotyczące metodyki oceny wartości aktywów i zobowiązań instytucji lub podmiotów.

272 Należy ponadto zauważyć, że w dniu przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji te regulacyjne standardy techniczne nie były wiążące, ponieważ art. 5 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014 przewiduje, że SRB, Rada i Komisja są zobowiązane stosować się do wiążących regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych opracowanych przez EUNB po ich przyjęciu przez Komisję. Te regulacyjne standardy techniczne włączono do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/345 z dnia 14 listopada 2017 r. uzupełniającego dyrektywę 2014/59 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria dotyczące metodyki oceny wartości aktywów i zobowiązań instytucji lub podmiotów (Dz.U. 2018, L 67, s. 8).

273 W art. 6.3 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB wskazała, że przy podejmowaniu decyzji o obniżeniu wartości i konwersji instrumentów kapitałowych Banco Popular oparła się ona na wycenie nr 2, uzupełnionej i potwierdzonej wynikami przeprowadzonej przez FROB procedury sprzedaży.

274 Z uwagi na to, że wycena nr 2 zawiera złożone oceny techniczne i ekonomiczne, należy przyznać SRB szeroki zakres uznania w odniesieniu do stwierdzenia przez nią, że wycena nr 2 stanowiła dopuszczalną podstawę do podjęcia decyzji w sprawie działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

275 W związku z tym, zgodnie z orzecznictwem przywołanym w pkt 110–115 powyżej, kontrola przeprowadzana przez Sąd jest kontrolą o zawężonym zakresie, która ogranicza się do sprawdzenia, czy SRB nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, uznając, że wycena nr 2 była zgodna z wymogami art. 20 rozporządzenia nr 806/2014. Do skarżących należy przedstawienie dowodów wystarczających do pozbawienia wyceny nr 2 wiarygodności.

a) W przedmiocie części pierwszej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia art. 20 ust. 11 rozporządzenia nr 806/2014

276 Skarżący podnoszą naruszenie art. 20 ust. 11 rozporządzenia nr 806/2014, ponieważ SRB odmówiła udostępnienia ostatecznych wersji wyceny nr 1 i wyceny nr 2. Wskazują oni, że w odpowiedzi z dnia 30 lipca 2018 r. na środek organizacji postępowania Sądu z dnia 6 lipca 2018 r. SRB oświadczyła, że nie opublikuje ostatecznych wersji tych wycen. Ich zdaniem Deloitte przyznał, że ostateczne wersje wycen są konieczne i że powierzono mu ich opracowanie. Skarżący odsyłają do swoich uwag z dnia 21 września 2018 r. w przedmiocie odpowiedzi SRB na ten środek organizacji postępowania i podnoszą, że zgodnie z motywem 64 i art. 20 ust. 11 rozporządzenia nr 806/2014 SRB ma obowiązek przedstawienia ostatecznych wersji wyceny nr 1 i wyceny nr 2.

277 Co się tyczy wyceny nr 1, zważywszy na jej cel określony w pkt 266 powyżej oraz na to, że miała ona służyć jako pomoc w ustaleniu, czy Banco Popular znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością w rozumieniu art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014, skarżący nie wyjaśnili, w jaki sposób użyteczne byłoby przeprowadzenie takiej wyceny po przyjęciu programu

restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ponadto należy zauważyć, że wycena nr 1 mająca na celu ustalenie, czy Banco Popular znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością, stała się nieaktualna w wyniku dokonanej przez EBC w dniu 6 czerwca 2017 r. oceny w przedmiocie znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością.

278 Co się tyczy wyceny nr 2, w dniu 30 lipca 2018 r. w odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd w ramach środka organizacji postępowania SRB wskazała, że nie zostanie po niej przeprowadzona ostateczna wycena ex post. SRB stwierdziła, że z uwagi na szczególne okoliczności niniejszego przypadku doszła ona do wniosku, że ostateczna wycena ex post nie służyłaby żadnemu praktycznemu celowi w kontekście art. 20 ust. 11 rozporządzenia nr 806/2014 ani nie prowadziłby do wydania przewidzianej w art. 20 ust. 12 tego rozporządzenia decyzji o rekompensacie.

279 Należy zauważyć, że ostateczna wycena ex post przewidziana w art. 20 ust. 11 rozporządzenia nr 806/2014 jest z definicji późniejsza niż data przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz decyzji Komisji.

280 Ponadto zgodnie z art. 20 ust. 13 rozporządzenia nr 806/2014 wycena wstępna taka jak wycena nr 2 stanowi dopuszczalną podstawę do przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W tym względzie skarżący nie kwestionują, że z uwagi na pilny charakter sytuacji skorzystanie z wyceny wstępnej w rozumieniu art. 20 ust. 10 rozporządzenia nr 806/2014 było uzasadnione.

281 Wystarczy przypomnieć, że stosownie do utrwalonego orzecznictwa zgodność z prawem aktu Unii powinna być oceniana na podstawie stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydania tego aktu (zob. wyrok z dnia 3 września 2015 r., Inuit Tapiriit Kanatami i in./Komisja, C-398/13 P, EU:C:2015:535, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo). Przy ocenie zgodności tego aktu z prawem wyłączona jest zatem możliwość uwzględnienia okoliczności późniejszych niż data wydania aktu Unii (zob. wyrok z dnia 17 grudnia 2014 r., Si.mobil/Komisja, T-201/11, EU:T:2014:1096, pkt 64 i przytoczone tam orzecznictwo).

282 Wynika stąd, że przeprowadzenie lub zaniechanie przeprowadzenia ostatecznej wyceny ex post po przyjęciu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie może mieć wpływu na ważność zaskarżonych decyzji i że argumenty skarżących są bezskuteczne.

283 Ponadto, co się tyczy twierdzenia skarżących, zgodnie z którym odmówienie przez SRB udostępnienia ostatecznych wersji wyceny nr 1 i wyceny nr 2 dowodzi nieprawidłowości wersji wstępnych i że nie należało dokonywać restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular, wystarczy stwierdzić, że jest to czysta spekulacja niemająca żadnych podstaw.

284 Wreszcie wbrew temu, co utrzymują skarżący, art. 20 ust. 15 rozporządzenia nr 806/2014, zgodnie z którym „[w]ycena jest integralną częścią decyzji w sprawie zastosowania instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w sprawie wykonania uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub decyzji w sprawie wykonania uprawnienia do umorzenia [obniżenia wartości] lub konwersji instrumentów kapitałowych”, nie można interpretować jako oznaczającego, że ostateczna wycena ex post stanowi integralną część decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Wyceną, o której mowa w tym przepisie, jest wycena, na której SRB oparła się, aby przyjąć program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, czyli – w niniejszym wypadku – wycena nr 2.

285 W związku z tym część pierwszą omawianego zarzutu należy oddalić.

b) W przedmiocie części drugiej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia art. 20 ust. 5 lit. a)–c) i f) rozporządzenia nr 806/2014

286 Skarżący podnoszą naruszenie art. 20 ust. 5 rozporządzenia nr 806/2014, ponieważ w wycenie nr 2 niezależny ekspert nie przeprowadził analizy celów przewidzianych w lit. a)–c) i f) tego przepisu. Ich zdaniem przyjęcie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z pominięciem wytycznych zawartych w art. 20 ust. 5 rozporządzenia nr 806/2014 jest sprzeczne z zasadą pewności prawa. Skarżący utrzymują, że ocena spełnienia warunków przewidzianych w art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 oraz dostarczenie informacji pozwalających na podjęcie decyzji o najbardziej odpowiednim działaniu w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i o jego zakresie należą do niezależnego eksperta, a nie do SRB. W ich ocenie powyższe oraz to, że to niezależny ekspert powinien przeprowadzić wycenę nr 1 i wycenę nr 2, przewiduje plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r.

287 Zdaniem skarżących w motywach 42 i 43 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB nie wspomina, by w wycenie nr 2 Deloitte zrealizował cele określone w art. 20 ust. 5 lit. a)–c) i f) rozporządzenia nr 806/2014. W ich ocenie Deloitte potwierdził, że nie przeprowadził analizy przewidzianej w tych przepisach. Skarżący twierdzą, że analizy przewidzianej w tych przepisach brakuje również w wycenie nr 1. Utrzymują oni, że SRB ustaliła minimalną cenę sprzedaży Banco Popular, nie opierając się na jakiejkolwiek wycenie. Zdaniem skarżących w wycenie nr 1 ograniczono się do stwierdzenia, że Banco Popular był wypłacalny, nie analizując jego płynności. Wskazują oni, że SRB odwołała się do analizy EBC w przedmiocie znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością. Tymczasem – w ocenie skarżących – przeprowadzenia analizy, o której mowa w art. 20 ust. 5 rozporządzenia nr 806/2014, nie można delegować na podmiot trzeci taki jak EBC.

288 Przede wszystkim należy zauważyć, że wbrew temu, co twierdzą skarżący, z art. 18 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 806/2014 wynika wprost, że to do SRB, a nie do niezależnego rzeczoznawcy należy dokonanie na sesji wykonawczej oceny, czy warunki przewidziane w tym przepisie zostały spełnione.

289 Ponadto bez znaczenia jest okoliczność, że w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. wskazano, iż wycenę nr 1 i wycenę nr 2 ma przeprowadzić niezależny rzeczoznawca, ponieważ w niniejszym wypadku plan ten nie został zastosowany.

290 Skarżący podnoszą, że w wycenie nr 2 niezależny ekspert nie przeprowadził analizy celów przewidzianych w art. 20 ust. 5 lit. a)–c) i f) rozporządzenia nr 806/2014.

291 Po pierwsze, art. 20 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014 przewiduje, że celem wyceny jest „pomoc w ustaleniu, czy spełnione są warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub warunki umorzenia [obniżenia wartości] lub konwersji instrumentów kapitałowych”.

292 Należy przypomnieć, że w dniu 5 czerwca 2017 r. SRB przyjęła wycenę nr 1, której celem było ustalenie, czy Banco Popular spełniał warunki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub warunki obniżenia wartości lub konwersji jego instrumentów kapitałowych, zgodnie z art. 20

ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014. SRB wskazała w szczególności, że celem wyceny nr 1 była pomoc w ustaleniu, czy Banco Popular znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością w rozumieniu art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014.

293 Wynika stąd, że w wycenie nr 1 SRB przeprowadziła analizę celu przewidzianego w art. 20 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014. Zważywszy na to, że art. 20 ust. 3 rozporządzenia nr 806/2014 upoważnia SRB do przeprowadzenia wyceny nr 1, skarżący niesłusznie podnoszą, że wspomnianej analizy musiał dokonać niezależny ekspert. Ponadto ze względu na to, że SRB przeprowadziła tę analizę, Deloitte mógł w swoim sprawozdaniu wskazać, że nie włączy jej do wyceny nr 2.

294 W każdym wypadku należy uściślić, że wycena nr 1 mająca na celu ustalenie, czy Banco Popular znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością, stała się nieaktualna w wyniku oceny dokonanej przez EBC w dniu 6 czerwca 2017 r. W wycenie nr 1 SRB rzeczywiście wskazała, iż w dacie odniesienia jej oceny, to jest w dniu 31 marca 2017 r., Banco Popular był wypłacalny. EBC oparł się natomiast na wycofywaniu depozytów z Banco Popular na dużą skalę począwszy od kwietnia i maja 2017 r. oraz na jego niezdolności do wygenerowania nowych środków płynnych, aby dojść do wniosku, że w dniu 6 czerwca 2017 r. Banco Popular znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością. Argumenty mające na celu zakwestionowanie wyceny nr 1 są zatem bezskuteczne.

295 Ponadto w art. 18 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014 wskazano, że oceny spełnienia warunku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a) – to jest ustalenia, czy dany podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością – dokonuje EBC po zasięgnięciu opinii SRB.

296 W tym względzie Trybunał orzekł, że art. 18 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014 przyznaje EBC rolę pierwszorzędną, choć nie jest to rola wyłączna, ponieważ to zasadniczo do EBC należy dokonanie oceny tego, czy podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością. O ile SRB również może dokonać takiej oceny, o tyle może to uczynić dopiero po poinformowaniu EBC o tym zamiarze oraz tylko jeżeli EBC, w terminie trzech dni kalendarzowych od otrzymania owej informacji, sam nie dokona takiej oceny. EBC przyznano zatem pierwszorzędną kompetencję do dokonania takiej oceny, opartej na ekspertyzie, jaką EBC dysponuje jako organ nadzoru, ponieważ mając w tym charakterze dostęp do wszystkich informacji ostrożnościowych dotyczących danego podmiotu, jest on w najlepszej pozycji do dokonania oceny – w świetle definicji znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością zawartej w art. 18 ust. 4 tego rozporządzenia, który odnosi się w szczególności do czynników związanych z sytuacją ostrożnościową, takich jak warunki zezwolenia, wysokość aktywów w stosunku do wysokości pasywów czy zadłużenie obecne lub przyszłe – czy warunek ten jest spełniony (wyrok z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank i in./EBC, C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369, pkt 62).

297 Skarżący niesłusznie zatem utrzymują, że analiza celu przewidzianego w art. 20 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014 musiała zostać zawarta w wycenie nr 2 i nie mogła zostać przeprowadzona przez EBC.

298 Ponadto należy zauważyć, że w skardze i replice skarżący odnoszą się do celu, o którym mowa w art. 20 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014, jako odpowiadającego celom przewidzianym w art. 20 ust. 5 lit. a) i c), nie podnosząc przy tym żadnego konkretnego argumentu dotyczącego celu określonego w lit. c).

299 Po drugie, art. 20 ust. 5 lit. f) rozporządzenia nr 806/2014 przewiduje, że wycena ma na celu – „jeśli stosowany jest instrument zbycia działalności – pomoc w podjęciu decyzji dotyczącej aktywów, praw, zobowiązań lub instrumentów właścicielskich, które mają być przeniesione, oraz przekazanie [SRB] informacji umożliwiających jej ustalenie, co stanowi warunki handlowe do celów art. 24 ust. 2 lit. b)".

300 Wbrew temu, co utrzymują skarżący, w motywie 42 lit. c) programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wskazano wprost, że wycenę wstępną przeprowadzono w celu zebrania informacji pozwalających na podjęcie decyzji w sprawie akcji lub instrumentów właścicielskich, które mają być przeniesione, i umożliwiających SRB ustalenie, co stanowi warunki handlowe na potrzeby instrumentu zbycia działalności.

301 Ponadto Deloitte wyjaśnia, że jego sprawozdanie zostało przygotowane w celu dostarczenia niezależnej wyceny zgodnie z celami przewidzianymi w art. 36 ust. 4 lit. b), f) i g) dyrektywy 2014/59. Otóż owe przepisy dyrektywy 2014/59 odpowiadają przepisom art. 20 ust. 5 lit. b), f) i g) rozporządzenia nr 806/2014.

302 W każdym wypadku należy zauważyć, że zgodnie z art. 20 ust. 10 rozporządzenia nr 806/2014 jeśli ze względu na pilny charakter sytuacji nie jest możliwe spełnienie wymogów określonych w ust. 7 i 9, przeprowadza się wycenę wstępną. W przepisie tym wskazano wprost, że owa wycena wstępna jest zgodna z wymogami określonymi w ust. 4 oraz, w miarę możliwości wynikających z zaistniałych okoliczności, z wymogami określonymi w ust. 1, 7 i 9. Ponadto w art. 20 ust. 11 rozporządzenia nr 806/2014 wskazano, że wycenę niespełniającą wszystkich wymogów określonych w ust. 1 i w ust. 4–9 uznaje się za wstępną.

303 Wynika stąd, że w sytuacjach takich jak ta rozpatrywana w niniejszej sprawie, w których wycena musi zostać przeprowadzona w trybie pilnym, wycena ta jest wyceną wstępną, która nie musi wypełniać wszystkich celów przewidzianych w art. 20 ust. 5 rozporządzenia nr 806/2014.

304 W związku z tym część drugą omawianego zarzutu należy oddalić.

c) W przedmiocie części trzeciej zarzutu drugiego, dotyczącej braku niezależności Deloitte

305 Skarżący podnoszą, że SRB naruszyła art. 20 ust. 1 i art. 44 rozporządzenia nr 806/2014 w związku z art. 38–41 rozporządzenia delegowanego 2016/1075 ze względu na brak niezależności Deloitte.

306 Zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 wycena powinna być przeprowadzona przez osobę niezależną od wszelkich organów publicznych, w tym od SRB i krajowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także od odnośnego podmiotu.

307 Wymogi dotyczące niezależności rzeczoznawców określono w art. 37–41 rozporządzenia delegowanego 2016/1075. Artykuł 38 tego rozporządzenia delegowanego przewiduje trzy kumulatywne warunki uznania rzeczoznawcy za niezależnego od wszelkich właściwych organów publicznych oraz od właściwej jednostki. Po pierwsze, rzeczoznawca posiada wymagane kwalifikacje, doświadczenie, umiejętności, wiedzę i zasoby i może skutecznie przeprowadzać wycenę bez nadmiernego polegania na jakimkolwiek właściwym organie publicznym lub na właściwej jednostce. Po drugie, rzeczoznawca jest prawnie oddzielony od właściwych organów publicznych oraz od właściwej jednostki. Po trzecie, rzeczoznawca nie posiada istotnego wspólnego interesu ani nie jest w konflikcie interesów w rozumieniu art. 41 tego rozporządzenia delegowanego.

308 Należy zauważyć, że skarżący nie twierdzą, iż Deloitte nie posiadał kwalifikacji, doświadczenia, umiejętności, wiedzy i zasobów wymaganych do skutecznego przeprowadzenia wyceny w rozumieniu pierwszego warunku przewidzianego w art. 38 rozporządzenia delegowanego 2016/1075. Nie utrzymują oni również, że Deloitte nie był prawnie oddzielony od właściwych organów publicznych, to jest SRB i FROB, i od Banco Popular w rozumieniu drugiego warunku przewidzianego w art. 38 rozporządzenia delegowanego 2016/1075.

309 W pierwszej kolejności skarżący podnoszą, że SRB wywarła na Deloitte nieuzasadniony wpływ z naruszeniem art. 39 ust. 3 lit. a) rozporządzenia delegowanego 2016/1075, polecając mu, by nie wydawał opinii w przedmiocie art. 20 ust. 5 lit. a)–c) i f) rozporządzenia nr 806/2014, a tym samym by odstąpił od obowiązków, jakie spoczywają na nim jako niezależnym ekspercie. W ich ocenie Deloitte, na polecenie SRB, zamiast dostarczyć informacje pozwalające na podjęcie decyzji o instrumencie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyszedł z założenia, że zastosowany zostanie instrument zbycia działalności. Twierdzą oni, że SRB poleciła Deloitte, by ten nie sporządzał ostatecznej wyceny. W ich ocenie o ile organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może konsultować się z ekspertem, o tyle nie może wydawać mu poleceń.

310 Artykuł 39 ust. 3 lit. a) rozporządzenia delegowanego 2016/1075 przewiduje, że w związku z przeprowadzaniem wyceny niezależny rzeczoznawca nie zwraca się do żadnego właściwego organu publicznego lub właściwej jednostki o wydanie poleceń lub udzielenie wskazówek ani nie przyjmuje poleceń lub wskazówek wydanych lub udzielonych przez te podmioty.

311 Należy również zauważyć, że art. 39 ust. 4 lit. a) rozporządzenia delegowanego 2016/1075 przewiduje, że „[u]stęp 3 nie uniemożliwia udzielania instrukcji i wskazówek, zapewniania pomieszczeń i wyposażenia technicznego lub innych form wsparcia, jeżeli w ocenie organu powołującego lub innego organu, który może być upoważniony do wykonania tego zadania w zainteresowanym państwie członkowskim, zostanie to uznane za konieczne do osiągnięcia celów wyceny”.

312 Wyjaśnienia w tym względzie znajdują się w motywie 35 rozporządzenia delegowanego 2016/1075, zgodnie z którym:

„Ponadto należy zagwarantować, że również niezależny rzeczoznawca ma możliwość skutecznego przeprowadzenia wyceny bez nadmiernego polegania na którymkolwiek z właściwych organów publicznych, w tym organie ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ani na instytucji lub podmiocie, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) dyrektywy 2014/59/UE. Udzielanie instrukcji lub wskazówek koniecznych do przeprowadzenia wyceny, na przykład w odniesieniu do metodyki w dziedzinie wyceny zapewnianej na podstawie prawodawstwa unijnego w celach związanych z restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, nie powinno być jednak postrzegane jako nadmierne poleganie na nich, jeżeli takie polecenia lub wskazówki uważa się za niezbędne do wspierania przeprowadzania wyceny […]”.

313 Wynika stąd, że wbrew temu, co twierdzą skarżący, art. 39 rozporządzenia delegowanego 2016/1075 nie można interpretować w ten sposób, że zakazuje on organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wydawania niezależnemu rzeczoznawcy poleceń w jakiejkolwiek formie.

314 Ponadto należy zauważyć, że art. 20 ust. 5 rozporządzenia nr 806/2014 określa cele wyceny w zależności od zastosowanego instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W szczególności art. 20 ust. 5 lit. f) rozporządzenia nr 806/2014 określa cele wyceny w przypadku

zastosowania instrumentu zbycia działalności, które różnią się od wskazanych w art. 20 ust. 5 lit. d) i e) tego rozporządzenia celów związanych z przypadkami zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu albo instrumentu instytucji pomostowej lub wydzielenia aktywów.

315 Artykuł 20 ust. 5 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014, który przewiduje, że jeżeli spełnione są warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wycena ma na celu dostarczenie informacji pozwalających na podjęcie decyzji w sprawie odpowiednich działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które należy podjąć w odniesieniu do danego podmiotu, trzeba interpretować w ten sposób, że wycena powinna dostarczyć SRB informacje techniczne i ekonomiczne pozwalające na wdrożenie wybranego przez nią instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

316 Z przepisu tego nie wynika, by do rzeczoznawcy należało samodzielne określenie, jaki instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest najbardziej odpowiedni. Decyzja dotycząca wyboru instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jaki należy zastosować, podejmowana jest przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a nie przez niezależnego rzeczoznawcę.

317 Zwrócenie się do niezależnego rzeczoznawcy o przeprowadzenie wyceny do celów zastosowania konkretnego instrumentu, jeżeli jest to konieczne do osiągnięcia celów wyceny, nie może prowadzić do powstania stosunku nadmiernej zależności tego rzeczoznawcy od organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W związku z tym stwierdzenie przez SRB, że instrument zbycia działalności najbardziej nadawał się do wypełnienia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz powierzenie przez nią Deloitte przeprowadzenia wyceny odpowiadającej celom tego instrumentu należy uznać za taką formę polecenia, która jest zgodna z art. 39 ust. 4 lit. a) rozporządzenia delegowanego 2016/1075 i nie narusza niezależności rzeczoznawcy.

318 Co się tyczy argumentu, zgodnie z którym SRB poleciła Deloitte, by ten nie wydawał opinii w przedmiocie art. 20 ust. 5 lit. a)–c) i f) rozporządzenia nr 806/2014, należy odesłać do analizy części drugiej omawianego zarzutu.

319 Co się tyczy argumentu, zgodnie z którym SRB poleciła Deloitte, by ten nie sporządzał ostatecznej wyceny, wystarczy przypomnieć, że okoliczność ta, późniejsza niż data przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie może w żadnym wypadku podważyć jego zgodności z prawem.

320 Z powyższego wynika, że skarżący nie wykazali, iż SRB wydała Deloitte polecenia z naruszeniem art. 39 ust. 3 lit. a) rozporządzenia delegowanego 2016/1075.

321 W drugiej kolejności skarżący utrzymują, że ze względu na ten wpływ SRB na Deloitte rzeczoznawca miał istotny wspólny interes lub konflikt interesów z organem publicznym w rozumieniu art. 41 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2016/1075, z naruszeniem art. 38 tego rozporządzenia delegowanego. Skarżący utrzymują również, że Deloitte naruszył art. 39 ust. 3 lit. b) rozporządzenia delegowanego 2016/1075, ponieważ od czasu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji kieruje on procesem włączenia Banco Popular do Banco Santander.

322 Przede wszystkim, jak wynika z pkt 310–320 powyżej, argument ten należy oddalić z uwagi na to, że za jego pomocą skarżący wywodzą istnienie istotnego wspólnego interesu lub konfliktu interesów z okoliczności, że – jak twierdzą – SRB wywarła nieuzasadniony wpływ na Deloitte z naruszeniem art. 39 ust. 3 lit. a) rozporządzenia delegowanego 2016/1075.

323 Ponadto, co się tyczy naruszenia trzeciego warunku przewidzianego w art. 38 rozporządzenia delegowanego 2016/1075, art. 41 ust. 1 tego rozporządzenia delegowanego przewiduje, że między niezależnym rzeczoznawcą a jakimkolwiek właściwym organem publicznym lub właściwą jednostką nie występuje faktyczny ani potencjalny istotny wspólny interes lub konflikt interesów.

324 Zgodnie z art. 41 ust. 2 rozporządzenia delegowanego 2016/1075 do celów ust. 1 faktyczny lub potencjalny interes uznaje się za istotny, jeżeli w ocenie organu powołującego lub innego organu, który może być upoważniony do wykonania tego zadania w zainteresowanym państwie członkowskim, mógłby mieć on wpływ lub być zasadnie uważany za mający wpływ na osąd niezależnego rzeczoznawcy w ramach wyceny. Ustęp 3 tego artykułu precyzuje, że za istotne uznaje się wspólne interesy lub konflikt interesów z członkami danej jednostki lub jej wierzycielami.

325 Wystarczy stwierdzić, że skarżący nie wskazują, na czym w niniejszym wypadku miałby polegać ten faktyczny lub potencjalny istotny wspólny interes lub konflikt interesów między Deloitte a SRB lub między Deloitte a Banco Popular.

326 Wreszcie art. 39 ust. 3 lit. b) rozporządzenia delegowanego 2016/1075 przewiduje, że w związku z przeprowadzaniem wyceny niezależny rzeczoznawca nie dąży do uzyskania korzyści finansowych lub innego rodzaju od żadnego właściwego organu publicznego lub żadnej właściwej jednostki ani nie przyjmuje żadnych takich korzyści od któregokolwiek z tych podmiotów.

327 Należy stwierdzić, podobnie jak Komisja i SRB, że ewentualne zobowiązania handlowe zaciągnięte między Deloitte a Banco Santander po restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są nieistotne i nie mogą dowodzić konfliktu interesów Deloitte w momencie przeprowadzania wyceny nr 2.

328 Wynika stąd, że żaden z argumentów skarżących nie dowodzi braku niezależności Deloitte.

329 W związku z tym część trzecią omawianego zarzutu należy oddalić.

d) W przedmiocie części czwartej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia art. 20 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 ze względu na to, że wycena nr 2 nie była „rzetelna, ostrożna i realistyczna”

330 Skarżący podnoszą, że SRB naruszyła art. 20 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014, zgodnie z którym musi ona zapewnić przeprowadzenie rzetelnej, ostrożnej i realistycznej wyceny aktywów i zobowiązań danego podmiotu. W ich ocenie przepis ten nie przyznaje SRB szerokiego zakresu uznania i do niej należy wykazanie, że wyceny są zgodne z mającymi zastosowanie przepisami. Część czwarta omawianego zarzutu dzieli się zasadniczo na trzy zastrzeżenia.

1) W przedmiocie zastrzeżenia pierwszego, zgodnie z którym wycena nr 2 była oparta na błędnych kryteriach

331 Skarżący utrzymują, że wycena nr 2 odnosi się jedynie do dyrektywy 2014/59 i do ustawy 11/2015, a zatem nie jest zgodna z rozporządzeniem nr 806/2014. Twierdzą oni, iż Deloitte przyznaje, że wycena nr 2 nie opierała się na założeniu kontynuowania działalności i że dokonał on wyceny przy założeniu likwidacji w trybie standardowego postępowania upadłościowego. W ich ocenie Deloitte nie uwzględnił zatem wartości aktywów, jaką wziąłby pod uwagę nabywca, gdyby miał zamiar kontynuować działalność Banco Popular, jak rzeczywiście miało to miejsce. Ich zdaniem błędem jest utożsamianie ich strat z tym, co uzyskaliby w ramach standardowego postępowania upadłościowego. Skarżący twierdzą, że Deloitte powinien był obliczyć wartość przy założeniu kontynuowania działalności. Według nich Deloitte, wykorzystując wartość likwidacyjną, zaniżył wartość aktywów Banco Popular.

332 Należy wyjaśnić, że przywołana w wycenie nr 2 dyrektywa 2014/59 zawiera przepisy równoważne z przepisami rozporządzenia nr 806/2014.

333 Ponadto należy zauważyć, że argumenty te opierają się na błędnym rozumieniu metodologii zastosowanej w wycenie nr 2. Wycena nr 2 składa się bowiem z dwóch części, z których pierwsza zawiera wycenę wstępną Banco Popular, a druga obejmuje symulację scenariusza likwidacji w trybie standardowego postępowania upadłościowego. Część pierwsza ma na celu określenie wartości ekonomicznej Banco Popular w ramach zastosowania instrumentu zbycia działalności. Celem części drugiej jest ustalenie, czy akcjonariusze i wierzyciele zostaliby lepiej potraktowani, gdyby Banco Popular objęto standardowym postępowaniem upadłościowym na podstawie prawa hiszpańskiego.

334 SRB przyjęła program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, biorąc pod uwagę część pierwszą wyceny nr 2, zawierającą wycenę aktywów i zobowiązań Banco Popular w ścisłym znaczeniu tego słowa. Natomiast – z uwagi na to, że Deloitte wyjaśnił, iż nie posiadał wszystkich niezbędnych informacji ani czasu wystarczającego do tego, by na ówczesnym etapie dokonać oszacowania dokładniejszego niż jedynie orientacyjne – część druga wyceny nr 2 odpowiada pierwszej symulacji zgodnie z art. 20 ust. 9 rozporządzenia nr 806/2014. Wycenę nr 3, która jest wyceną ostateczną mającą na celu ustalenie, czy akcjonariusze i wierzyciele zostaliby lepiej potraktowani, gdyby Banco Popular objęto standardowym postępowaniem upadłościowym, zgodnie z art. 20 ust. 16 rozporządzenia nr 806/2014, przeprowadzono po restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

335 Otóż wartość likwidacyjna, której wykorzystanie przez Deloitte skarżący kwestionują, odpowiada drugiej części wyceny nr 2.

336 Jeżeli poprzez swój argument skarżący kwestionują drugą część wyceny nr 2, wystarczy stwierdzić, że jest on bezskuteczny. Określenie różnicy między sposobem potraktowania akcjonariuszy Banco Popular w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji a sposobem, w jaki zostaliby potraktowani w ramach standardowego postępowania upadłościowego, jest bowiem przedmiotem wyceny nr 3, a ostateczna ocena strat poniesionych przez akcjonariuszy jest przedmiotem decyzji SRB z dnia 17 marca 2020 r. wydanej na podstawie wyceny nr 3.

337 Jeżeli poprzez swój argument skarżący kwestionują wykorzystanie przez Deloitte wartości likwidacyjnej w pierwszej części wyceny nr 2 w celu dokonania wyceny aktywów Banco Popular, wystarczy zauważyć, że w ramach tej części pierwszej Deloitte uwzględnił wartość zbycia Banco Popular, a nie wartość likwidacyjną.

338 Co się tyczy zastosowanej metodologii, Deloitte w wycenie nr 2 wskazał, że scenariuszem wykorzystanym do określenia wartości ekonomicznej była sprzedaż banku w ramach instrumentu zbycia działalności. Zgodnie z art. 20 ust. 5 lit. f) rozporządzenia nr 806/2014 wycena miała na celu dostarczenie informacji pozwalających na podjęcie decyzji w sprawie aktywów, praw, zobowiązań lub instrumentów właścicielskich, które mają być przeniesione, oraz dostarczenie informacji umożliwiających SRB ustalenie, co stanowiło warunki handlowe do celów art. 24 ust. 2 lit. b) tego rozporządzenia.

339 Deloitte wyjaśnił, że „[jego] wycena ekonomiczna m[iała] na celu przedstawienie szacunkowej wartości, jaką mógłby zaproponować potencjalny nabywca za bank jako całość w wyniku otwartej, uczciwej i konkurencyjnej procedury aukcyjnej (»wartości zbycia« zgodnie z art. 11 regulacyjnych standardów technicznych […])".

340 Z motywu 6 regulacyjnych standardów technicznych wynika, że wyboru najbardziej odpowiedniej zasady wyceny (wartość zachowana lub wartość zbycia) należy dokonać dla konkretnych działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji rozważanych przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

341 W odniesieniu do wyboru zasady wyceny art. 11 ust. 4 regulacyjnych standardów technicznych, powtórzony w art. 11 ust. 4 rozporządzenia delegowanego 2018/345, wskazuje:

„W przypadku gdy działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 10 ust. 1, wymagają, aby aktywa i zobowiązania zostały zatrzymane przez podmiot, który będzie kontynuował działalność, rzeczoznawca stosuje wartość zachowaną jako odpowiednią zasadę wyceny. Wartość zachowana może, jeżeli uzna się ją za uczciwą, ostrożną i realistyczną, zakładać normalizację warunków rynkowych.

Wartość zachowana nie może być stosowana jako zasada wyceny w przypadku, gdy aktywa są przenoszone do podmiotu zarządzającego aktywami zgodnie z art. 42 dyrektywy 2014/59/UE bądź do instytucji pomostowej zgodnie z art. 40 tej dyrektywy lub w przypadku gdy stosowany jest instrument zbycia działalności zgodnie z art. 38 dyrektywy 2014/59/UE".

342 Zgodnie z art. 12 ust. 4 regulacyjnych standardów technicznych, powtórzonym w art. 12 ust. 4 rozporządzenia delegowanego 2018/345, „[w] przypadku gdy sytuacja podmiotu uniemożliwia mu zachowanie składnika aktywów lub kontynuowanie działalności bądź gdy w innym razie sprzedaż zostaje uznana przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za konieczną do realizacji celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oczekiwane przepływy pieniężne przypisuje się do wartości zbycia oczekiwanych w danym okresie zbycia".

343 Czynniki, które należy uwzględnić przy ustalaniu wartości zbycia do celów instrumentu zbycia działalności określono w art. 12 ust. 5–7 regulacyjnych standardów technicznych, powtórzonym w art. 12 ust. 5–7 rozporządzenia delegowanego 2018/345.

344 Wynika stąd, że skarżący nie mogą utrzymywać, iż wartość zbycia nie była prawidłową metodologią oceny wartości Banco Popular w ramach wyceny nr 2.

345 W związku z tym zastrzeżenie pierwsze należy oddalić.

2) W przedmiocie zastrzeżenia drugiego, zgodnie z którym wycena nr 1 i wycena nr 2 są wysoce spekulatywne

346 W pierwszej kolejności skarżący podnoszą, że SRB wskazała, iż wycena nr 1 nie dawała żadnej gwarancji co do dokładności wyników przedstawionych w sprawozdaniu, oraz że Deloitte w wycenie nr 2 poczynił liczne zastrzeżenia co do jej wiarygodności i wystarczającego charakteru zweryfikowanych informacji.

347 Należy przypomnieć, że – z tego samego powodu co ten, który przedstawiono w pkt 294 powyżej – argumenty mające na celu zakwestionowanie wyceny nr 1 są bezskuteczne.

348 Co się tyczy wyceny nr 2, w piśmie dołączonym do tej wyceny przekazanej SRB Deloitte wskazał, że zwrócono się do niego o przeprowadzenie wyceny w niezwykle krótkim czasie z uwagi na trudną pozycję płynnościową Banco Popular. Zasadniczą część pracy ograniczono do 12 dni, licząc od dnia, w którym Deloitte uzyskał dostęp do dokumentacji, podczas gdy w normalnych warunkach taki projekt powinien zająć 6 tygodni. Deloitte zauważył, że w dostępnych informacjach występowały pewne luki i niespójności. Wspomniał on, że wycenę należy uznać za wysoce niepewną i wstępną, zgodnie z art. 36 dyrektywy 2014/59, oraz że uwzględniono w niej bufor z tytułu dodatkowych strat stosownie do art. 36 ust. 9 dyrektywy 2014/59, który odpowiada art. 20 ust. 10 rozporządzenia nr 806/2014.

349 Jak zauważają skarżący, Deloitte wskazuje również na ograniczenia związane z czasem i z dostępnymi informacjami w tej części załącznika do wyceny nr 2, którą zatytułowano „Zakres, podstawa pracy i ograniczenia" (scope, basis of work and limitations) i w której przypomniano, w jakich warunkach Deloitte musiał dokonać wyceny nr 2.

350 Artykuł 20 ust. 10 rozporządzenia nr 806/2014 wprost przewiduje przypadek, w którym ze względu na pilny charakter sytuacji nie jest możliwe spełnienie wymogów określonych w ust. 7 i 9 tego artykułu, a mianowicie w szczególności przypadek, w którym nie jest możliwe uzupełnienie wyceny pewnymi informacjami zawartymi w księgach rachunkowych i ewidencji. Ponadto przepis ten uznaje istnienie niepewności nieodłącznie związanych z każdą wyceną wstępną, przewidując w akapicie drugim, że wycena wstępna uwzględnia bufor z tytułu dodatkowych strat.

351 Zgodnie z owym przepisem Deloitte ograniczył się zatem do wskazania, że ze względu na krótki czas na przeprowadzenie wyceny musiał on oprzeć się na niepełnych informacjach, oraz wyjaśnił, że przeprowadzoną przez niego wycenę należy uznać za wycenę wstępną w rozumieniu art. 36 ust. 9 dyrektywy 2014/59.

352 Ponadto z art. 20 ust. 13 rozporządzenia nr 806/2014 wynika, że ze względu na pilny charakter sytuacji SRB w celu przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogła oprzeć się na wycenie nr 2 przeprowadzonej na podstawie art. 20 ust. 10 tego rozporządzenia.

353 Co więcej, istnienie niepewności nieodłącznie związanych z wyceną nr 2 podkreślono w regulacyjnych standardach technicznych, z których wynika, że rzeczoznawca, dokonując szacowania i dyskontowania przepływów pieniężnych, jakich dany podmiot może oczekiwać z tytułu istniejących aktywów i zobowiązań, powinien oprzeć się na uczciwych, ostrożnych i realistycznych założeniach oraz uwzględnić różne czynniki i okoliczności.

354 W szczególności, co się tyczy szacunków dotyczących wartości zbycia, art. 12 ust. 5 regulacyjnych standardów technicznych, powtórzony w art. 12 ust. 5 rozporządzenia delegowanego 2018/345, przewiduje:

„Wartość zbycia ustala rzeczoznawca na podstawie przepływów pieniężnych, po odliczeniu kosztów zbycia i wartości oczekiwanej wszelkich udzielonych gwarancji, których to przepływów podmiot może zasadnie oczekiwać w obecnie panujących warunkach rynkowych z tytułu uporządkowanej sprzedaży bądź przeniesienia aktywów lub zobowiązań. W stosownych przypadkach, uwzględniając działania, które należy podjąć w ramach programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, rzeczoznawca może ustalić wartość zbycia poprzez zastosowanie obniżenia wynikającego z potencjalnego dyskonta z tytułu przyspieszonej sprzedaży do obserwowalnej ceny rynkowej tej sprzedaży lub przeniesienia. W celu określenia wartości zbycia aktywów, na które nie ma płynnego rynku, rzeczoznawca uwzględnia obserwowalne ceny na rynkach, na których dokonuje się obrotu podobnymi aktywami, bądź obliczenia w ramach modelu z zastosowaniem obserwowalnych parametrów rynkowych, w stosownych przypadkach z zastosowaniem dyskonta odzwierciedlającego brak płynności”.

355 Artykuł 12 ust. 6 regulacyjnych standardów technicznych, powtórzony w art. 12 ust. 6 rozporządzenia delegowanego 2018/345, wskazuje różne uwzględniane przez rzeczoznawcę czynniki, które mogą mieć wpływ na wartości i okresy zbycia.

356 Wynika stąd, że wycena nr 2 opiera się na założeniach i zależy od wielu czynników. Zgodnie z regulacyjnymi standardami technicznymi Deloitte w wycenie nr 2 w celu określenia wartości zbycia Banco Popular w dniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oparł się zatem na szacunkach i ocenach prognostycznych, a wynik owej wyceny przedstawił w postaci przedziału wartości.

357 Należy zatem stwierdzić, że – z uwagi na ograniczenia czasowe i dostępne informacje – z każdą wyceną wstępną przeprowadzaną na podstawie art. 20 ust. 10 rozporządzenia nr 806/2014 wiążą się nieodłącznie określone niepewności i przybliżenia oraz że sformułowane przez Deloitte zastrzeżenia nie mogą oznaczać, że wycena nr 2 nie była „rzetelna, ostrożna i realistyczna” w rozumieniu art. 20 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014.

358 W drugiej kolejności skarżący podnoszą, że art. 20 ust. 1, 4 i 12 rozporządzenia nr 806/2014 wymaga, aby wycena obejmowała wszystkie aktywa i zobowiązania danego podmiotu. Tymczasem, ich zdaniem, Deloitte wskazał, że skupi się na niektórych kategoriach aktywów, których wycena była wysoce niepewna.

359 Skarżący odwołują się do zawartego w piśmie przewodnim do sprawozdania z wyceny nr 2 stwierdzenia Deloitte, zgodnie z którym, biorąc pod uwagę krótki okres czasu na sporządzenie wyceny nr 2, musiał on przyznać bezwzględny priorytet analizie dostępnych informacji, skupiając się wyłącznie na kluczowych aktywach i zobowiązaniach, których wycena była wysoce niepewna.

360 Wystarczy zauważyć, że podejście to jest zgodne z przepisami art. 8 regulacyjnych standardów technicznych, zgodnie z którymi:

„Rzeczoznawca koncentruje się w szczególności na obszarach podlegających znacznej niepewności wyceny, które mają znaczący wpływ na ogólną wycenę. W odniesieniu do tych obszarów, rzeczoznawca musi przedstawić wyniki wyceny w postaci najlepszych oszacowań punktowych i, w stosownych przypadkach, przedziałów wartości […]”.

361 W trzeciej kolejności skarżący utrzymują, że ocena kategorii aktywów w wycenie nr 2 nie spełnia minimalnych wymogów określonych w art. 20 ust. 4 i 6 rozporządzenia nr 806/2014. Kwestionują oni ocenę dokonaną przez Deloitte w wycenie nr 2 w odniesieniu do różnych kategorii aktywów.

362 Skarżący podnoszą, w odniesieniu do szeregu kategorii aktywów, że Deloitte nie dysponował wystarczającą ilością informacji i że wynik jego oceny różni się od wyniku wyceny nr 1.

363 W tym względzie z jednej strony z powyższego wynika, że z każdą wyceną wstępną z definicji wiążą się nieodłącznie niepewności i że Deloitte – ze względu na bardzo krótki czas, jaki miał do dyspozycji – nie mógł dysponować niektórymi informacjami. Niepewności te przejawiają się w szczególności w tym, że Deloitte w wycenie nr 2 wskazał, zgodnie z regulacyjnymi standardami technicznymi, iż wyniki wyceny zostały przedstawione w postaci przedziałów wartości obejmujących najlepszy i najgorszy scenariusz oraz najlepszą możliwą wycenę.

364 Z drugiej strony nie ma znaczenia okoliczność, że ocena tych aktywów w wycenie nr 2 różni się od oceny zawartej w wycenie nr 1, gdyż te dwie wyceny miały odmienne cele i były oparte na różnych metodach obliczeniowych. Wycena nr 2 miała na celu ustalenie wartości zbycia aktywów dla potencjalnego nabywcy, która wymagała korekt w stosunku do ich wartości księgowej. W tym względzie należy wyjaśnić, że w wycenie nr 2 Deloitte dokonał korekt wartości każdej kategorii aktywów w oparciu o bilans skonsolidowany Banco Popular na dzień 31 marca 2017 r.

365 Dokonane przez skarżących porównania między wartością korekt obliczonych w wycenie nr 2 w odniesieniu do pożyczek i wierzytelności, aktywów nieruchomych i aktywów z tytułu podatków oraz wartością tych kategorii aktywów w wycenie nr 1 nie mają zatem znaczenia.

366 Należy zbadać pozostałe argumenty skarżących dotyczące poszczególnych kategorii aktywów.

367 Co się tyczy wyceny pożyczek i wierzytelności, skarżący podnoszą, że ponieważ Deloitte nie był w stanie przeprowadzić analizy zdyskontowanych przepływów pieniężnych (Discounting Cash Flows), dokonał on wycen wysoce spekulatywnych, co skutkowało niedoszacowaniem tych aktywów z korektą w wysokości 3,5 mld EUR w scenariuszu podstawowym, podczas gdy w wycenie nr 1 korekta ta zawierała się w przedziale od 501 do 774 mln EUR.

368 W wycenie nr 2 Deloitte wskazał, że jego metoda obliczenia wartości ekonomicznej pożyczek i wierzytelności polegała na oszacowaniu oczekiwanej straty kredytowej. W ten sposób uzyskał on przedział korekt od 2,7 mld EUR w najlepszym scenariuszu do 6,9 mld EUR w najgorszym scenariuszu oraz najlepsze oszacowanie wynoszące 3,5 mld EUR.

369 Należy zauważyć, że metoda ta jest zgodna z regulacyjnymi standardami technicznymi.

370 W tym względzie należy wskazać, że pożyczki i wierzytelności należą do elementów, w przypadku których istnieje znaczna niepewność i na które rzeczoznawca zwraca szczególną uwagę zgodnie z art. 8 lit. a) regulacyjnych standardów technicznych, który przewiduje:

„pożyczki lub portfele pożyczek, z tytułu których powstają oczekiwane przepływy pieniężne, które zależą od zdolności, woli lub zachęty kontrahenta do wykonania swojego zobowiązania, podczas gdy oczekiwania te opierają się na założeniach dotyczących wskaźników zaległości płatniczych, prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania, straty z tytułu niewykonania zobowiązania lub właściwości instrumentu, zwłaszcza w przypadku, gdy zostały one potwierdzone w układzie strat dla portfela pożyczek”.

371 Co więcej, na stronach 4–11 załącznika do wyceny nr 2 Deloitte wyjaśnił korekty, jakich dokonał w odniesieniu do wyceny pożyczek i wierzytelności, w szczególności w świetle ryzyka braku płatności. Skarżący nie podnoszą żadnego argumentu mającego na celu zakwestionowanie tych korekt. Poza odwołaniem do wyceny nr 1 skarżący nie wyjaśniają, z jakiego powodu wycena korekt dokonana przez Deloitte w najlepszym oszacowaniu miałaby stanowić niedoszacowanie.

372 Co się tyczy wyceny aktywów nieruchomych, skarżący utrzymują, że Deloitte ograniczył się do zbadania próby 112 sprawozdań z oceny, że nie uwzględnił płynności portfela i że nie uwzględnił innych aktywów nieruchomych o wartości 1,043 mld EUR, co ich zdaniem skutkowało znacznym niedoszacowaniem.

373 Należy zauważyć, że argumenty te wynikają z błędnej interpretacji wyceny nr 2.

374 W tym względzie na s. 5 sprawozdania z wyceny nr 2 Deloitte wskazał, że jego wycena opierała się na informacjach obejmujących 93% portfela nieruchomości Banco Popular, który ekstrapolowano w celu objęcia wszystkich aktywów. Zwraca on uwagę na to, że zastosował własną metodologię wyceny i że w celu weryfikacji uzyskanych wyników zastosował drugą metodologię, przeprowadzając kontrolę krzyżową w odniesieniu do najważniejszych aktywów nieruchomych, opartą na próbie 112 sprawozdań z oceny sporządzonych przez osoby trzecie, w celu skorygowania swoich założeń i przedstawienia dokładniejszej wyceny top-down. Skarżący nie mogą zatem twierdzić, że wycena aktywów nieruchomych w wycenie nr 2 opierała się wyłącznie na tych 112 sprawozdaniach.

375 Ponadto okoliczność, że Deloitte wskazał, iż analizowana płynność portfela aktywów nieruchomych była ograniczona, nie może oznaczać, jak utrzymują skarżący, że Deloitte tej płynności nie zbadał. Tytułem przykładu na s. 15 i 16 załącznika do wyceny nr 2 Deloitte w ramach oceny portfela nieruchomości Banco Popular według rodzaju aktywów wielokrotnie wspomina o ich ograniczonej płynności.

376 Co więcej, z zatytułowanej „Wynik wyceny (struktura bilansu)” tabeli znajdującej się na s. 26 załącznika do wyceny nr 2 wynika, że Deloitte uwzględnił aktywa nieruchome sklasyfikowane w bilansie Banco Popular jako „inne” o wartości 1,043 mld EUR. Wskazując na s. 12 załącznika do wyceny nr 2, że te aktywa nieruchome sklasyfikowane jako „inne” nie zostały ocenione, Deloitte wskazał jedynie, że nie zastosował w stosunku do nich żadnej korekty. W związku z tym, wbrew temu, co twierdzą skarżący, nie mogło to skutkować niedoszacowaniem.

377 Co się tyczy wyceny aktywów z tytułu podatków, skarżący powołują się na obliczenia dokonane przez Banco Santander po restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i na tej podstawie twierdzą, że Deloitte dokonał niedoszacowania.

378 W tym względzie wystarczy przypomnieć, że celem analizy dokonanej przez Deloitte było ustalenie wartości poszczególnych kategorii aktywów dla każdego potencjalnego nabywcy. Przypisana tym aktywom przez Banco Santander po nabyciu Banco Popular wartość, która zależy od synergii pomiędzy tymi dwoma podmiotami, nie ma zatem znaczenia dla oceny ważności wyceny nr 2.

379 Ponadto w sprawozdaniu z wyceny nr 2 Deloitte wskazał, że ocena niechronionych aktywów z tytułu podatków odroczonych będzie zależała od podlegających opodatkowaniu spodziewanych zysków nabywcy (biznesplan) i od poziomu istniejących ulg podatkowych. Na s. 32 załącznika do wyceny nr 2 wskazał on między innymi, że wycena niechronionych aktywów z tytułu podatków

odroczonych zależy od nabywcy, a w szczególności od tego, czy jest to podmiot hiszpański, czy zagraniczny, oraz że przy założeniu, iż nabywca jest bankiem hiszpańskim, możliwość ich zrealizowania i ujęcia w bilansie będzie zależała od biznesplanu Banco Popular i biznesplanu nabywcy. W sprawozdaniu z wyceny wskazano, że dokonana przez Deloitte ocena uwzględnia te różne założenia.

380 Co się tyczy wyceny rezerw na ryzyko prawne, skarżący utrzymują, że Deloitte nie zbadał nawet jednej opinii prawnej dotyczącej zasadności roszczeń, które doprowadziły do powstania tych rezerw.

381 W wycenie nr 2 Deloitte wskazał, że oparł się na obliczeniach dokonanych przez kierownictwo Banco Popular, stosując korekty oparte na jego własnym doświadczeniu i tendencjach w sektorze. Należy stwierdzić, że metoda ta pozwala na uzyskanie wyceny „rzetelnej, ostrożnej i realistycznej" w rozumieniu art. 20 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014.

382 Co się tyczy wyceny joint ventures, jednostek zależnych i przedsiębiorstw powiązanych, skarżący utrzymują, że Deloitte zastosował metodę opartą na wartości rynkowej i nie potwierdził uzyskanego wyniku oceną opartą na innych metodach. Ponadto twierdzą oni, że wynikowi wyceny nr 2 przeczą wycena nr 3, oceny dokonane przez innych analityków rynku, a także późniejsze zbycie niektórych z tych aktywów.

383 Należy przypomnieć, po pierwsze, że Deloitte słusznie zastosował metodę opartą na wartości zbycia Banco Popular, która zgodnie z regulacyjnymi standardami technicznymi odpowiada cenie, którą można uzyskać na rynku za dany składnik aktywów lub grupę aktywów przy uwzględnieniu odpowiedniego dyskonta. Fakt wskazania przez Deloitte, iż nie był w stanie przeprowadzić kontroli krzyżowej z wykorzystaniem innych metod, nie może podważyć wyniku wyceny nr 2, która opiera się na odpowiedniej metodzie analizy.

384 Po drugie, oceny dokonane po restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są pozbawione znaczenia. Ponadto skarżący niesłusznie porównują wartość 1,9 mld EUR uwzględnioną w wycenie nr 2 z kwotą 7,496 mld EUR zawartą w wycenie nr 3. W wycenie nr 2 Deloitte wyjaśnił, że jego analiza opierała się na zasadzie skonsolidowanej i że ta część jego oceny ograniczała się do joint ventures i przedsiębiorstw powiązanych, podczas gdy wycena nr 3 uwzględniała jednostki zależne.

385 Co się tyczy wyceny aktywów niematerialnych, skarżący utrzymują, że Deloitte aktywom handlowym Banco Popular przypisał wartość zerową, a znakowi towarowemu Banco Pastor – wartość ograniczoną, co w ich ocenie nie odpowiada rzeczywistości. Wskazują oni, że Deloitte stwierdził, iż nie dysponował testami na utratę wartości, wobec czego nie mógł potwierdzić rzeczywistej wartości aktywów niematerialnych.

386 Należy zauważyć, że w sprawozdaniu z wyceny nr 2 Deloitte w odniesieniu do aktywów handlowych wyjaśnił, że potencjalny nabywca wcześniej istniejącym aktywom handlowym nie przypisałby żadnej wartości, ponieważ w kontekście połączenia przedsiębiorstw nie są to aktywa możliwe do zidentyfikowania. Wskazał on, że znak towarowy Banco Pastor, z uwagi na jego silną obecność w Galicji, przedstawiałby dla podmiotu trzeciego wartość i że oszacował on przedział wartości, stosując metodę opartą na zwolnieniu z opłat licencyjnych, która jest najczęściej stosowaną metodą wyceny znaków towarowych. Skarżący nie podnoszą żadnego konkretnego argumentu, który mógłby podważyć te wyjaśnienia.

387 W sprawozdaniu z wyceny nr 2 Deloitte wskazał, że nie przekazano mu testów na utratę wartości, w związku z czym nie był on w stanie przeanalizować bazy wykorzystywanej przez Banco Popular w odniesieniu do tych aktywów, lecz że słabe wyniki Banco Popular w ostatnich latach wskazywały na potencjalną utratę wartości aktywów niematerialnych. Oznacza to, że gdyby Banco Popular przekazał te informacje, wynikająca z nich wartość byłaby w sposób nieunikniony niższa niż uwzględniona przez Deloitte wartość wynikająca z bilansu skonsolidowanego z marca 2017 r.

388 Co się tyczy aktywów i dłużnych papierów wartościowych, skarżący utrzymują, że Deloitte dokonał własnych szacunków ze względu na brak wystarczających informacji dotyczących charakterystyki aktywów poziomu trzeciego.

389 W ramach tego argumentu skarżący ponownie ograniczają się do zwrócenia uwagi na zawarte w sprawozdaniu z wyceny nr 2 zdania, w których Deloitte wskazał, jakie były źródła niepewności jego oceny, które nieodłącznie wiążą się z wyceną wstępną. Skarżący nie podnoszą jednak żadnego argumentu mającego na celu podważenie tych szacunków.

390 Wreszcie, co się tyczy synergii i innych kluczowych czynników, skarżący utrzymują, że ponieważ obliczenia dokonane przez Deloitte okrojono, nie jest możliwe sprawdzenie, czy jego oszacowanie odpowiada rentowności zadeklarowanej przez Banco Santander w następstwie nabycia Banco Popular.

391 W tym względzie w sprawozdaniu z wyceny nr 2 Deloitte zauważył, że dokonał oszacowania z uwzględnieniem publicznie dostępnych informacji dotyczących połączeń i przejęć w sektorze bankowym w Hiszpanii i że „efekty synergii mogą różnić się w zależności od nabywcy, a w szczególności zależą od pokrywania się jednostek zależnych", a także że „im bardziej jednostki zależne się pokrywają, tym większe efekty synergii można uzyskać". Wskazał on, że efekty synergii są w dużym stopniu zależne od nabywcy. Otóż Deloitte musiał dokonać oceny z uwzględnieniem wszelkich potencjalnych nabywców. Wyniku tej wyceny nie można porównywać z efektami synergii uzyskanymi przez Banco Santander w następstwie nabycia Banco Popular.

392 Z powyższego wynika, że skarżący nie podnieśli żadnego argumentu mogącego podważyć dokonaną przez Deloitte w wycenie nr 2 wycenę aktywów Banco Popular.

393 W związku z tym zastrzeżenie drugie należy oddalić.

3) W przedmiocie zastrzeżenia trzeciego, zgodnie z którym wycena nr 2 nie jest „rzetelna, ostrożna i realistyczna"

394 Po pierwsze, skarżący podnoszą, że oszacowanego przez Deloitte przedziału dotyczącego wartości Banco Popular nie można zaakceptować ze względu na znaczne różnice dzielące poszczególne scenariusze.

395 W wycenie nr 2 Deloitte zauważył, że wynik jego oceny zawiera się w przedziale od 1,3 mld EUR do –8,2 mld EUR, a najlepsze oszacowanie mieści się wewnątrz tego przedziału i wynosi –2 mld EUR.

396 Z jednej strony należy zauważyć, że skarżący ograniczają się do kwestionowania wiarygodności tego przedziału, nie podnosząc żadnego konkretnego argumentu. Z drugiej strony trzeba zauważyć, że szerokość owego przedziału uzasadnia metoda zastosowana w wycenie nr 2.

397 W tym względzie, co się tyczy metodologii zastosowanej w wycenie nr 2, Deloitte wskazał, że przyjął podejście uwzględniające poszczególne kategorie, dostosowując wartości księgowe każdej klasy aktywów i zobowiązań w celu oszacowania strat i zysków, oraz inne korekty, które każdy nabywca zastosowałby w odniesieniu do wartości. Przedstawił on przedział wyceny dla każdej klasy aktywów i zobowiązań.

398 Metoda ta jest zgodna z art. 2 ust. 3 regulacyjnych standardów technicznych, powtórzonym w art. 2 ust. 3 rozporządzenia delegowanego 2018/345, stosownie do którego:

„Rzeczoznawca zapewnia najlepsze oszacowanie punktowe wartości danego składnika aktywów, zobowiązań lub ich kombinacji. W stosownych przypadkach wyniki wyceny należy również podać w formie przedziału wartości".

399 I tak dodanie najniższych wartości dla każdej klasy aktywów i zobowiązań dało dolną wartość szacunkową przedziału, a dodanie wartości najwyższych – górną wartość szacunkową przedziału. Metoda ta wyjaśnia zatem szerokość przedziału przyjętego w wycenie nr 2.

400 Ponadto, jak podkreśla SRB, jeżeli uwzględnić wysokość sumy bilansowej Banco Popular, która przekracza 130 mld EUR, różnica między tymi dwiema wartościami przedziału stanowi jedynie około 7% sumy bilansowej. Różnica ta odzwierciedla zatem stopień niepewności nieodłącznie związany z procesem wyceny.

401 Po drugie, skarżący utrzymują, że ujemna wycena Banco Popular w wycenie nr 2 jest niezgodna z szacunkami EBC, SRB i organów hiszpańskich, które uznały bank za wypłacalny. Twierdzą oni, że wycena nr 2 jest niezgodna z wyceną nr 1, w której SRB uznała, że – nawet przy zastosowaniu korekt – Banco Popular był nadal wypłacalny. W ich ocenie uzasadnienie wyceny nr 1 i uzasadnienie wyceny nr 2 są ze sobą sprzeczne w odniesieniu do znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością.

402 W streszczeniu wprowadzającym do standardów technicznych EUNB wskazano na konieczność rozróżnienia dwóch rodzajów wyceny poprzedzającej restrukturyzację i uporządkowaną likwidację, wyróżniając, z jednej strony, wycenę nr 1 przeprowadzaną na podstawie art. 36 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2014/59, który jest odpowiednikiem art. 20 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014, oraz, z drugiej strony, wycenę nr 2 przeprowadzaną na podstawie art. 36 ust. 4 lit. b)–g) dyrektywy 2014/59, który odpowiada art. 20 ust. 5 lit. b)–g) rozporządzenia nr 806/2014.

403 Motyw 1 regulacyjnych standardów technicznych, powtórzony w motywie 1 rozporządzenia delegowanego 2018/345, przypomina o tym rozróżnieniu między, z jednej strony, wyceną wstępną, która pozwala ustalić, czy spełnione zostały warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub warunki obniżenia wartości lub konwersji instrumentów kapitałowych, a, z drugiej strony, wyceną późniejszą, która stanowi podstawę decyzji o zastosowaniu przynajmniej jednego instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Regulacyjne standardy techniczne określają odmienne kryteria przeprowadzania wyceny nr 1 i wyceny nr 2.

404 Co się tyczy wyceny nr 1, regulacyjne standardy techniczne wskazują, że właściwe kryterium polega na ustaleniu, czy dany podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością.

405 Wbrew twierdzeniom skarżących celem wyceny nr 2 nie było ustalenie, czy Banco Popular znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością, a zatem nie mogą oni powoływać się na sprzeczność z wyceną nr 1 w tym względzie.

406 Ponadto należy zauważyć, że różnice pomiędzy ustaleniami wyceny nr 1 a ustaleniami wyceny nr 2 wynikają z tego, że wyceny te – z uwagi na to, że mają różne cele – opierają się na odmiennych kryteriach oceny określonych w standardach technicznych EUNB. I tak zgodnie ze standardami technicznymi EUNB wycena nr 1 miała na celu przede wszystkim ustalenie, czy łączna wartość aktywów podmiotu przewyższała łączną wartość jego zobowiązań – innymi słowy, czy bilans podmiotu wykazywał jego wypłacalność – podczas gdy wycena nr 2 musiała opierać się na wartości ekonomicznej, a nie na wartości księgowej podmiotu.

407 W każdym wypadku, co się tyczy argumentu skarżących, zgodnie z którym ustalenia wyceny nr 1 i ustalenia wyceny nr 2 były ze sobą sprzeczne, wystarczy stwierdzić, że jest on bezskuteczny, ponieważ w wyniku oceny dokonanej przez EBC w dniu 6 czerwca 2017 r. ustalenia wyceny nr 1 stały się nieaktualne z powodu wskazanego w pkt 294 powyżej.

408 Ponadto należy przypomnieć, że w swojej ocenie EBC nie oparł się na niewypłacalności Banco Popular, aby dojść do wniosku, że bank ten znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością. Wniosek EBC, że Banco Popular ze względu na stan środków finansowych i niezdolność do wygenerowania nowych środków płynnych nie byłby w stanie w najbliższej przyszłości spłacać swoich długów i wywiązywać się z innych zobowiązań w terminie ich wymagalności, nie stoi w sprzeczności z faktem, że Banco Popular był wypłacalny z księgowego punktu widzenia.

409 Z uwagi na to, że wycena nr 2 powinna uwzględniać wartość ekonomiczną, a nie wartość księgową Banco Popular, skarżący nie mogą powoływać się na istnienie sprzeczności między poczynionym w wycenie nr 1, w ocenie EBC lub przez bank Hiszpanii stwierdzeniem, że Banco Popular był wypłacalny, a ustaleniami wyceny nr 2.

410 W związku z tym ich argumenty dotyczące obliczenia wartości aktywów netto Banco Popular z uwzględnieniem przewidzianych przez EBC i Banco Popular korekt aktywów nieproduktywnych również nie mają znaczenia dla oceny ważności wyceny nr 2, ponieważ dotyczą one wyłącznie wartości księgowej Banco Popular.

411 Z powyższego wynika, że należy oddalić zastrzeżenie trzecie, a w konsekwencji – część czwartą omawianego zarzutu.

e) W przedmiocie części piątej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia art. 20 ust. 7 i 9 rozporządzenia nr 806/2014

412 Skarżący podnoszą naruszenie art. 20 ust. 7 rozporządzenia nr 806/2014, który stanowi, że wycenę uzupełnia się w szczególności o zaktualizowany bilans i sprawozdanie na temat sytuacji finansowej podmiotu. W ich ocenie Deloitte przyznał, że nie dokonał analizy struktury przedsiębiorstwa i bilansów poszczególnych podmiotów. Zauważają oni, że w braku bilansu dla każdego podmiotu należącego do grupy Banco Popular Deloitte przeprowadził wycenę na zasadzie skonsolidowanej. Tymczasem – wskazują skarżący – Deloitte stwierdził, że analiza poszczególnych podmiotów miała kluczowe znaczenie.

413 Skarżący podnoszą również naruszenie art. 20 ust. 9 rozporządzenia nr 806/2014 ze względu na to, że w ich ocenie Deloitte przyznał, iż nie był w stanie odzwierciedlić podziału wierzycieli na kategorie zgodnie z kolejnością uprzywilejowania roszczeń. Wskazują oni, że Deloitte w wycenie nr 3 uwzględnił jednak hierarchię wierzycieli, wykorzystując informacje dostępne w dniu 6 czerwca 2017 r.

414 Należy przypomnieć, że w niniejszym wypadku z uwagi na to, że wycena nr 2 jest wyceną wstępną przeprowadzaną na podstawie art. 20 ust. 10 rozporządzenia nr 806/2014, z przepisu tego, o którym mowa w pkt 302 powyżej, wynika wprost, że musiała ona spełniać wymogi art. 20 ust. 7 i 9 tego rozporządzenia jedynie w miarę możliwości wynikających z zaistniałych okoliczności.

415 Ponadto wbrew temu, co twierdzą skarżący, art. 20 ust. 7 rozporządzenia nr 806/2014 nie wymaga uzupełnienia wyceny o zaktualizowany bilans i sprawozdanie na temat sytuacji finansowej każdego podmiotu wchodzącego w skład grupy objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją. Pojęcie „podmiotu", o którym mowa w tym artykule, odnosi się do pojęcia zdefiniowanego w art. 2 rozporządzenia nr 806/2014. Wycena nr 2 opierała się na bilansie skonsolidowanym grupy Banco Popular.

416 Ponadto skarżący opierają się na fragmentach wyceny nr 2, które nie są istotne.

417 W przywołanym przez skarżących fragmencie załącznika do wyceny nr 2 Deloitte wskazał, że ze względu na to, iż nie przedstawiono mu struktury korporacyjnej podmiotu i bilansów poszczególnych podmiotów, jego scenariusz likwidacji w trybie standardowego postępowania upadłościowego został przygotowany na zasadzie skonsolidowanej do celów ilustracyjnych i że było to sprzeczne z prawem hiszpańskim. W innym fragmencie tego załącznika, również przywołanym przez skarżących, Deloitte stwierdził, że analiza poszczególnych podmiotów była kluczowa dla symulacji scenariusza likwidacji w trybie standardowego postępowania upadłościowego. Skarżący odwołują się również do fragmentów, w których Deloitte wskazuje, że nie dysponował wystarczającymi danymi lub wystarczającym czasem, aby móc uszeregować wierzycieli według ich klas, oraz że okoliczność, iż jego obliczenia zostały dokonane na poziomie grupy Banco Popular, może mieć znaczące konsekwencje w zakresie wartości dla wierzycieli niektórych podmiotów, otrzymujących zaspokojenie w 100% kosztem wierzycieli innych podmiotów.

418 Otóż owe fragmenty, zawarte w części drugiej załącznika do wyceny nr 2, która to część dotyczy symulacji scenariusza likwidacji w trybie standardowego postępowania upadłościowego, a nie w części pierwszej tego załącznika, dotyczącej wyceny wstępnej Banco Popular, są pozbawione znaczenia. Należy bowiem przypomnieć, że program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjęto z uwzględnieniem części pierwszej załącznika do wyceny nr 2, która to część zawiera wycenę wstępną Banco Popular przygotowaną z myślą o zastosowaniu instrumentu zbycia działalności.

419 Jak wskazano w pkt 3 sprawozdania z wyceny nr 2, celem symulacji scenariusza likwidacji w trybie standardowego postępowania upadłościowego było ustalenie, czy akcjonariusze i wierzyciele Banco Popular zostaliby lepiej potraktowani, gdyby Banco Popular został zlikwidowany w trybie standardowego postępowania upadłościowego na podstawie prawa hiszpańskiego.

420 Otóż z jednej strony w zawierającej tę symulację części drugiej załącznika do wyceny nr 2 Deloitte wyjaśnił, że większa ilość danych dotyczących bilansu każdego z podmiotów oraz większa ilość czasu pozwoliłyby mu na doprecyzowanie jego założeń odnoszących się do likwidacji w trybie

standardowego postępowania upadłościowego i na przygotowanie strategii scenariusza likwidacji. W ten sposób uściślił on, że zawartą w załączniku do wyceny nr 2 symulację scenariusza likwidacji w trybie standardowego postępowania upadłościowego przedstawiono orientacyjnie.

421 Zgodnie zatem z art. 20 ust. 10 rozporządzenia nr 806/2014 Deloitte dokonał oszacowania przewidzianego w art. 20 ust. 9 tego rozporządzenia jedynie w miarę możliwości wynikających z zaistniałych okoliczności.

422 Z drugiej strony kwestia potraktowania akcjonariuszy i wierzycieli w ramach scenariusza likwidacji w trybie standardowego postępowania upadłościowego wchodzi w zakres wyceny nr 3, która zgodnie z art. 20 ust. 16 rozporządzenia nr 806/2014 ma na celu ustalenie, czy akcjonariusze i wierzyciele zostaliby lepiej potraktowani, gdyby instytucja objęta procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji została poddana standardowemu postępowaniu upadłościowemu. W tym względzie należy przypomnieć, że Deloitte przekazał SRB wycenę nr 3 w dniu 14 czerwca 2018 r., po przyjęciu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

423 Ponadto twierdzenie skarżących, zgodnie z którym Deloitte w wycenie nr 3 uwzględnił hierarchię wierzycieli wyłącznie na podstawie informacji dostępnych w dniu 6 czerwca 2017 r., nie ma znaczenia dla oceny zgodności programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z prawem. W każdym wypadku twierdzenie to jest błędne, ponieważ o ile w wycenie nr 3 wskazano, że jest ona oparta na informacjach finansowych dostępnych w dniu 6 czerwca 2017 r., o tyle uściślono w niej również, że opiera się ona na licznych informacjach uzyskanych po przyjęciu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które w związku z tym nie były dostępne w momencie sporządzania wyceny nr 2.

424 Część piątą omawianego zarzutu należy więc oddalić.

425 Z całości powyższych rozważań wynika, że SRB nie popełniła oczywistego błędu w ocenie poprzez uznanie, że wycena nr 2 była zgodna z art. 20 rozporządzenia nr 806/2014. Zarzut drugi należy zatem oddalić w całości.

3. W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia prawa do bycia wysłuchanym i prawa dostępu do akt sprawy, zapisanych w art. 41 ust. 2 karty

426 Skarżący podnoszą, że SRB naruszyła prawo do bycia wysłuchanym zapisane w art. 41 ust. 2 lit. a) karty, ponieważ nie zostali oni wysłuchani i nie uzyskali dostępu do akt sprawy przed przyjęciem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Omawiany zarzut dzieli się zasadniczo na dwie części.

a) W przedmiocie części pierwszej zarzutu trzeciego, dotyczącej naruszenia prawa do bycia wysłuchanym

427 Skarżący podnoszą, że zapisane w art. 41 ust. 2 lit. a) karty prawo do bycia wysłuchanym ma zastosowanie do wszelkich środków mogących mieć wpływ na daną osobę, w szczególności w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji, w której osoba ta posiada akcje. Wskazują oni, że zaskarżone decyzje dotyczą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jednego tylko banku, a zainteresowane osoby są jego akcjonariuszami i wierzycielami. Posiadaczy instrumentów kapitałowych banku, w ocenie skarżących, należy przed pozbawieniem ich własności wysłuchać.

428 Komisja podnosi, że decyzja o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie stanowi w odniesieniu do skarżących środka indywidualnego, lecz środek o charakterze generalnym, i że art. 41 karty nie ma zastosowania. Uważa ona, że nawet jeżeli skarżącym przysługiwało prawo do bycia wysłuchanym przed przyjęciem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, prawo to może podlegać ograniczeniom.

429 SRB utrzymuje, że ograniczenie prawa do bycia wysłuchanym, o ile prawo to ma zastosowanie, jest uzasadnione koniecznością zapewnienia skuteczności decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz stabilności rynków finansowych.

430 Należy przypomnieć, że art. 41 ust. 2 lit. a) karty przewiduje, iż prawo do dobrej administracji obejmuje prawo każdego do bycia wysłuchanym, zanim zostaną podjęte indywidualne środki mogące negatywnie wpłynąć na jego sytuację.

431 Prawo do bycia wysłuchanym gwarantuje każdej osobie możliwość użytecznego i skutecznego przedstawienia jej stanowiska w trakcie postępowania administracyjnego przed wydaniem jakiejkolwiek decyzji, która mogłaby negatywnie wpłynąć na jej interesy. Ponadto należy wyjaśnić, że prawo do bycia wysłuchanym służy realizacji dwojakiego celu. Z jednej strony służy ono badaniu akt sprawy i ustaleniu faktów w możliwie najbardziej dokładny i prawidłowy sposób, a z drugiej strony pozwala zapewnić skuteczną ochronę zainteresowanego. Prawo do bycia wysłuchanym ma zwłaszcza na celu zagwarantowanie, aby każda decyzja mająca niekorzystny skutek dla danej osoby była wydawana z pełną znajomością sprawy, oraz zmierza ono do umożliwienia właściwemu organowi skorygowania błędu lub do umożliwienia osobie zainteresowanej przedstawienia takich informacji dotyczących jej sytuacji osobistej, które przemawiają za wydaniem lub niewydaniem decyzji, lub za tym, by miała ona taką a nie inną treść (zob. wyrok z dnia 4 czerwca 2020 r., ESDZ/De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, pkt 68, 69 i przytoczone tam orzecznictwo).

432 Należy zauważyć, że Trybunał potwierdził znaczenie prawa do bycia wysłuchanym i jego bardzo szeroki zakres w porządku prawnym Unii, stwierdzając, że prawo to powinno mieć zastosowanie do każdego postępowania, które może prowadzić do wydania niekorzystnego aktu. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału przestrzeganie prawa do bycia wysłuchanym jest obowiązkowe nawet wtedy, gdy właściwe uregulowanie nie przewiduje wyraźnie takiej formalności (zob. wyroki: z dnia 22 listopada 2012 r., M., C-277/11, EU:C:2012:744, pkt 85, 86 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 18 czerwca 2020 r., Komisja/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, pkt 67 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 7 listopada 2019 r., ADDE/Parlament, T-48/17, EU:T:2019:780, pkt 89 i przytoczone tam orzecznictwo).

433 Dlatego też stosowanie zasady prawa do obrony, które obejmuje prawo do bycia wysłuchanym, ze względu na cechujący ją charakter podstawowej i ogólnej zasady prawa Unii, nie może być ani wyłączone, ani ograniczone przepisem rozporządzenia, a jej przestrzeganie powinno w rezultacie być zapewnione zarówno w razie całkowitego braku przepisów szczególnych, jak i w przypadku regulacji, która jako taka nie uwzględnia tej zasady (zob. wyrok z dnia 18 czerwca 2014 r., Hiszpania/Komisja, T-260/11, EU:T:2014:555, pkt 62 i przytoczone tam orzecznictwo).

434 Przede wszystkim należy zauważyć, że przedmiotem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjętego przez SRB jest restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja Banco Popular, który trzeba w związku z tym uznać za osobę, względem której podjęto indywidualny środek i której art. 41 ust. 2 lit. a) karty gwarantuje prawo do bycia wysłuchanym.

435 Należy zatem wziąć pod uwagę, że skarżący nie są adresatami programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który nie jest decyzją indywidualną podjętą względem nich, ani decyzji 2017/1246 zatwierdzającej ten program.

436 Trzeba wszakże zauważyć, że zgodnie z art. 21 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 SRB skorzystała z uprawnienia do obniżenia wartości lub konwersji instrumentów kapitałowych Banco Popular.

437 Procedura zastosowana przez SRB w celu przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – chociaż nie jest procedurą indywidualną wszczętą względem skarżących – może zatem prowadzić do podjęcia działania, które może negatywnie wpłynąć na ich interesy jako akcjonariuszy lub posiadaczy instrumentów kapitałowych Banco Popular.

438 Otóż w orzecznictwie Trybunału przywołanym w pkt 432 powyżej przyjęto szeroką wykładnię prawa do bycia wysłuchanym jako prawa gwarantowanego każdej osobie w toku postępowania, które może prowadzić do wydania niekorzystnego dla niej aktu.

439 Ponadto z jednej strony rozporządzenie nr 806/2014, zgodnie z jego motywem 121, nie narusza praw podstawowych oraz praw, wolności i zasad uznanych w szczególności w karcie, w tym prawa do obrony, oraz powinno być wykonywane zgodnie z tymi prawami i zasadami. Z drugiej strony o ile art. 18 rozporządzenia nr 806/2014 nie przewiduje wysłuchania przez SRB akcjonariuszy lub posiadaczy instrumentów kapitałowych danego podmiotu w toku procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o tyle żaden przepis rozporządzenia nr 806/2014 nie sprzeciwia się wprost takiemu wysłuchaniu.

440 W tym względzie należy zauważyć, że skarżący nie podnoszą zarzutu niezgodności z prawem rozporządzenia nr 806/2014 w zakresie, w jakim nie przewiduje ono uprzedniego wysłuchania akcjonariuszy lub posiadaczy instrumentów kapitałowych przed przyjęciem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Twierdzą oni, że prawo do bycia wysłuchanym powinno było zostać im przyznane w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular na podstawie art. 41 ust. 2 lit. a) karty, nawet jeżeli właściwe uregulowanie tego nie przewiduje.

441 Jednakże w przypadku gdyby akcjonariusze i wierzyciele podmiotu objętego działaniem w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogli powoływać się na prawo do bycia wysłuchanym w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, prawo to zgodnie z art. 52 ust. 1 karty może podlegać ograniczeniom.

442 Artykuł 52 ust. 1 karty przewiduje:

„Wszelkie ograniczenia w korzystaniu z praw i wolności uznanych w niniejszej karcie muszą być przewidziane ustawą i szanować istotę tych praw i wolności. Z zastrzeżeniem zasady proporcjonalności, ograniczenia mogą być wprowadzone wyłącznie wtedy, gdy są konieczne i rzeczywiście odpowiadają celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób”.

443 Trybunał uznał, że prawa podstawowe, takie jak poszanowanie prawa do obrony, nie mają charakteru absolutnego, lecz mogą podlegać ograniczeniom, pod tym wszakże warunkiem, że ograniczenia te rzeczywiście odpowiadają celom interesu ogólnego, jakim służy dany środek, i nie stanowią w stosunku do zamierzonego celu nieproporcjonalnej i niedopuszczalnej ingerencji, która naruszałaby samą istotę zagwarantowanych w ten sposób praw (zob. wyroki: z dnia

10 września 2013 r., G. i R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 20 grudnia 2017 r., Prequ'Italia, C-276/16, EU:C:2017:1010, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo).

444 Wynika stąd, że brak wysłuchania skarżących jako akcjonariuszy lub posiadaczy instrumentów kapitałowych Banco Popular w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, czy to przez SRB, czy przez Komisję, mógł być uzasadniony.

445 Należy przypomnieć, że w art. 4.2 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB uznała, że restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja Banco Popular była zgodna z interesem publicznym z uwagi na to, że była ona konieczna do osiągnięcia dwóch określonych w art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 celów, którymi są uniknięcie znaczących negatywnych skutków dla stabilności finansowej oraz zapewnienie ciągłości funkcji krytycznych Banco Popular, a także na to, że była ona proporcjonalna do owych celów. W decyzji 2017/1246 Komisja wprost zatwierdziła powody przedstawione przez SRB w celu uzasadnienia konieczności podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w interesie publicznym.

446 W niniejszym wypadku ograniczenie prawa skarżących do bycia wysłuchanym może być uzasadnione z jednej strony dążeniem do osiągnięcia celów określonych w art. 14 rozporządzenia nr 806/2014, a z drugiej strony koniecznością zapewnienia skuteczności restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular, która musiała zostać przeprowadzona szybko.

447 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że wiele motywów rozporządzenia nr 806/2014, w szczególności motywy 12, 58 i 61, wskazuje, iż stabilność rynków finansowych jest jednym z celów realizowanych przez mechanizmy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustanowione tym rozporządzeniem.

448 Ponadto zgodnie z art. 18 ust. 5 rozporządzenia nr 806/2014 działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznaje się za będące w interesie publicznym, jeśli jest ono konieczne do osiągnięcia, za pomocą proporcjonalnych środków, co najmniej jednego z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonych w art. 14 tego rozporządzenia, podczas gdy likwidacja podmiotu w trybie standardowego postępowania upadłościowego nie pozwoliłaby zrealizować tych celów w takim samym zakresie. Wśród celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonych w art. 14 rozporządzenia nr 806/2014 znajduje się w szczególności cel polegający na „uniknięci[u] znaczących negatywnych skutków dla stabilności finansowej, w szczególności przez zapobiegnięcie efektowi domina, w tym w infrastrukturach rynkowych, oraz przez utrzymanie dyscypliny rynkowej", a także cel polegający na „ochron[ie] finansów publicznych przez ograniczenie do minimum korzystania z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego".

449 W tym względzie Trybunał zauważył, że usługi finansowe odgrywają centralną rolę w gospodarce Unii. Banki i instytucje kredytowe są istotnym źródłem finansowania dla przedsiębiorstw działających na różnych rynkach. Ponadto między bankami występują często wzajemne powiązania, a wiele z nich prowadzi działalność na skalę międzynarodową. Z tego powodu upadłość jednego lub kilku banków grozi szybkim rozprzestrzenieniem się jej na inne banki bądź to w danym państwie członkowskim, bądź to w innych państwach członkowskich. To z kolei powoduje ryzyko wywołania negatywnych skutków w innych sektorach gospodarki (wyroki: z dnia 19 lipca 2016 r., Kotnik i in., C-526/14, EU:C:2016:570, pkt 50; z dnia 20 września 2016 r., Ledra Advertising i in./Komisja i EBC, od C-8/15 P do C-10/15 P, EU:C:2016:701, pkt 72; z dnia 25 marca 2021 r., Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, pkt 108).

450 Trybunał orzekł, że cel, jakim jest zapewnienie stabilności systemu finansowego przy jednoczesnym unikaniu nadmiernych wydatków publicznych i minimalizowaniu zakłóceń konkurencji, stanowi nadrzędny interes publiczny (wyrok z dnia 19 lipca 2016 r., Kotnik i in., C-526/14, EU:C:2016:570, pkt 69).

451 Ponadto Europejski Trybunał Praw Człowieka (zwany dalej „ETPC") w orzeczeniu z dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie Camberrow MM5 AD przeciwko Bułgarii (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799, pkt 6) uznał, że w dziedzinach wrażliwych z gospodarczego punktu widzenia, takich jak stabilność systemu bankowego, państwa dysponują szerokim zakresem uznania i że w związku z tym brak możliwości uczestniczenia przez akcjonariusza w procedurze prowadzącej do sprzedaży banku nie jest nieproporcjonalny w stosunku do uzasadnionych celów polegających na ochronie praw wierzycieli i utrzymaniu prawidłowego zarządu masą upadłości banku.

452 Należy również wspomnieć o wyroku z dnia 8 listopada 2016 r., Dowling i in. (C-41/15, EU:C:2016:836), wydanym w związku z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, który dotyczył wykładni art. 8, 25 i 29 drugiej dyrektywy Rady 77/91/EWG z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 54 akapit drugi TFUE, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału (Dz.U. 1977, L 26, s. 1). Sprawa ta dotyczyła wyjątkowego środka władz krajowych mającego na celu zapobieżenie, w drodze podwyższenia kapitału, upadłości spółki, która według sądu odsyłającego zagrażała stabilności finansowej Unii. Trybunał uznał, że ochrona, jaką druga dyrektywa 77/91 przyznaje akcjonariuszom i wierzycielom spółki akcyjnej w odniesieniu do jej kapitału zakładowego, nie obejmuje takiego środka krajowego przyjętego w sytuacji poważnego zaburzenia gospodarki i systemu finansowego państwa członkowskiego, który ma na celu zaradzenie systemowemu zagrożeniu dla stabilności finansowej Unii, wynikającemu z niedostatku własnych funduszy danej spółki (wyrok z dnia 8 listopada 2016 r., Dowling i in., C-41/15, EU:C:2016:836, pkt 50). Trybunał dodał, że przepisy drugiej dyrektywy 77/91 nie sprzeciwiają się zatem wyjątkowemu środkowi dotyczącemu kapitału zakładowego spółki akcyjnej, jaki przyjęły władze krajowe, w sytuacji poważnego zaburzenia gospodarki i systemu finansowego państwa członkowskiego, bez zgody walnego zgromadzenia tej spółki i w celu uniknięcia ryzyka systemowego oraz zapewnienia stabilności finansowej Unii (zob. wyrok z dnia 8 listopada 2016 r., Dowling i in., C-41/15, EU:C:2016:836, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo).

453 Uwagi te mają w drodze analogii zastosowanie do sytuacji dawnych akcjonariuszy lub posiadaczy instrumentów kapitałowych banku, który objęto procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na podstawie rozporządzenia nr 806/2014, takich jak skarżący.

454 Z powyższego wynika, że ustanowiona w rozporządzeniu nr 806/2014 i opisana w jego art. 18 procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji służy realizacji celu interesu ogólnego w rozumieniu art. 52 ust. 1 karty, a mianowicie celu polegającego na zapewnieniu stabilności rynków finansowych, który może uzasadniać ograniczenie prawa do bycia wysłuchanym.

455 W niniejszym wypadku należy zauważyć, że skarżący nie kwestionują, iż procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular była zgodna z określonym w art. 14 rozporządzenia nr 806/2014 celem polegającym na zapewnieniu stabilności finansowej.

456 W tym względzie w art. 4.4.2 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB wyjaśniła, że na podstawie różnych przesłanek stwierdziła, iż sytuacja Banco Popular stwarzała rosnące ryzyko znaczących negatywnych skutków dla stabilności finansowej w Hiszpanii. Przesłanki te obejmowały, po pierwsze, wielkość i znaczenie Banco Popular, który był spółką dominującą szóstej grupy bankowej w Hiszpanii, o łącznej kwocie aktywów wynoszącej 147 mld EUR, i którego bank Hiszpanii w 2017 r. uznał za instytucję o znaczeniu systemowym. SRB zauważyła w szczególności, że Banco Popular był w Hiszpanii jednym z głównych uczestników rynku, mającym znaczący udział w rynku w segmencie małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), oraz że posiadał on stosunkowo wysoki udział w rynku depozytów (blisko 6%) i dużą liczbę klientów detalicznych (około 1,4 mln) w całej Hiszpanii. Po drugie, SRB uwzględniła charakter działalności Banco Popular, która opierała się na bankowości komercyjnej i skupiała się głównie na oferowaniu finansowania, zarządzaniu oszczędnościami i usługach dla klientów indywidualnych, rodzin i przedsiębiorstw (w szczególności MŚP). Zdaniem SRB podobieństwo modelu działalności Banco Popular do modelu działalności innych hiszpańskich banków komercyjnych mogło być czynnikiem zwiększającym ryzyko wywołania pośredniego efektu domina w stosunku do owych banków, co do których można byłoby sądzić, że muszą mierzyć się z takimi samymi trudnościami.

457 Ponadto należy zauważyć, że drugi cel programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a mianowicie cel polegający na zapewnieniu ciągłości funkcji krytycznych Banco Popular, również wiąże się z celem interesu ogólnego polegającym na ochronie stabilności rynków finansowych.

458 Stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 35 dyrektywy 2014/59 funkcje krytyczne instytucji oznaczają „działania, usługi lub operacje, których zaprzestanie mogłoby prowadzić w jednym lub większej liczbie państw członkowskich do zaburzeń w usługach kluczowych dla gospodarki realnej lub mogłoby zakłócić stabilność finansową ze względu na wielkość instytucji lub grupy lub ich udział w rynku, wzajemne powiązania zewnętrzne i wewnętrzne, złożoność lub działalność transgraniczną, zwłaszcza uwzględniając substytucyjność tych działań, usług lub operacji”.

459 W tym względzie art. 6 ust. 1 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/778 z dnia 2 lutego 2016 r. uzupełniającego dyrektywę 2014/59 w odniesieniu do okoliczności i warunków, w jakich zapłata nadzwyczajnych składek ex post może zostać częściowo lub całkowicie odroczona, oraz w zakresie kryteriów służących określeniu działań, usług i operacji w odniesieniu do funkcji krytycznych oraz określeniu linii biznesowych wraz z powiązanymi usługami w odniesieniu do głównych linii biznesowych (Dz.U. 2016, L 131, s. 41), wskazuje kryteria określenia funkcji krytycznych. Chodzi o funkcję pełnioną przez instytucję na rzecz osób trzecich, które nie są powiązane z instytucją ani grupą, i co do której prawdopodobne jest, że nagłe zaburzenie jej pełnienia wywarłoby istotny negatywny wpływ na owe osoby trzecie, zapoczątkowałoby efekt domina lub podważyłoby ogólne zaufanie uczestników rynku z powodu znaczenia systemowego tej funkcji dla osób trzecich oraz znaczenia systemowego danej instytucji lub grupy w pełnieniu tej funkcji.

460 Cel polegający na zapewnieniu ciągłości funkcji krytycznych podmiotu, którego dotyczy działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przewidziany w art. 14 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014, wiąże się zatem z zapobieganiem występowaniu w pełnieniu tych funkcji przerw, które mogłyby spowodować zaburzenia nie tylko na danym rynku, lecz również w odniesieniu do całej stabilności finansowej Unii.

461 W związku z tym, ponieważ celem działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest zachowanie lub przywrócenie sytuacji finansowej instytucji kredytowej, w szczególności z uwagi na to, że stanowi ono alternatywę względem jej likwidacji w trybie standardowego postępowania upadłościowego, należy uznać, że działanie to rzeczywiście odpowiada celowi interesu ogólnego uznanemu przez Unię (zob. analogicznie wyrok z dnia 25 marca 2021 r., Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, pkt 108).

462 W tym względzie w art. 4.2 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB wskazała, że restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja Banco Popular była konieczna do osiągnięcia w szczególności określonego w art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 celu polegającego na zapewnieniu ciągłości funkcji krytycznych Banco Popular, a także że była ona proporcjonalna do owego celu.

463 W art. 4.4 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB zidentyfikowała trzy funkcje krytyczne Banco Popular w rozumieniu art. 6 rozporządzenia delegowanego 2016/778, a mianowicie przyjmowanie depozytów od gospodarstw domowych i przedsiębiorstw niefinansowych, udzielanie pożyczek MŚP oraz usługi płatności gotówkowych.

464 Skarżący nie podnoszą żadnego argumentu mającego na celu zakwestionowanie tej oceny.

465 Z powyższego wynika, że procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular służyła realizacji celu interesu ogólnego w rozumieniu art. 52 ust. 1 karty, a mianowicie celu polegającego na zapewnieniu stabilności rynków finansowych, który może uzasadniać ograniczenie prawa do bycia wysłuchanym.

466 W drugiej kolejności interes ogólny Unii, w szczególności realizacja celów polegających na utrzymaniu stabilności rynków finansowych i na zapewnieniu ciągłości funkcji krytycznych Banco Popular, wymaga, by działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – gdy spełnione zostały warunki przewidziane w art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 – zostało podjęte w możliwie najkrótszym terminie.

467 Należy zauważyć, iż z wielu motywów rozporządzenia nr 806/2014 wynika, że jeżeli działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji staje się konieczne, musi ono zostać podjęte szybko. Chodzi w szczególności o motywy 26, 31, 53, a zwłaszcza o motyw 56 tego rozporządzenia, który przewiduje, że w celu ograniczenia zakłóceń rynku finansowego i gospodarki, procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinna zostać przeprowadzona w krótkim czasie.

468 W tym względzie Trybunał uznał, że celem rozporządzenia nr 806/2014, zgodnie z jego motywem 8, jest wprowadzenie skuteczniejszych mechanizmów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które muszą być zasadniczym instrumentem służącym uniknięciu szkód, jakie w przeszłości wynikały z upadłości banków, oraz że taki cel zakłada szybkie podejmowanie decyzji, na co wskazują krótkie terminy przewidziane w art. 18 wspomnianego rozporządzenia, tak aby stabilność finansowa nie była zagrożona (wyrok z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank i in./EBC, C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369, pkt 55).

469 I tak art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 wskazuje w szczególności, że EBC – jeżeli uzna, iż dany podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością – bezzwłocznie informuje o swojej ocenie Komisję i SRB. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu jeżeli SRB sama dokonuje oceny, niezwłocznie informuje o niej EBC. Jeżeli warunki określone w ust. 1 owego artykułu są

spełnione, SRB przyjmuje program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który zgodnie z art. 18 ust. 7 rozporządzenia nr 806/2014 jest przekazywany Komisji bezzwłocznie po jego przyjęciu. Komisja ma następnie 24 godziny na zatwierdzenie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub sprzeciwienie się mu.

470 Wynika stąd, że gdy w odniesieniu do danego podmiotu spełnione są warunki podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a mianowicie, po pierwsze, podmiot ten znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, po drugie, nie ma innych racjonalnych podstaw, by oczekiwać, że inne środki sektora prywatnego lub środki ostrożnościowe zapobiegną jego upadłości w rozsądnych ramach czasowych, a po trzecie, jego restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja jest konieczna do osiągnięcia co najmniej jednego z celów określonych w art. 14 rozporządzenia nr 806/2014, art. 18 tego rozporządzenia przewiduje, że decyzja musi zostać przyjęta w bardzo krótkim terminie.

471 A zatem w niniejszym wypadku od chwili, gdy EBC stwierdził, że Banco Popular znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością, a SRB uznała, że warunki przewidziane w art. 18 rozporządzenia nr 806/2014 były spełnione, program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji musiał zostać przyjęty najszybciej, jak to było możliwe.

472 To szybkie podjęcie decyzji było uzasadnione koniecznością zapewnienia ciągłości funkcji krytycznych Banco Popular oraz koniecznością uniknięcia znaczących negatywnych skutków sytuacji tego ostatniego na rynkach finansowych, w szczególności przez zapobiegnięcie ryzyku efektu domina. Ze względu na to, że w niniejszym wypadku do upadłości Banco Popular doszło w dzień powszedni, konieczne było zakończenie procedury i przyjęcie decyzji przed otwarciem sesji giełdowej w dniu 7 czerwca 2017 r. rano.

473 Jak zwrócił uwagę rzecznik generalny M. Campos Sánchez-Bordona w pkt 80 opinii w sprawach połączonych ABLV Bank i in./EBC (C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:16), szybkość, z jaką wymienione instytucje i agencje Unii muszą podejmować decyzje, jest konieczna, aby uniknąć negatywnego wpływu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji bankowej na rynki finansowe, i zobowiązuje je de facto do „przygotowywania" decyzji przed wszczęciem postępowania w celu wykorzystania zamknięcia rynków papierów wartościowych.

474 Szybkość podjęcia decyzji stanowiła zatem warunek jej skuteczności.

475 I tak Trybunał orzekł już, że pilny charakter sytuacji wymagający natychmiastowego podjęcia działań przez właściwe władze uzasadnia ograniczenie prawa do bycia wysłuchanym przysługującego osobom, których dotyczą środki przyjęte w dziedzinie odpowiedzialności za środowisko naturalne (zob. podobnie wyrok z dnia 9 marca 2010 r., ERG i in., C-379/08 i C-380/08, EU:C:2010:127, pkt 67) i w dziedzinie rolnictwa (zob. podobnie wyrok z dnia 15 czerwca 2006 r., Dokter i in., C-28/05, EU:C:2006:408, pkt 76).

476 Ponadto w dziedzinie środków polegających na zamrożeniu funduszy Trybunał orzekł, że poinformowanie o powodach, na których opiera się pierwotne umieszczenie nazwiska osoby lub nazwy podmiotu w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi, przed tym umieszczeniem, mogłoby zagrozić skuteczności środków w postaci zamrożenia funduszy i zasobów gospodarczych, które nakłada prawo Unii. Takie środki, aby osiągnąć cel mającego zastosowanie rozporządzenia, powinny ze swej istoty stanowić zaskoczenie i być stosowane ze skutkiem natychmiastowym (zob. podobnie wyroki: z dnia 3 września 2008 r., Kadi i Al Barakaat International Foundation/Rada i Komisja, C-402/05 P i C-415/05 P, EU:C:2008:461, pkt 338–340;

z dnia 21 grudnia 2011 r., Francja/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, pkt 61; z dnia 12 lutego 2020 r., Amisi Kumba/Rada, T-163/18, EU:T:2020:57, pkt 51).

477 Ze względów również wiążących się z celem, do którego osiągnięcia dąży prawo Unii, oraz skutecznością przewidzianych w nim środków organy Unii nie mają także obowiązku wysłuchania strony skarżącej przed pierwotnym umieszczeniem jej nazwiska lub nazwy w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi (zob. podobnie wyroki: z dnia 3 września 2008 r., Kadi i Al Barakaat International Foundation/Rada i Komisja, C-402/05 P i C-415/05 P, EU:C:2008:461, pkt 341; z dnia 25 kwietnia 2013 r., Gbagbo/Rada, T-119/11, niepublikowany, EU:T:2013:216, pkt 103).

478 Jest tak tym bardziej w przypadku takim jak rozpatrywany, gdy ograniczenie prawa do bycia wysłuchanym dotyczy nie podmiotu objętego procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a mianowicie Banco Popular, lecz skarżących jako akcjonariuszy lub posiadaczy instrumentów kapitałowych tego banku.

479 Należy również zauważyć, że w orzeczeniu z dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie Camberrow MM5 AD przeciwko Bułgarii (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799) ETPC stwierdził, że sprzedaż banku w upadłości jako przedsiębiorstwa kontynuującego działalność przeprowadzono w celu szybkiego i pewniejszego zaspokojenia wierzycieli, którzy od lat oczekiwali swoich należności, oraz szybkiego zakończenia postępowania upadłościowego. W związku z tym potrzeba prostoty i szybkości w postępowaniu prowadzącym do sprzedaży banku miała kluczowe znaczenie. Gdyby ustawa przewidywała, że sąd upadłościowy ma obowiązek skonsultowania się ze wszystkimi akcjonariuszami i wierzycielami banku, doprowadziłoby to do znacznego spowolnienia postępowania, a w konsekwencji – dalszego opóźnienia w wypłacie kwot należnych wierzycielom i w zakończeniu postępowania upadłościowego.

480 W wyroku z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawie Capital Bank AD przeciwko Bułgarii (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999, pkt 136) ETPC orzekł, że w dziedzinie wrażliwej z gospodarczego punktu widzenia takiej jak stabilność systemu bankowego i w pewnych sytuacjach może zaistnieć nadrzędna konieczność działania w sposób sprawny i niezwłoczny oraz bez uprzedzenia w celu uniknięcia nieodwracalnych szkód dla banku, jego deponentów i innych wierzycieli lub dla całego systemu bankowego i finansowego.

481 Ponadto okoliczność, że program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może prowadzić do ingerencji w prawo własności skarżących, nie może uzasadniać obowiązku przyznania im prawa do bycia wysłuchanym przed jego przyjęciem.

482 W tym względzie Sąd podkreślił już w pkt 282 wyroku z dnia 13 lipca 2018 r., K. Chrysostomides & Co. i in./Rada i in. (T-680/13, EU:T:2018:486), że obowiązujące procedury powinny umożliwiać zainteresowanej osobie odpowiednie przedstawienie jej sprawy właściwym organom. Aby upewnić się, czy wymóg ten – stanowiący nieodłączny wymóg art. 1 protokołu nr 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. – jest spełniony, należy rozważyć obowiązujące procedury w aspekcie ogólnym (zob. podobnie wyroki: z dnia 3 września 2008 r., Kadi i Al Barakaat International Foundation/Rada i Komisja, C-402/05 P i C-415/05 P, EU:C:2008:461, pkt 368 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 25 kwietnia 2013 r., Gbagbo/Rada, T-119/11, niepublikowany, EU:T:2013:216, pkt 119; ETPC z dnia 20 lipca 2004 r., Bäck przeciwko Finlandii, CE:ECHR:2004:0720JUD003759897, pkt 56). Wymogu tego nie można zatem interpretować w ten sposób, że osoba zainteresowana

musi w każdych okolicznościach mieć możliwość przedstawienia właściwym organom swojego punktu widzenia przed przyjęciem środków stanowiących naruszenie jej prawa własności (zob. podobnie wyrok ETPC z dnia 19 września 2006 r., Maupas i in. przeciwko Francji, CE:ECHR:2006:0919JUD001384402, pkt 20, 21).

483 Sąd uznał, że jest tak w szczególności wtedy, gdy – tak jak w niniejszym wypadku – rozpatrywane środki nie stanowią sankcji i są podejmowane w sytuacji charakteryzującej się szczególną pilnością. W tym ostatnim względzie Sąd zauważył, że chodziło o zapobieżenie bezpośredniemu ryzyku upadku odnośnych banków w celu utrzymania stabilności systemu finansowego państwa członkowskiego i, co za tym idzie, uniknięcie efektu domina w innych państwach członkowskich należących do strefy euro. Tymczasem wdrożenie procedury uprzedniej konsultacji, w ramach której tysiące deponentów i akcjonariuszy odnośnych banków mogłyby skutecznie przedstawić swój punkt widzenia przed przyjęciem powodujących szkodę przepisów, nieuchronnie opóźniłoby zastosowanie środków mających na celu zapobieżenie takiemu upadkowi. Osiągnięcie celu, jakim było utrzymanie stabilności systemu finansowego tego państwa członkowskiego i, co za tym idzie, uniknięcie efektu domina w innych państwach członkowskich należących do strefy euro, byłoby wtedy narażone na poważne ryzyko (zob. wyrok z dnia 13 lipca 2018 r., K. Chrysostomides & Co. i in./Rada i in., T-680/13, EU:T:2018:486, pkt 282 i przytoczone tam orzecznictwo).

484 Ocena ta została potwierdzona przez Trybunał, który uznał, że Sąd słusznie oparł swoje rozumowanie na wyroku ETPC z dnia 21 lipca 2016 r. w sprawie Mamatas i in. przeciwko Grecji (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), z którego wynika, że wymogu, zgodnie z którym każde ograniczenie prawa własności powinno być przewidziane przez ustawę, nie można interpretować w ten sposób, że należało skonsultować się z zainteresowanymi osobami przed przyjęciem tej ustawy, w szczególności wówczas, gdy taka uprzednia konsultacja w nieuchronny sposób spowodowałaby opóźnienie w zastosowaniu środków mających na celu zapobieżenie upadkowi odnośnych banków (wyrok z dnia 16 grudnia 2020 r., Rada i in./K. Chrysostomides & Co. i in., C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P i C-604/18 P, EU:C:2020:1028, pkt 159).

485 Ponadto należy stwierdzić, że konieczność szybkiego działania bez informowania akcjonariuszy i wierzycieli danego podmiotu o zbliżającej się procedurze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczącej tego podmiotu ma na celu uniknięcie pogorszenia się jego sytuacji, które zaszkodziłoby skuteczności działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Poinformowanie akcjonariuszy lub posiadaczy obligacji banku o tym, że ten może zostać objęty procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a zatem o tym, że uznano, iż znajduje się on na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, mogłoby bowiem skłonić ich do sprzedaży papierów wartościowych na rynkach, a także doprowadzić do wycofywania depozytów na wielką skalę, co w konsekwencji pogorszyłoby sytuację finansową banku i utrudniłoby, a nawet uniemożliwiłoby przyjęcie rozwiązania mogącego zapobiec jego likwidacji w trybie standardowego postępowania upadłościowego.

486 W tym względzie, jak wynika z motywu 116 rozporządzenia nr 806/2014, udzielenie jakichkolwiek informacji dotyczących decyzji przed jej przyjęciem – niezależnie, czy dotyczą one tego, czy spełnione są warunki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, czy zastosowania określonego instrumentu, czy też działania podjętego w toku procedury – może mieć wpływ na interes publiczny i prywatny, którego działanie dotyczy.

487 Należy zatem uznać, że wysłuchanie skarżących, jako akcjonariuszy lub posiadaczy obligacji Banco Popular, przed przyjęciem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub przed przyjęciem decyzji 2017/1246 doprowadziłoby do znacznego spowolnienia procedury, a tym samym zagroziłoby zarówno realizacji celów działania, jak i jego skuteczności.

488 Z powyższego wynika z jednej strony, że uprzednie wysłuchanie skarżących, w ramach którego zostaliby oni poinformowani o potencjalnym działaniu w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wywołałoby niebezpieczeństwo podjęcia przez nich na rynku działań pogarszających sytuację finansową Banco Popular. Takie wysłuchanie mogło zatem zaszkodzić skuteczności rozważanego działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

489 Z drugiej strony zważywszy na pilny charakter przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, uprzednie skonsultowanie się ze skarżącymi, tak jak z pozostałymi akcjonariuszami lub posiadaczami instrumentów kapitałowych Banco Popular, byłoby niemożliwe nie tylko ze względu na trudności związane z ich zidentyfikowaniem, ale również z powodu niemożności skutecznego przeanalizowania ich uwag przed przyjęciem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

490 Skarżący utrzymują, że gdyby wysłuchano ich przed przyjęciem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, Banco Popular nie zostałby objęty restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, ponieważ wyjaśniliby oni, że warunki nie zostały spełnione, lub nastąpiłaby ona na innych warunkach, ponieważ mogliby oni powołać się na konieczność zaczekania na awaryjne wsparcie płynnościowe, zaproponować zastosowanie środka alternatywnego lub zasugerować zastosowanie innego instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

491 W tym względzie wystarczy przypomnieć, że z analizy zarzutu pierwszego wynika z jednej strony, iż skarżący nie wykazali, że warunki przewidziane w art. 18 rozporządzenia nr 806/2014 nie zostały spełnione. Z drugiej strony stwierdzono, że z uwagi na to, iż bank Hiszpanii odmówił udzielenia dodatkowego awaryjnego wsparcia płynnościowego, SRB nie miała żadnego powodu, by czekać na jego udzielenie, oraz że rozwiązania alternatywne, na które powołują się skarżący, nie wchodziły w rachubę w perspektywie krótkoterminowej. Skarżący nie wykazali zatem, że wysłuchanie ich w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zmieniłoby treść programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

492 Z całości powyższych rozważań wynika, że wysłuchanie skarżących przed przyjęciem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zagroziłoby celom w postaci ochrony stabilności rynków finansowych i ciągłości funkcji krytycznych danego podmiotu, a także wymogom szybkości i skuteczności procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

493 Brak wysłuchania skarżących w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular stanowi zatem ograniczenie prawa do bycia wysłuchanym, które było uzasadnione i konieczne do osiągnięcia celu interesu ogólnego i nie naruszało zasady proporcjonalności, zgodnie z art. 52 ust. 1 karty.

494 W związku z tym część pierwszą omawianego zarzutu należy oddalić.

b) W przedmiocie części drugiej zarzutu trzeciego, dotyczącej naruszenia prawa dostępu do akt sprawy

495 Skarżący podnoszą, że jako osobom podlegającym decyzji SRB przysługuje im prawo dostępu do akt sprawy na podstawie art. 90 ust. 4 rozporządzenia nr 806/2014 i art. 41 ust. 2 karty.

496 W pierwszej kolejności utrzymują oni, że przed przyjęciem aktu niekorzystnego instytucja nie może wziąć pod uwagę informacji lub dokumentów bez uprzedniego umożliwienia adresatowi aktu wyrażenia jego stanowiska, co oznacza dostęp do akt administracyjnych. W ich ocenie należy stwierdzić nieważność programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ponieważ opiera się on na wycenie wstępnej, której skarżącym nie udostępniono.

497 Prawo dostępu do akt sprawy jest przewidziane w art. 90 ust. 4 rozporządzenia nr 806/2014, zgodnie z którym:

„Osoby, które są przedmiotem decyzji [SRB], mają prawo dostępu do dokumentacji [SRB], z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do dokumentacji nie obejmuje informacji poufnych ani wewnętrznych dokumentów przygotowawczych [SRB]”.

498 W tym względzie, po pierwsze, należy przypomnieć, że dostęp do akt w sprawach dotyczących konkurencji ma między innymi umożliwiać adresatom pisma w sprawie przedstawienia zarzutów zapoznanie się z materiałem dowodowym zawartym w aktach Komisji, tak aby mogli oni skutecznie ustosunkować się do wniosków, do jakich Komisja doszła w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów na podstawie tych dowodów. Wspomniane prawo dostępu do akt sprawy oznacza, że Komisja zapewnia odnośnemu przedsiębiorstwu możliwość zbadania wszystkich dokumentów znajdujących się w aktach dochodzenia, które mogą mieć znaczenie dla jego obrony. Dokumenty te obejmują zarówno dokumenty obciążające, jak i odciążające, z zastrzeżeniem tajemnicy handlowej innych przedsiębiorstw, dokumentów wewnętrznych Komisji oraz innych poufnych informacji (zob. wyrok z dnia 14 maja 2020 r., NKT Verwaltung i NKT/Komisja, C-607/18 P, niepublikowany, EU:C:2020:385, pkt 261, 262 i przytoczone tam orzecznictwo).

499 Po drugie, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału przestrzeganie prawa do obrony w postępowaniu przed Komisją zmierzającym do nałożenia na przedsiębiorstwo grzywny za naruszenie reguł konkurencji wymaga stworzenia odnośnemu przedsiębiorstwu możliwości skutecznego przedstawienia jego punktu widzenia w kwestii prawdziwości i znaczenia faktów i zarzucanych okoliczności, a także w kwestii dokumentów uwzględnionych przez Komisję w celu udowodnienia jej twierdzenia o istnieniu naruszenia. O prawie tym mowa jest w art. 41 ust. 2 lit. a) i b) karty (zob. wyrok z dnia 28 listopada 2019 r., Brugg Kabel i Kabelwerke Brugg/Komisja, C-591/18 P, niepublikowany, EU:C:2019:1026, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo).

500 Po trzecie, co się tyczy bardziej ogólnie przestrzegania prawa do obrony zapisanego w art. 41 ust. 2 karty, obejmuje ono prawo do bycia wysłuchanym i prawo dostępu do akt sprawy przy poszanowaniu uprawnionych interesów poufności (zob. wyrok z dnia 18 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, pkt 99 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok z dnia 2 grudnia 2020 r., Kalai/Rada, T-178/19, niepublikowany, EU:T:2020:580, pkt 73).

501 Po czwarte, należy przypomnieć, że naruszenie prawa dostępu do akt sprawy w postępowaniu poprzedzającym wydanie decyzji może, co do zasady, doprowadzić do stwierdzenia nieważności tej decyzji, jeżeli naruszone zostało prawo do obrony [zob. wyroki: z dnia 25 października 2011 r., Solvay/Komisja, C-109/10 P, EU:C:2011:686, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 15 lipca 2015 r., Akzo Nobel i in./Komisja, T-47/10, EU:T:2015:506, pkt 349 (niepublikowany) i przytoczone tam orzecznictwo].

502 Z orzecznictwa przywołanego w pkt 498–501 powyżej wynika, że zarówno prawo dostępu do akt sprawy zapisane w art. 41 ust. 2 lit. b) karty, jak i, konkretniej, dostęp do akt w sprawach dotyczących konkurencji odnoszą się do osób lub przedsiębiorstw objętych wszczętymi względem nich postępowaniami lub wydanymi w stosunku do nich decyzjami.

503 W niniejszym wypadku z art. 90 ust. 4 rozporządzenia nr 806/2014 wynika, że prawo dostępu do akt sprawy dotyczy podmiotu objętego programem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, to jest Banco Popular, a nie jego akcjonariuszy lub wierzycieli.

504 W związku z tym skarżący nie mogą powoływać się na prawo dostępu do akt sprawy.

505 Ponadto zarówno art. 41 ust. 2 lit. b) karty, jak i art. 90 ust. 4 rozporządzenia nr 806/2014 przewidują, że niektóre dane mogą być chronione, jeżeli są poufne.

506 Wynika stąd, że skarżący nie mogą podnosić, iż brak przekazania przez SRB wyceny nr 2 w toku postępowania administracyjnego, które doprowadziło do przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, stanowi naruszenie prawa dostępu do akt sprawy.

507 W drugiej kolejności skarżący w replice podnoszą, że po restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obowiązek zachowania poufności względem akcjonariuszy i wierzycieli nie istnieje, ponieważ działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma wpływ na ich majątek i muszą oni mieć możliwość zapoznania się z powodami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ponadto wskazują oni, że art. 88 rozporządzenia nr 806/2014 przewiduje wyjątek od tajemnicy zawodowej, w przypadku gdy ujawnienie jest niezbędne w celu prowadzenia postępowania sądowego. W ich ocenie zgodnie z motywem 116 rozporządzenia nr 806/2014 przekazanie informacji przed przyjęciem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może mieć wpływ na procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, podczas gdy po przyjęciu decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji owo przekazanie nie zagraża już celowi restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

508 Należy stwierdzić, że argumenty te nie dotyczą prawa dostępu do akt sprawy w toku postępowania administracyjnego w rozumieniu art. 90 ust. 4 rozporządzenia nr 806/2014, lecz prawa dostępu do dokumentów, na których SRB oparła się w celu przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, po jego przyjęciu.

509 Ponadto należy zauważyć, że na SRB spoczywa obowiązek ochrony poufnych danych wszystkich podmiotów, w tym tajemnic handlowych, zgodnie z art. 339 TFUE, art. 41 ust. 2 lit. b) karty i art. 88 ust. 5 rozporządzenia nr 806/2014.

510 W tym względzie z art. 34 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 wynika, że do celów wykonywania swoich zadań na mocy tego rozporządzenia SRB może, poprzez krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub bezpośrednio, po poinformowaniu ich, w pełni wykorzystując wszystkie informacje dostępne EBC lub właściwym organom krajowym, zażądać

w szczególności od podmiotów objętych działaniem w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przekazania wszystkich informacji niezbędnych do wykonywania zadań powierzonych jej na mocy wspomnianego rozporządzenia. W ust. 2 tego artykułu uściślono, że wymogi dotyczące tajemnicy zawodowej nie zwalniają tych podmiotów z obowiązku przekazania tych informacji. Artykuł 34 ust. 4 rozporządzenia nr 806/2014 przewiduje, że SRB może, także w sposób ciągły, uzyskiwać wszelkie informacje niezbędne do wykonywania jej funkcji na mocy tego rozporządzenia, w szczególności informacje na temat kapitału, płynności, aktywów i zobowiązań, dotyczące dowolnej instytucji podlegającej jej uprawnieniom w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

511 Artykuł 88 ust. 5 rozporządzenia nr 806/2014 przewiduje:

„Przed ujawnieniem jakichkolwiek informacji [SRB] zapewnia, aby nie zawierały one treści poufnych, w szczególności poprzez ocenę skutków, jakie to ujawnienie mogłoby mieć dla interesu publicznego w odniesieniu do polityki finansowej, monetarnej lub gospodarczej, a także dla interesów handlowych osób fizycznych i prawnych, jak również dla celu inspekcji, dochodzeń i kontroli. Procedura oceny skutków ujawnienia informacji obejmuje przeprowadzenie szczegółowej oceny skutków ujawnienia treści i szczegółów planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 8 i 9, wyniku ewentualnej oceny przeprowadzonej na podstawie art. 10 lub programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o którym mowa w art. 18”.

512 Przepis ten wprost przewiduje spoczywający na SRB obowiązek upewnienia się przed opublikowaniem lub przekazaniem osobie trzeciej programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że nie zawiera on informacji poufnych, jakie mogła ona uzyskać w szczególności na podstawie art. 34 rozporządzenia nr 806/2014. Obowiązek ten ma zastosowanie również do wyceny nr 2, która jest załącznikiem do programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i która zgodnie z art. 12.2 owego programu stanowi jego integralną część.

513 Skarżący twierdzą, że zgodnie z motywem 116 rozporządzenia nr 806/2014 tajemnica zawodowa ma zastosowanie tylko w trakcie procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, tak długo, jak długo decyzja o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie została podana do publicznej wiadomości.

514 Motyw 116 rozporządzenia nr 806/2014 przewiduje:

„Działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy odpowiednio zgłaszać i, poza ograniczoną liczbą wyjątków określonych w niniejszym rozporządzeniu, podawać do wiadomości publicznej. Ponieważ jednak informacje otrzymywane w trakcie procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez [SRB], krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz doradzających im ekspertów mogą być danymi szczególnie chronionymi, przed upublicznieniem decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informacje te powinny podlegać wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej. Należy wziąć pod uwagę, że informacje na temat treści i szczegółów planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyniki wszelkich ocen tych planów mogą mieć dalekosiężne skutki, w szczególności dla danego przedsiębiorstwa. Należy założyć, że wszelkie informacje udzielone na potrzeby podjęcia decyzji – niezależnie, czy dotyczy ona tego, czy spełniono warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, czy zastosowania określonego instrumentu, czy też działania w toku procedury – mają wpływ na interes publiczny i prywatny, którego działanie dotyczy. Jednak już sama informacja, że [SRB] i krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji badają określony podmiot, może mieć dla niego

negatywne skutki. W związku z tym należy zapewnić odpowiednie mechanizmy utrzymywania poufności informacji, takich jak treść i szczegóły planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyniki wszelkich przeprowadzanych w związku z tym ocen".

515 Z jednej strony z motywu tego wynika, że niektóre informacje będące w posiadaniu SRB, zawarte w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w wycenie nr 2, a także w dokumentach, na których SRB się oparła, są objęte tajemnicą zawodową i mają charakter poufny.

516 W tym względzie Trybunał orzekł w odniesieniu do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. 2004, L 145, s. 1), że skuteczne działanie systemu nadzoru działalności przedsiębiorstw inwestycyjnych, opartego na kontroli wykonywanej w obrębie państwa członkowskiego oraz wymianie informacji między właściwymi władzami innych państw członkowskich, wymaga, aby zarówno nadzorowane przedsiębiorstwa, jak i właściwe władze miały pewność, że przekazane poufne informacje co do zasady zachowają swój poufny charakter (zob. wyrok z dnia 19 czerwca 2018 r., Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).

517 Trybunał uznał, że brak takiego zaufania mógłby naruszać płynne przekazywanie poufnych informacji koniecznych do sprawowania nadzoru. To zatem w celu ochrony nie tylko szczególnych interesów bezpośrednio zainteresowanych przedsiębiorstw, lecz również ogólnego interesu w postaci prawidłowego funkcjonowania rynku instrumentów finansowych Unii art. 54 ust. 1 dyrektywy 2004/39 nakłada jako ogólną zasadę obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej (zob. wyrok z dnia 19 czerwca 2018 r., Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, pkt 32, 33 i przytoczone tam orzecznictwo).

518 Otóż należy zauważyć, że art. 88 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014, odnoszący się do wymogów dotyczących tajemnicy zawodowej obowiązującej członków SRB, zawiera przepis równoważny z art. 54 ust. 1 dyrektywy 2004/39.

519 Z drugiej strony prawdą jest, że motyw 116 rozporządzenia nr 806/2014 wspomina o spoczywającym na SRB obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej przed przyjęciem decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W motywie tym wskazano, że ponieważ niektóre informacje będące w posiadaniu SRB są szczególnie chronione i objęte tajemnicą handlową, nie mogą one zostać podane do publicznej wiadomości przed podjęciem działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Podanie informacji o tym, że dany podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością i że może on zostać objęty działaniem w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, mogłoby bowiem w szczególności skłonić akcjonariuszy do sprzedaży papierów wartościowych na rynkach, a także doprowadzić do wycofywania depozytów na wielką skalę, co w konsekwencji pogorszyłoby sytuację finansową banku, a tym samym zaszkodziłoby skuteczności działań SRB oraz funkcjonowaniu rynku.

520 Jednakże w motywie tym wskazano również wprost, że działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji „należy odpowiednio zgłaszać i, poza ograniczoną liczbą wyjątków określonych w niniejszym rozporządzeniu, podawać do wiadomości publicznej". Otóż należy

przypomnieć, że art. 88 ust. 5 rozporządzenia nr 806/2014, przywołany w pkt 511 powyżej, wprost przewiduje spoczywający na SRB obowiązek upewnienia się przed ujawnieniem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że nie zawiera on informacji poufnych.

521 W związku z tym motywu 116 rozporządzenia nr 806/2014 nie można interpretować – jak czynią to skarżący – jako oznaczającego, że przepisy dotyczące poufności i tajemnicy zawodowej mają zastosowanie tylko tak długo, jak długo decyzja o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie została przyjęta.

522 Skarżący powołują się również na art. 88 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014, zgodnie z którym „[i]nformacje objęte wymogami dotyczącymi tajemnicy służbowej nie mogą być ujawniane innym podmiotom publicznym ani prywatnym, z wyjątkiem sytuacji, gdy takie ujawnienie jest niezbędne w celu prowadzenia postępowania sądowego”.

523 Otóż przepis ten nie może oznaczać, że SRB ma obowiązek ujawnienia całości decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, gdy tylko wszczęte zostanie postępowanie sądowe. Przepis ten odnosi się do możliwości zarządzenia przez sąd przedstawienia dokumentów, w tym tych zawierających informacje poufne.

524 W tym względzie Sąd na podstawie art. 91 lit. b) i art. 92 § 3 regulaminu postępowania ma prawo zarządzić przedstawienie przez SRB wszelkich dokumentów, które uzna on za istotne dla rozstrzygnięcia sporu, w drodze środka dowodowego. Jednakże zgodnie z art. 103 § 1 wspomnianego regulaminu Sąd może stwierdzić, że niektóre informacje zawarte w tych dokumentach mają charakter poufny, a w związku z tym – postanowić, że nie zostaną one podane do wiadomości pozostałym stronom, a w szczególności stronie skarżącej.

525 Wynika stąd, że postanowienie Sądu o zarządzeniu przedstawienia dokumentów nie gwarantuje stronie skarżącej dostępu do całości tych dokumentów, jeżeli Sąd uzna, że zawierają one dane poufne.

526 Ponadto w ramach niniejszego postępowania Sąd w dniu 12 maja 2021 r. w drodze postanowienia w przedmiocie przeprowadzenia środka dowodowego wezwał SRB do przedstawienia pewnych dokumentów, w tym poufnych wersji programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyceny nr 2 i oceny EBC w przedmiocie znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością. Zgodnie z art. 103 regulaminu postępowania po zbadaniu treści tych dokumentów Sąd uznał, że informacje, które w opublikowanych na stronach internetowych SRB i EBC wersjach owych dokumentów pozostały utajnione, nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu. W związku z tym postanowieniem z dnia 9 czerwca 2021 r. Sąd wyłączył poufne wersje wspomnianych dokumentów z akt sprawy.

527 Z powyższego wynika, iż skarżący nie mogą utrzymywać, że po przyjęciu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obowiązek zachowania poufności względem nich nie istnieje ani że przysługuje im prawo do otrzymania całości akt sprawy, na których SRB się oparła.

528 W związku z tym należy oddalić część drugą omawianego zarzutu, a w konsekwencji – zarzut trzeci w całości.

4. W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia

529 Skarżący podnoszą, że zaskarżone decyzje są niewystarczająco uzasadnione.

530 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału uzasadnienie wymagane przez art. 296 TFUE powinno być dostosowane do charakteru danego aktu i powinno przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, tak aby umożliwić zainteresowanym zapoznanie się z powodami przyjęcia danego środka, a właściwemu sądowi – dokonanie jego kontroli. Nie jest wymagane, aby uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 296 TFUE, powinna nie tylko opierać się na jego brzmieniu, ale także uwzględniać jego kontekst, jak również całość przepisów prawa regulujących daną dziedzinę (zob. wyroki: z dnia 8 maja 2019 r., Landeskreditbank Baden-Württemberg/EBC, C-450/17 P, EU:C:2019:372, pkt 85, 87 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 21 października 2020 r., EBC/Estate of Espírito Santo Financial Group, C-396/19 P, niepublikowany, EU:C:2020:845, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).

531 Ponadto stopień szczegółowości uzasadnienia aktu musi być proporcjonalny do rzeczywistych możliwości, warunków technicznych i terminu, w jakich akt ten ma być wydany (zob. wyroki: z dnia 6 listopada 2012 r., Éditions Odile Jacob/Komisja, C-551/10 P, EU:C:2012:681, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 23 maja 2019 r., KPN/Komisja, T-370/17, EU:T:2019:354, pkt 139 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok z dnia 27 stycznia 2021 r., KPN/Komisja, T-691/18, niepublikowany, EU:T:2021:43, pkt 162).

532 W pierwszej kolejności skarżący podnoszą szereg braków w uzasadnieniu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

533 Na wstępie należy przypomnieć, że w niniejszym wypadku SRB w dniu 7 czerwca 2017 r. opublikowała na swojej stronie internetowej informację o przyjęciu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wraz z dokumentem zawierającym streszczenie skutków restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zgodnie z art. 29 ust. 5 rozporządzenia nr 806/2014. W dniu 11 lipca 2017 r. SRB opublikowała jawną wersję owego programu. W dniu 2 lutego 2018 r., a następnie w dniu 31 października 2018 r., to jest przed złożeniem repliki, SRB opublikowała również na swojej stronie internetowej mniej okrojone jawne wersje programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyceny nr 2.

534 Po pierwsze, niektóre argumenty skarżących dotyczą procedury sprzedaży Banco Popular. Skarżący podnoszą, że w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie wyjaśniono powodów, dla których do podpisania porozumień o zachowaniu poufności zaproszono jedynie dwóch potencjalnych nabywców i tylko jeden z nich złożył ofertę. Okoliczność ta ma według nich znaczenie dla ustalenia, czy Banco Popular sprzedano zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 806/2014.

535 Należy przypomnieć, że procedurę sprzedaży Banco Popular przeprowadził FROB. W piśmie w sprawie procedury wystosowanym w dniu 6 czerwca 2017 r. FROB, w kontekście ewentualnej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular, zaprosił potencjalnych nabywców do udziału w procedurze sprzedaży i do składania mu ofert nabycia 100% kapitału Banco Popular zgodnie z warunkami określonymi w tym piśmie.

536 W art. 6.6 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB stwierdziła, że działania marketingowe podjęte w odniesieniu do Banco Popular przez FROB przed przyjęciem owego programu spełniały wymogi określone w art. 24 rozporządzenia nr 806/2014 w związku z art. 39 dyrektywy 2014/59. SRB zauważyła, że Banco Popular w okresie bezpośrednio poprzedzającym restrukturyzację i uporządkowaną likwidację przeprowadził procedurę sprzedaży prywatnej oraz że w tygodniu rozpoczynającym się w dniu 29 maja 2017 r. okazało się, że procedura ta nie powiedzie się. Wskazała ona, że decyzja o ograniczeniu jej działań marketingowych do banków, które wyraziły już ogólne zainteresowanie nabyciem Banco Popular w ramach procedury sprzedaży prywatnej, jest zgodna z wymogami art. 39 dyrektywy 2014/59. SRB wskazała, że w wyniku wdrożenia przez FROB procedury sprzedaży ostatecznie dwa banki zostały zaproszone do udziału w sprzedaży. Wspomniała ona, że do wszystkich potencjalnych nabywców zwrócono się w tym samym dniu i uzyskali oni dostęp do tego samego wirtualnego repozytorium danych, a ich oferty podlegały tym samym warunkom i temu samemu terminowi. SRB zauważyła również, że potencjalnych nabywców było dwóch, lecz wpłynęła tylko jedna ważna oferta, i że ponieważ nabywca był jedynym podmiotem, który złożył ofertę, roztropne było przyjęcie jego warunków i tym samym zapobieżenie niekontrolowanej niewypłacalności Banco Popular, która mogłaby w szczególności zagrozić jego funkcjom krytycznym.

537 Te poszczególne elementy, zawarte w wersji programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji załączonej do repliki, są wystarczające do zrozumienia przebiegu procedury sprzedaży Banco Popular. Z uwagi na to, że procedurę sprzedaży przeprowadził FROB, SRB mogła poprzestać na stwierdzeniu, że złożono tylko jedną ofertę, i uwzględnić wynik tej sprzedaży. Ponadto bez znaczenia są powody, dla których pozostali potencjalni nabywcy nie przedstawili ofert.

538 Skarżący utrzymują również, że nie przedstawiono żadnego wyjaśnienia dotyczącego ustalenia ceny sprzedaży Banco Popular na 1 EUR, ani co do tego, czy cena ta odzwierciedlała wartość rynkową Banco Popular, oraz że nie wiedzą oni, z jakiego powodu BBVA nie wyznaczono dodatkowego terminu na złożenie oferty.

539 W zakresie, w jakim argumenty te dotyczą procedury sprzedaży przeprowadzonej przez FROB, skarżący nie wyjaśniają, z jakiego powodu elementy te powinny znaleźć się w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ani dlaczego miałyby one być niezbędne do jego zrozumienia.

540 Ponadto argumenty te wynikają z błędnego rozumienia okoliczności faktycznych. Z jednej strony należy przypomnieć, że cena sprzedaży wynosząca 1 EUR nie została ustalona przez SRB. W piśmie w sprawie procedury FROB wskazał bowiem, że cena proponowana w ofertach powinna być równa lub wyższa niż 1 EUR. Wspomniana w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji cena sprzedaży wynosząca 1 EUR jest wynikiem konkurencyjnej procedury sprzedaży przeprowadzonej przez FROB i ceny zaproponowanej przez Banco Santander. W związku z tym cena ta z definicji odzwierciedla wartość rynkową Banco Popular. Z drugiej strony z uwagi na to, że BBVA w dniu 6 czerwca 2017 r. poinformował FROB, że postanowił on nie składać oferty, nie było potrzeby wskazywania w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji szczególnego powodu, dla którego FROB nie wyznaczył mu nowego terminu.

541 Po drugie, niektóre argumenty skarżących dotyczą uzasadnienia spełnienia warunków restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Skarżący podnoszą, że nie przedstawiono powodów, dla których w art. 2.1 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

stwierdzono, że Banco Popular nie będzie w stanie w najbliższej przyszłości spłacać swoich długów i wywiązywać się z innych zobowiązań w terminie ich wymagalności. Twierdzą oni, że nie wyjaśniono w szczególności tego, czy przyczyną tego stanu rzeczy były oświadczenia i wycieki informacji lub wycofywanie depozytów przez organy hiszpańskie, czy też brak awaryjnego wsparcia płynnościowego. Skarżący wskazują, że w art. 3.1 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB stwierdziła, że nie istniały środki alternatywne mogące zapobiec upadłości Banco Popular w rozsądnych ramach czasowych, nie zbadawszy rozwiązań alternatywnych wymienionych w części drugiej zarzutu pierwszego. W ich ocenie nie wyjaśniono powodów, dla których spośród tych innych środków wybrano instrument zbycia działalności.

542 Z jednej strony należy zauważyć, że w art. 2 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB wskazała, że EBC uznał, iż Banco Popular znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością, zgodnie z przepisami art. 18 ust. 1 lit. a) i art. 18 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014. SRB zauważyła, że różne przesłanki wskazywały na to, iż Banco Popular nie byłby w stanie w najbliższej przyszłości spłacać swoich długów i wywiązywać się z innych zobowiązań w terminie ich wymagalności.

543 W motywie 23 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB wskazała, że – jak zostało to opisane przez EBC w jego ocenie – sytuacja płynnościowa Banco Popular uległa znacznemu pogorszeniu, a w motywie 24 wymieniła ona okoliczności, które doprowadziły do tej sytuacji. Ponadto należy przypomnieć, że powody, dla których EBC uznał, iż Banco Popular znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością, zostały jasno przedstawione w jego ocenie, która należy do kontekstu, w jakim przyjęto program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jawną wersję oceny EBC opublikowano na jego stronie internetowej w dniu 14 sierpnia 2017 r.

544 W związku z tym skarżący nie mogą utrzymywać, że SRB nie uzasadniła w wystarczający sposób powodów, dla których Banco Popular znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością.

545 Z drugiej strony z analizy części drugiej zarzutu pierwszego (zob. pkt 188–192 powyżej) wynika, że SRB w art. 3 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wystarczająco uzasadniła brak alternatywnych rozwiązań sektora prywatnego lub ostrożnościowych, które mogłyby zapobiec upadłości Banco Popular. Ponadto w art. 5 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a w szczególności w jego art. 5.3 SRB uzasadniła wybór instrumentu zbycia działalności jako instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i wyjaśniła, dlaczego pozostałe instrumenty wymienione w art. 22 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 nie umożliwiały osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w takim samym zakresie.

546 Skarżący nie twierdzą, że te postanowienia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są niewystarczające do zrozumienia jego znaczenia, lecz ograniczają się do zarzucania SRB, że ta nie zbadała rozwiązań alternatywnych, na które skarżący powołują się w zarzucie pierwszym.

547 W tym względzie wystarczy przypomnieć, że SRB nie miała obowiązku zbadania rozwiązań przywołanych przez skarżących, które nie były realne, jak wynika z pkt 193–230 powyżej.

548 Po trzecie, skarżący w replice podnoszą argumenty odnoszące się do uzasadnienia wyceny nr 2. Twierdzą oni, że nie wiedzą, z jakiego powodu wykorzystano wycenę nr 2, mimo że wskazano w niej, iż ma charakter czysto ilustracyjny i nie może być wykorzystana do podjęcia decyzji, z jakiego powodu w sprawozdaniach z wycen nie dokonano analizy wymaganej w art. 20 ust. 5

lit. a)–c) i f) rozporządzenia nr 806/2014, z jakiego powodu wycena nr 1 i wycena nr 2 są niespójne w odniesieniu do wypłacalności Banco Popular i z jakiego powodu nie wykorzystano wyceny aktywów nieproduktywnych Banco Popular przeprowadzonej przez EBC, skoro SRB oświadczyła, że było to najlepsze oszacowanie.

549 Należy stwierdzić, że argumenty te stanowią jedynie powtórzenie argumentów podniesionych przez skarżących w ramach zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 20 rozporządzenia nr 806/2014. Skarżący nie wyjaśniają, z jakiego powodu wyjaśnienia dotyczące pytań, które odpowiadają wyłącznie ich własnym zarzutom, powinny znaleźć się w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ani w jakim zakresie miałyby one być niezbędne do jego zrozumienia.

550 Po czwarte, skarżący zarzucają SRB, że ta w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie wyjaśniła, czy Deloitte spełniał warunki niezależności określone w art. 37–41 rozporządzenia delegowanego 2016/1075.

551 W tym względzie SRB w motywie 41 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wskazała, że powierzyła przeprowadzenie wyceny nr 2 niezależnemu rzeczoznawcy. Wystarczy stwierdzić, że wyjaśnianie, z jakiego względu wspomniany rzeczoznawca spełniał wymogi rozporządzenia delegowanego 2016/1075, nie jest objęte przedmiotem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz że skarżący nie wyjaśniają, w jakim zakresie wyjaśnienia te miałyby być niezbędne do zrozumienia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podjętego przez SRB.

552 Po piąte, skarżący utrzymują, że SRB nie wskazała strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ani instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zawartych w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. oraz powodów, dla których planu tego nie zastosowano.

553 Wystarczy stwierdzić, że w motywach 44–46 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które w całości znajdują się w wersji tego programu opublikowanej na stronie internetowej SRB w dniu 2 lutego 2018 r. i załączonej do repliki, SRB wyjaśniła powody, dla których instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziany w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. nie był odpowiedni do okoliczności zachodzących w dniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. I tak zauważyła ona, że plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. opierał się na założeniu, że upadłość Banco Popular będzie związana z pogorszeniem się jego sytuacji kapitałowej. Tymczasem z uwagi na to, że upadłość Banco Popular wynikała z pogorszenia się jego sytuacji płynnościowej, SRB wskazała, iż nie można było zagwarantować, że przewidziany w tym planie instrument umorzenia lub konwersji długu pozwoli na natychmiastowe i skuteczne przezwyciężenie kryzysu płynności Banco Popular.

554 Wyjaśnienia te są wystarczające, aby uzasadnić powody, dla których w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie zastosowano planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r.

555 Po szóste, skarżący podnoszą, że nie wiedzą, z jakiego powodu przed objęciem Banco Popular restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją SRB nie zaczekała na udzielenie mu całego awaryjnego wsparcia płynnościowego zatwierdzonego już przez EBC.

556 Wystarczy przypomnieć, że z analizy zastrzeżenia pierwszego objętego częścią pierwszą zarzutu pierwszego wynika, iż w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB stwierdziła, że bank Hiszpanii po udzieleniu Banco Popular pierwszego awaryjnego wsparcia płynnościowego w dniu 5 czerwca 2017 r. nie był w stanie przyznać mu dodatkowego awaryjnego wsparcia płynnościowego. Z uwagi na to, że udzielanie awaryjnego wsparcia płynnościowego należy do kompetencji krajowych banków centralnych, SRB mogła jedynie stwierdzić, że dodatkowe awaryjne wsparcie płynnościowe było niedostępne.

557 W związku z tym, skoro SRB nie miała żadnego powodu, aby czekać na udzielenie Banco Popular owego awaryjnego wsparcia płynnościowego, nie musiała tego w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uzasadniać.

558 Co się tyczy argumentu, zgodnie z którym program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyceny okrojono z wielu fragmentów, co uniemożliwia skarżącym ich zrozumienie, wystarczy stwierdzić, że jest to jedynie uwaga ogólna, która – wobec braku sprecyzowania, których części owego programu lub wyceny nr 2 skarżący nie są w stanie zrozumieć – nie pozwala na wykazanie naruszenia obowiązku uzasadnienia.

559 Z powyższego wynika, że żaden z argumentów skarżących nie dowodzi naruszenia przez SRB spoczywającego na niej obowiązku uzasadnienia.

560 W drugiej kolejności skarżący utrzymują, że otrzymali jedynie częściową „jawną” kopię programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz że nie uzyskali oni dostępu do jego załączników ani do akt administracyjnych. Podnoszą oni, że w związku z tym nie zapoznali się z uzasadnieniem zaskarżonych decyzji. W replice skarżący dodają, że obowiązek uzasadnienia chroni każdą osobę, której dany akt dotyczy, a nie tylko jego adresata, oraz że wobec tego przysługuje im prawo do uzyskania pełnego uzasadnienia zaskarżonych decyzji. Również w replice wskazują oni, że nie domagają się ogólnej publikacji dokumentów, ponieważ art. 88 ust. 5 rozporządzenia nr 806/2014 wydaje się stać temu na przeszkodzie, lecz wnoszą o uzyskanie decyzji z uzasadnieniem oraz zezwolenia na poufny dostęp do akt sprawy w toku niniejszego postępowania.

561 Należy stwierdzić, że za pomocą tego argumentu skarżący zarzucają SRB w istocie to, że ta nie przekazała im całości programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyceny nr 2.

562 W tym względzie z analizy części drugiej zarzutu trzeciego wynika, że po przyjęciu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji skarżącym nie przysługuje prawo do otrzymania całości akt sprawy, na których SRB się oparła, ponieważ ta ostatnia ona obowiązek ochrony zawartych w nich poufnych informacji. Rozumowanie to odnosi się również do programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz do wyceny nr 2, które zawierają dane poufne.

563 Ponadto należy przypomnieć, że skarżący nie są adresatami programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który jest skierowany do FROB. Skarżących należy uznać za osoby trzecie, w związku z czym nie przysługuje im prawo do otrzymania całości programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

564 Należy zauważyć, że Trybunał orzekł już, iż decyzja Komisji stwierdzająca brak zarzucanej przez składającego skargę pomocy państwa może w odniesieniu do obowiązku poszanowania tajemnicy handlowej być wystarczająco uzasadniona, nie zawierając przy tym wszystkich danych liczbowych, na których opiera się rozumowanie tej instytucji (zob. podobnie wyrok z dnia 1 lipca 2008 r., Chronopost i La Poste/UFEX i in., C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, pkt 108–111).

W związku z tym jawna wersja takiej decyzji – jeżeli przedstawia w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie tej instytucji oraz zastosowaną przez nią metodologię, pozwalając zainteresowanym poznać te podstawy, a Sądowi dokonać ich kontroli – wystarcza, by uczynić zadość obowiązkowi uzasadnienia ciążącemu na tej instytucji (zob. podobnie wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r., Club Hotel Loutraki i in./Komisja, C-131/15 P, EU:C:2016:989, pkt 55).

565 Ponadto, co się tyczy informacji ekonomicznych wykorzystanych przez Deloitte w wycenie nr 2 i uwzględnionych przez SRB w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie można kwestionować tego, że wchodzą one w zakres złożonych ocen technicznych. Z uwagi na to, że program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przedstawiał w sposób jasny rozumowanie SRB, pozwalając na późniejsze zakwestionowanie jego zasadności przed właściwym sądem, wymaganie szczególnego uzasadnienia dla każdego z rozwiązań technicznych lub każdej z danych liczbowych, na których opiera się to rozumowanie, byłoby przesadne (zob. analogicznie wyrok z dnia 1 lipca 2008 r., Chronopost i La Poste/UFEX i in., C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, pkt 108 i przytoczone tam orzecznictwo).

566 Z jednej strony skarżący przyznają, że art. 88 ust. 5 rozporządzenia nr 806/2014 stoi na przeszkodzie publikacji całości programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Przepis ten, przywołany w pkt 511 powyżej, przewidując, że SRB powinna upewnić się, iż informacje nie zawierają elementów poufnych, przed ich ujawnieniem, dotyczy nie tylko przypadku ich publikacji, lecz również przypadku przekazania ich osobom trzecim.

567 Z drugiej strony skarżący nie wyjaśnili, na ile dane, które pozostały utajnione w jawnych wersjach programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyceny nr 2, były niezbędne do zrozumienia owego programu.

568 Skarżący nie wykazali zatem, że SRB naruszyła spoczywający na niej obowiązek uzasadnienia poprzez utajnienie danych ekonomicznych w jawnych wersjach programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyceny nr 2.

569 Należy zatem uznać, że skarżący nie mogą powoływać się na prawo do otrzymania całości programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyceny nr 2.

570 W trzeciej kolejności skarżący podnoszą, że zgodnie z wyrokiem z dnia 13 czerwca 1958 r., Meroni/Wysoka Władza (9/56, EU:C:1958:7), jedynie Komisja może kontrolować aspekty uznaniowe programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Tymczasem – twierdzą skarżący – decyzja 2017/1246 jest czysto milcząca i pozbawiona jakiegokolwiek uzasadnienia.

571 Należy przypomnieć, że z motywu 4 decyzji 2017/1246 wynika, że:

„Komisja akceptuje program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W szczególności Komisja zgadza się z przedstawionym przez SRB uzasadnieniem konieczności przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w interesie publicznym, zgodnie z art. 5 rozporządzenia (UE) nr 806/2014”.

572 Ponadto z jednej strony w motywie 2 decyzji 2017/1246 Komisja odniosła się do faktu, że w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB stwierdziła, iż wszystkie warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określone w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 806/2014 zostały w odniesieniu do Banco Popular spełnione, oraz że oceniła ona, dlaczego działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

było konieczne w interesie publicznym. Z drugiej strony w motywie 3 decyzji 2017/1246 zatwierdzającej program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Komisja zauważyła, że zgodnie z art. 18 ust. 6 rozporządzenia nr 806/2014 program ten obejmował Banco Popular procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, określał zastosowanie instrumentu zbycia działalności i wskazywał również powody, dla których wszystkie te elementy były wystarczające.

573 Wynika stąd, że w decyzji 2017/1246 Komisja wprost odniosła się do powodów, dla których SRB uznała, że warunki przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostały spełnione i że należało zastosować instrument zbycia działalności. Zawarte w motywie 4 decyzji 2017/1246 zatwierdzenie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy zatem interpretować w świetle pozostałych motywów i dotyczy ono wszystkich tych powodów. We wspomnianym motywie Komisja wprost wskazała, że akceptuje zawarte w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powody uzasadniające podjęcie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular, w szczególności w zakresie kryterium interesu publicznego.

574 Trzeba zatem uznać, że program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i jego uzasadnienie należą do kontekstu, w jakim przyjęto decyzję 2017/1246, w rozumieniu orzecznictwa przywołanego w pkt 530 powyżej.

575 Ponadto należy przypomnieć, że zgodnie z art. 18 ust. 7 rozporządzenia nr 806/2014 Komisja albo zatwierdza program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, albo sprzeciwia się mu w odniesieniu do jego aspektów uznaniowych.

576 Wynika stąd, że gdy Komisja – jak w niniejszym wypadku – zatwierdza program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, uzasadnienie jej decyzji może ograniczać się do wskazania, że akceptuje ona zawarte w nim powody. Jakiekolwiek dalsze uzasadnienie jej zatwierdzenia mogłoby polegać jedynie na powtórzeniu elementów zawartych już w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Tymczasem zgodnie z art. 18 ust. 7 rozporządzenia nr 806/2014 Komisja nie musi powtarzać w swojej decyzji analizy SRB, a jedynie ją zatwierdzić.

577 Co więcej, stosownie do orzecznictwa przywołanego w pkt 531 powyżej należy uwzględnić bardzo krótki termin, jaki zgodnie z art. 18 ust. 7 rozporządzenia nr 806/2014 Komisja miała na przyjęcie decyzji od momentu przekazania przez SRB programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

578 Wynika stąd, że uzasadnienie, w którym Komisja wskazuje, że akceptuje treść programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz przedstawione przez SRB w tym programie powody jego przyjęcia, trzeba uznać za wystarczające do umotywowania zatwierdzenia.

579 W replice skarżący utrzymują, że żaden z dokumentów, co do których Komisja twierdzi, że należą do jej akt administracyjnych, nie potwierdza jej udziału w procedurze wykraczającego poza wydanie przez nią decyzji. Skarżący wskazują, że argument ten ma na celu wykazanie, iż Komisja uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 291 TFUE i wyroku z dnia 13 czerwca 1958 r., Meroni/Wysoka Władza (9/56, EU:C:1958:7).

580 Za pomocą tego argumentu skarżący nie twierdzą, że Komisja naruszyła spoczywający na niej obowiązek uzasadnienia, lecz podnoszą naruszenie dotyczących delegowania uprawnień zasad ustanowionych w wyroku z dnia 13 czerwca 1958 r., Meroni/Wysoka Władza (9/56,

EU:C:1958:7). W replice skarżący wskazują, że argument ten odsyła do pkt 153 skargi. Jednakże we wspomnianym punkcie skargi skarżący poprzestali na wskazaniu, że Komisja nie umotywowała kontroli, jakiej dokonała w odniesieniu do aspektów uznaniowych programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, i ograniczyła się do jego zatwierdzenia.

581 Trzeba zatem uznać, że argument ten podniesiono po raz pierwszy w replice, i należy go potraktować jako nowy zarzut.

582 Stosownie do art. 84 regulaminu postępowania nie można podnosić nowych zarzutów w toku postępowania, chyba że opierają się one na okolicznościach prawnych lub faktycznych ujawnionych dopiero po jego wszczęciu.

583 Tymczasem skarżący nie twierdzą, że ten nowy argument opiera się na okolicznościach faktycznych, które nie były im znane w chwili wniesienia skargi, a zatem argument ten należy odrzucić jako niedopuszczalny.

584 Z całości powyższych rozważań wynika, że zarzut czwarty należy oddalić.

585 Z uwagi na to, że wszystkie zarzuty zostały oddalone, żądanie stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji należy oddalić.

586 W konsekwencji należy również oddalić żądanie skarżących zawarte w pierwszej części żądań, w ramach którego domagają się oni, by Sąd w następstwie stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji „nakazał SRB i Komisji zwrócenie skarżącym ich inwestycji w Banco Popular", bez konieczności orzekania w przedmiocie dopuszczalności tego żądania. Co się tyczy podniesionego tytułem ewentualnym żądania zawartego w pierwszej części żądań, w ramach którego skarżący domagają się, by Sąd zasądził od SRB i Komisji „zapłatę na rzecz skarżących odszkodowania z tytułu odpowiedzialności pozaumownej", należy stwierdzić, że pokrywa się ono z pierwszym żądaniem odszkodowawczym przeanalizowanym poniżej.

B. W przedmiocie żądań odszkodowawczych

587 W drugiej części żądań skarżący domagają się zasądzenia od SRB i Komisji zapłaty na rzecz skarżących odszkodowania z tytułu odpowiedzialności pozaumownej. Skarżący podnoszą dwa odrębne żądania odszkodowawcze, z których pierwsze jest oparte na stwierdzeniu nieważności zaskarżonych decyzji, a drugie jest niezależne od stwierdzenia tej nieważności.

1. W przedmiocie pierwszego żądania odszkodowawczego

588 Co się tyczy pierwszego żądania odszkodowawczego, skarżący podnoszą, że na wypadek stwierdzenia przez Sąd nieważności zaskarżonych decyzji żądają oni odszkodowania z tytułu odpowiedzialności pozaumownej oraz potwierdzenia skutków tych decyzji na podstawie art. 264 TFUE.

589 Utrzymują oni, iż zgodnie z art. 264 TFUE Sąd może wskazać, że skutki zaskarżonej decyzji, której nieważność stwierdzono, należy uznać za ostateczne, i w takim wypadku domagają się, tytułem pomocniczym względem żądania stwierdzenia nieważności, by Sąd zasądził od SRB i Komisji zapłatę na rzecz skarżących odszkodowania z tytułu odpowiedzialności pozaumownej. Skarżący wskazują, co się tyczy naprawienia poniesionych szkód w przypadku stwierdzenia nieważności

zaskarżonych decyzji, że art. 266 akapit drugi TFUE przewiduje, iż zobowiązanie do podjęcia wszelkich środków niezbędnych do przywrócenia sytuacji skarżących do stanu poprzedniego nie narusza zobowiązania, jakie może wyniknąć z zastosowania art. 340 akapit drugi TFUE.

590 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem żądania naprawienia szkody majątkowej lub krzywdy należy oddalić, gdy mają one ścisły związek z żądaniami stwierdzenia nieważności, które odrzucono jako niedopuszczalne lub oddalono jako bezzasadne (zob. wyrok z dnia 29 kwietnia 2020 r., Tilly-Sabco/Rada i Komisja, T-707/18, niepublikowany, EU:T:2020:160, pkt 115 i przytoczone tam orzecznictwo).

591 W tym względzie wystarczy zauważyć, że pierwsze żądanie odszkodowawcze skarżących jest uzależnione od stwierdzenia niezgodności z prawem zaskarżonych decyzji. Tymczasem z uwagi na to, że żądanie stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji zostało oddalone, pierwsze żądanie odszkodowawcze skarżących również należy oddalić.

2. W przedmiocie drugiego żądania odszkodowawczego

592 Skarżący domagają się odszkodowania z tytułu odpowiedzialności pozaumownej SRB i Komisji na podstawie art. 87 rozporządzenia nr 806/2014, który przewiduje odpowiedzialność SRB przy wykonywaniu funkcji z zakresu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także na podstawie art. 266, 268 i 340 TFUE, które zdaniem skarżących mają zastosowanie zarówno do SRB, jak i do Komisji.

593 Skarżący podnoszą, że niezależnie od stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji należy zasądzić od SRB i Komisji zapłatę na rzecz skarżących odszkodowania z tytułu odpowiedzialności pozaumownej z powodu bezprawnych zachowań SRB i Komisji opisanych w zarzutach dotyczących stwierdzenia nieważności, obejmujących: oświadczenia złożone przez SRB i ujawnienie przez nią informacji, co doprowadziło do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular, bierność instytucji europejskich wobec upadku Banco Popular, a także brak dobrej administracji i wczesnej interwencji oraz bezprawność procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Twierdzą oni, że gdyby do żadnego z tych bezprawnych działań nie doszło, Banco Popular nie zostałby objęty restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, a przynajmniej nie na tych samych warunkach.

594 Należy przypomnieć, że stosownie do art. 340 akapit drugi TFUE w dziedzinie odpowiedzialności pozaumownej Unia powinna naprawić, zgodnie z zasadami ogólnymi, wspólnymi dla praw państw członkowskich, szkody wyrządzone przez jej instytucje lub jej pracowników przy wykonywaniu ich funkcji.

595 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem powstanie pozaumownej odpowiedzialności Unii w rozumieniu art. 340 akapit drugi TFUE wymaga łącznego spełnienia kilku przesłanek, mianowicie bezprawności zachowania zarzucanego instytucjom Unii, rzeczywistości szkody oraz istnienia związku przyczynowego pomiędzy tym zachowaniem a podnoszoną szkodą (zob. wyroki: z dnia 20 września 2016 r., Ledra Advertising i in./Komisja i EBC, od C-8/15 P do C-10/15 P, EU:C:2016:701, pkt 64 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 16 grudnia 2020 r., Rada i in./K. Chrysostomides & Co. i in., C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P i C-604/18 P, EU:C:2020:1028, pkt 79 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 25 lutego 2021 r., Dalli/Komisja, C-615/19 P, EU:C:2021:133, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).

596 Jeżeli jedna z tych przesłanek nie jest spełniona, skargę należy w całości oddalić, bez konieczności badania pozostałych przesłanek powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii. Ponadto sąd Unii nie jest zobowiązany do zbadania tych przesłanek w określonym porządku (zob. wyroki: z dnia 5 września 2019 r., Unia Europejska/Guardian Europe i Guardian Europe/Unia Europejska, C-447/17 P i C-479/17 P, EU:C:2019:672, pkt 148 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 10 marca 2021 r., AM/EBI, T-134/19, EU:T:2021:119, pkt 84 i przytoczone tam orzecznictwo).

597 Stosownie do utrwalonego orzecznictwa, co się tyczy pierwszej przesłanki dotyczącej bezprawności zachowania zarzucanego instytucjom, wymagane jest wykazanie wystarczająco istotnego naruszenia normy prawnej mającej na celu przyznanie uprawnień jednostkom (zob.: wyrok z dnia 20 września 2016 r., Ledra Advertising i in./Komisja i EBC, od C-8/15 P do C-10/15 P, EU:C:2016:701, pkt 65 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok z dnia 25 lutego 2021 r., Dalli/Komisja, C-615/19 P, EU:C:2021:133, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo; postanowienie z dnia 24 października 2019 r., Liaño Reig/SRB, T-557/17, niepublikowane, EU:T:2019:771, pkt 62 i przytoczone tam orzecznictwo).

598 Celem wymogu wystarczająco istotnego naruszenia normy prawnej mającej na celu przyznanie uprawnień jednostkom jest to, aby bez względu na rodzaj rozpatrywanego niezgodnego z prawem aktu uniknąć sytuacji, w której ryzyko konieczności ponoszenia ciężaru szkód podnoszonych przez zainteresowane osoby upośledziłoby zdolność danej instytucji do wykonywania w pełnym zakresie jej kompetencji w interesie ogólnym, zarówno w ramach jej działalności prawodawczej czy wymagającej podejmowania decyzji z zakresu polityki ekonomicznej, jak i w sferze jej kompetencji administracyjnych, nie dopuszczając jednakże do tego, by ciężar konsekwencji oczywistych i niewybaczalnych naruszeń spoczywał na jednostkach (zob. wyroki: z dnia 3 marca 2010 r., Artegodan/Komisja, T-429/05, EU:T:2010:60, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 23 listopada 2011 r., Sison/Rada, T-341/07, EU:T:2011:687, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 14 grudnia 2018 r., East West Consulting/Komisja, T-298/16, EU:T:2018:967, pkt 124 i przytoczone tam orzecznictwo).

599 Takie naruszenie jest wykazane, gdy obejmuje oczywiste i poważne naruszenie przez daną instytucję granic przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych, a elementami, jakie należy wziąć w tym względzie pod uwagę, są w szczególności stopień jasności i precyzji naruszonej normy, a także zakres uznania, jaki naruszona norma pozostawia instytucji Unii (zob. wyroki: z dnia 10 września 2019 r., HTTS/Rada, C-123/18 P, EU:C:2019:694, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 18 listopada 2020 r., H/Rada, T-271/10 RENV II, EU:T:2020:548, pkt 101 i przytoczone tam orzecznictwo). Wyłącznie w sytuacji, gdy dysponuje ona jedynie znacznie ograniczoną swobodą uznania bądź nie ma takiej swobody, zwykłe naruszenie prawa Unii może być wystarczające do wykazania wystąpienia wystarczająco istotnego naruszenia (zob. wyroki: z dnia 20 stycznia 2021 r., Komisja/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, pkt 103 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 20 września 2019 r., Dehousse/Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, T-433/17, EU:T:2019:632, pkt 165 i przytoczone tam orzecznictwo).

a) W przedmiocie podnoszonej bezprawności

600 Co się tyczy zachowania Komisji i SRB, skarżący podnoszą, że oświadczenia złożone przez SRB i ujawnienie przez nią informacji w dniach 23 i 31 maja 2017 r., a także w kolejnych dniach, wywołały powszechną panikę, która doprowadziła do spadku akcji Banco Popular i do wycofywania depozytów jego klientów na wielką skalę. W ich ocenie SRB naruszyła spoczywający na niej obowiązek zachowania poufności. Skarżący twierdzą, że na początku wycieków informacji

SRB i Komisja zamiast podjąć działania mające na celu złagodzenie szkody przyjęły postawę bierną, sprzeczną z prawem do dobrej administracji i prawem do wczesnej interwencji. Zdaniem skarżących SRB – gdy uznała, że Banco Popular znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością – przyjęła program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie biorąc pod uwagę środków, które byłyby względem nich mniej dotkliwe, z naruszeniem rozporządzenia nr 806/2014 i zasad podstawowych, takich jak zasady proporcjonalności, zakazu dyskryminacji i zakazu arbitralności, prawo do bycia wysłuchanym i prawo do uzasadnienia decyzji.

601 Skarżący uważają, że naruszenie prawa Unii przez SRB i Komisję zostało jednoznacznie dowiedzione, co wystarcza do wykazania wystąpienia wystarczająco istotnego naruszenia. Twierdzą oni, że SRB dopuściła się niewybaczalnego błędu wiążącego się z powstaniem po jej stronie odpowiedzialności pozaumownej. Zdaniem skarżących SRB nie powinna była składać oświadczeń ani ujawniać informacji, a po wyrządzeniu Banco Popular szkody SRB i Komisja powinny były podjąć próbę jej złagodzenia, zaś jeżeli upadłość była nieodwracalna, powinny one były zadecydować o programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z prawem i zasadami podstawowymi.

602 Argumenty skarżących odnoszące się do zachowania Komisji i SRB dzielą się na dwa zastrzeżenia, z których pierwsze dotyczy naruszenia obowiązku zachowania poufności, a drugie – biernej postawy SRB i Komisji.

1) W przedmiocie zastrzeżenia pierwszego, dotyczącego naruszenia obowiązku zachowania poufności

603 Skarżący podnoszą, że z motywu 116, z art. 88 i 90 rozporządzenia nr 806/2014 oraz z art. 339 TFUE wynika, że standard staranności i ostrożności jest niezwykle wysoki. Uważają oni, że błędne jest twierdzenie, iż wywiad udzielony kanałowi telewizyjnemu Bloomberg przez przewodniczącą SRB w dniu 23 maja 2017 r. nie pozwalał opinii publicznej na wywnioskowanie, że Banco Popular był badany w rozumieniu motywu 116 rozporządzenia nr 806/2014.

604 Skarżący utrzymują, że oświadczenia i wycieki informacji z dni 23 i 31 maja 2017 r. należy przypisać SRB lub przynajmniej urzędnikom Unii, którzy uczestniczyli w procedurze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Wskazują oni, że SRB nie zaprzeczyła, iż podstawę artykułu prasowego opublikowanego przez Reuters w dniu 31 maja 2017 r. stanowiły wycieki informacji. W ich ocenie Komisja i SRB nie zaprzeczyły wycofywaniu depozytów przez organy hiszpańskie, w szczególności przez FROB. Skarżący twierdzą, że SRB i Komisja nie przeprowadziły żadnego wewnętrznego dochodzenia, które pozwoliłoby stwierdzić, że to nie one były źródłem wycieków informacji. W ich ocenie SRB nie wdrożyła określonej w art. 88 ust. 5 rozporządzenia nr 806/2014 procedury kontroli skutków ujawnienia informacji, co stanowi wystarczająco istotne naruszenie.

605 Artykuł 339 TFUE przewiduje:

„Członkowie instytucji Unii, członkowie komitetów, jak również urzędnicy i inni pracownicy Unii są zobowiązani, również po zaprzestaniu pełnienia swoich funkcji, nie ujawniać informacji objętych ze względu na swój charakter tajemnicą zawodową, a zwłaszcza informacji dotyczących przedsiębiorstw i ich stosunków handlowych lub kosztów własnych”.

606 Zgodnie z orzecznictwem chociaż to postanowienie dotyczy przede wszystkim informacji uzyskanych od przedsiębiorstw, partykuła „zwłaszcza" wskazuje na to, że chodzi o ogólną zasadę, która ma zastosowanie także do innych poufnych informacji (zob. analogicznie wyrok z dnia 3 marca 2011 r., Siemens/Komisja, T-110/07, EU:T:2011:68, pkt 400 i przytoczone tam orzecznictwo).

607 Artykuł 88 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 przewiduje:

„Członkowie [SRB], wiceprzewodniczący, członkowie [SRB], o których mowa w art. 43 ust. 1 lit. b), pracownicy [SRB] i pracownicy zatrudnieni w drodze wymiany z uczestniczącymi państwami członkowskimi lub oddelegowani przez te państwa, wykonujący obowiązki z zakresu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, podlegają wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej na podstawie art. 339 TFUE oraz odpowiednich przepisów prawodawstwa Unii, również po zaprzestaniu pełnienia swoich funkcji. W szczególności zabrania im się ujawniania informacji poufnych otrzymanych w trakcie wykonywania obowiązków zawodowych lub otrzymanych od właściwego organu lub organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w związku z ich funkcjami na mocy niniejszego rozporządzenia jakimkolwiek osobom lub organom, chyba że następuje to w ramach wykonywania przez nich funkcji przewidzianych na mocy niniejszego rozporządzenia w formie skrótowej lub zbiorczej, która uniemożliwia zidentyfikowanie poszczególnych podmiotów, o których mowa w art. 2, bądź za wyraźną i uprzednią zgodą organu lub podmiotu, które dostarczyły informacje".

608 Należy również odnieść się do przywołanego w pkt 514 powyżej motywu 116 wspomnianego rozporządzenia, dotyczącego poufności informacji będących w posiadaniu SRB przed przyjęciem decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

609 W niniejszym wypadku należy zauważyć, że w skardze skarżący powołują się na „oświadczenia złożone przez SRB i ujawnienie przez nią informacji w dniach 23 i 31 maja 2017 r., a także w kolejnych dniach". W replice skarżący odwołują się wyłącznie do wywiadu przewodniczącej SRB w dniu 23 maja 2017 r. i do artykułu opublikowanego przez Reuters w dniu 31 maja 2017 r.

610 Z uwagi na to, że skarżący nie wskazują, jakie inne oświadczenia SRB miała złożyć, Sąd ograniczy się do zbadania treści wypowiedzi przewodniczącej SRB z dnia 23 maja 2017 r. i artykułu Reuters z dnia 31 maja 2017 r., na które powołują się skarżący, podnosząc naruszenie obowiązku zachowania poufności.

611 W pierwszej kolejności, co się tyczy wywiadu udzielonego przez przewodniczącą SRB kanałowi telewizyjnemu Bloomberg w dniu 23 maja 2017 r., dziennikarz zapytał:

„Czy możemy przenieść się do Hiszpanii? Chciałbym pokazać naszym widzom coś, czemu bardzo uważnie przypatrujemy się tutaj w Bloombergu, a chodzi mianowicie o Banco Popular i warunkowe obligacje zamienne, które znajdują się obecnie pod pewną presją. Współczynnik CET 1 tej instytucji wynosi nieco ponad 7%. Czy wy również się jej przypatrujecie?" [Can I take you to Spain? I want to show our audience something that is very much on our radar screen here at Bloomberg and that is Banco Popular and the CoCos (Contingent Convertibles) which are under a little bit of pressure right now. This is an institution with a CET 1 just north of 7 per cent. Is it on your radar screen as well?].

612 Przewodnicząca SRB odpowiedziała:

„Nigdy nie mówię o poszczególnych bankach. Przypatrujemy się więcej niż jednemu bankowi i oczywiście Banco Popular również jest przypadkiem, który nadzorujemy, ale nie jest on jedyny” (Well, I am never talking about individual banks. There are more banks than just one on our radar screen and of course, Banco Popular is also a case we are watching but it is not the only one we are watching).

613 Z jednej strony należy stwierdzić, jak zauważa SRB, że wypowiedzi te mają charakter ogólny, ponieważ nadzór nad instytucjami wchodzi w zakres zadań SRB realizowanych we współpracy z EBC. Informacja o tym, że Banco Popular, jako instytucja kredytowa objęta jednolitym mechanizmem nadzorczym, jest „nadzorowana”, nie ma charakteru poufnego.

614 Co więcej, z opublikowanego przez *elconfidencial.com* artykułu z dnia 15 maja 2017 r., o którym mowa w pkt 41 powyżej, wynika, że informacja o tym, iż Banco Popular został poddany kontroli EBC, była już publiczna.

615 Z drugiej strony podczas wspomnianego wywiadu przewodnicząca SRB nie wspomina o możliwości objęcia Banco Popular restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją. Z wypowiedzi tych nie można wysnuć żadnych wniosków odnośnie do zbliżającego się wdrożenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular, a tym bardziej – odnośnie do instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który SRB mogłaby zastosować.

616 Co więcej, z uwagi na to, iż wypowiedzi tych nie można interpretować jako oznaczających, że Banco Popular zostanie objęty procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie wchodzą one w zakres sytuacji przewidzianych w motywie 116 rozporządzenia nr 806/2014, który odnosi się do udzielania wszelkich informacji dotyczących decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przed jej przyjęciem.

617 Ponadto, co się tyczy innego fragmentu tego wywiadu, przywołanego w pkt 16 skargi, wystarczy zauważyć, że wypowiedzi przewodniczącej SRB mają charakter ogólny i nie dotyczą konkretnej sytuacji Banco Popular. We fragmencie tym bowiem na pytanie dotyczące przyszłości instytucji takich jak Banco Popular, które w ostatnim czasie pozyskały fundusze na rynku i mają trudności z pozyskaniem ich ponownie, przewodnicząca SRB odpowiedziała:

„Cóż, po raz kolejny, nie będę mówiła o Banco Popular. Jak Państwo rozumieją, uważam, że zajmowanie się tym tematem sprowadza się właśnie do kwestii tego, co jest pierwotną przyczyną, i jest to indywidualna i idiosynkratyczna kwestia właściwa dla konkretnego przypadku, czy można wyładować portfel kredytów zagrożonych do złego banku? Czy można spróbować go sprzedać? Jak można go zrestrukturyzować? Połączenie zawsze jest jedną z opcji. Myślę, że moim jasnym przesłaniem jest to, że przez ostatnie dwa lata ciężko pracowaliśmy, podejmując się wdrażania planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które – miejmy nadzieję – oferują również rozwiązania bardziej prywatne. W związku z tym zanim dojdzie się do punktu, w którym bank stanie się nierentowny i zostanie objęty restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, jest on poddawany strukturyzacji w taki sposób, by można było znaleźć alternatywne, prywatne rozwiązania. Zawsze istnieje, powiedziałabym, nawet z naszego punktu widzenia, preferowane rozwiązanie. I nie ma rozwiązania jedynego”.

618 W związku z tym należy uznać, że wypowiedzi przewodniczącej SRB podczas wywiadu z dnia 23 maja 2017 r. nie zawierają informacji poufnych i nie stanowią naruszenia zasady zachowania poufności ani obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej przewidzianego w art. 88 rozporządzenia nr 806/2014 i w art. 339 TFUE.

619 W drugiej kolejności, co się tyczy opublikowanego przez Reuters w dniu 31 maja 2017 r. artykułu zatytułowanego „UE ostrzeżona o ryzyku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular" (La UE, advertida de riesgo de una resolución ordenada en Banco Popular), wskazano w nim, iż według wysokiego urzędnika Unii, który pozostał anonimowy, jeden z głównych organów nadzoru bankowego w Europie ostrzegł urzędników Unii, że jeżeli Banco Popular nie uda się znaleźć nabywcy, konieczne może okazać się przeprowadzenie jego restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz że przewodnicząca SRB wydała w ostatnim czasie „wczesne ostrzeżenie". Zgodnie z tym artykułem wspomniany wysoki urzędnik wskazał również, że przewodnicząca SRB stwierdziła, iż SRB śledzi procedurę Banco Popular ze szczególną uwagą w celu podjęcia ewentualnych działań, oraz dodał, że oferta połączenia banku może nie przynieść oczekiwanych rezultatów.

620 W owym artykule Reuters wskazano także, że według innego również anonimowego źródła ogólne przygotowania były w toku, choć nie przyjęto jeszcze żadnego konkretnego środka. Zgodnie z tym artykułem rzecznik Banco Popular stwierdził, że bank pracuje nad kilkoma planami, w tym nad połączeniem, podwyższeniem kapitału i sprzedażą aktywów.

621 Należy również zauważyć, że w artykule tym wspomniano o komunikacie prasowym SRB z tego samego dnia, w którym SRB wskazała, że nie komentuje trudności dotyczących poszczególnych banków, że nie może potwierdzić interpretacji odnoszących się do wypowiedzi, jakich miała udzielić jej przewodnicząca, oraz że nigdy nie wydaje ostrzeżeń dotyczących banków.

622 Skarżący powołują się na fragment tego artykułu, stosownie do którego „ogólne przygotowania były w toku". Wystarczy stwierdzić, że zgodnie ze wspomnianym artykułem wypowiedzi te pochodzą od „drugiego źródła", również anonimowego; nie wyjaśniono, czy chodzi o urzędnika Unii. Wypowiedzi tych nie można zatem przypisać urzędnikowi Komisji lub członkowi personelu SRB. Ponadto odniesienie do „ogólnych przygotowań" ma bardzo niejasny zakres i nie daje żadnej wskazówki pozwalającej ustalić, czy dotyczyły one procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, którą wszczęto w odniesieniu do Banco Popular, czy też odnosiły się do rozważanych przez sam bank planów, o których w artykule tym również jest mowa.

623 Co więcej, należy stwierdzić, że skarżący nie wyjaśniają, które z informacji zawartych w tym artykule miałyby być poufne, ani w jakim zakresie ich ujawnienie miałoby stanowić naruszenie wymogów dotyczących tajemnicy zawodowej obowiązującej SRB i Komisję. W każdym wypadku wypowiedzi wspomnianego urzędnika Unii, o których ów artykuł donosi, nie dotyczyły informacji poufnych, które mogły być znane wyłącznie członkom SRB lub Komisji, i nie mogą świadczyć o tym, że doszło do wycieków informacji, na które powołują się skarżący.

624 I tak, po pierwsze, urzędnik ten miał wspomnieć o „wczesnym ostrzeżeniu", które miało zostać wydane przez przewodniczącą SRB. Otóż należy zaznaczyć, że twierdzenie to nie odpowiada kompetencjom SRB, o czym ta ostatnia przypomniała zresztą w swoim komunikacie prasowym z dnia 31 maja 2017 r.

625 Po drugie, co się tyczy twierdzenia tego urzędnika, zgodnie z którym „przewodnicząca SRB stwierdziła, iż SRB śledzi procedurę Banco Popular ze szczególną uwagą w celu podjęcia ewentualnych działań”, wystarczy zauważyć, że wypowiedzi te stanowią w istocie powtórzenie tego, co przewodnicząca SRB stwierdziła publicznie podczas wywiadu udzielonego kanałowi telewizyjnemu Bloomberg w dniu 23 maja 2017 r., a mianowicie, że Banco Popular był „nadzorowany”. Ponadto SRB w swoim komunikacie prasowym zaprzeczyła, jakoby wypowiedzi te należało interpretować rozszerzająco.

626 Co więcej, okoliczność, że artykuł ten donosi o wypowiedziach, jakich miała udzielić przewodnicząca SRB, nie wystarcza do wykazania ich autentyczności, tym bardziej że osoba, która miała o owych wypowiedziach donosić, sama nie jest zidentyfikowana.

627 Po trzecie, co się tyczy twierdzenia wspomnianego urzędnika, zgodnie z którym oferta połączenia banku może nie przynieść oczekiwanych rezultatów, z tego samego artykułu wynika, że Banco Popular sam wskazał, iż termin składania ofert w ramach procedury sprzedaży prywatnej pierwotnie wyznaczony na dzień 10 czerwca 2017 r. był elastyczny.

628 W tym względzie skarżący w załączniku do skargi przedstawili artykuł *El País* z dnia 31 maja 2017 r. zatytułowany „Banco Popular przedłuża termin składania ofert do końca czerwca” (El Popular amplía el plazo para presentar ofertas hasta fin de junio), który potwierdza, że bank przesunął termin składania ofert z dnia 10 czerwca na ostatni tydzień tego miesiąca.

629 Możliwości zakończenia się niepowodzeniem procedury sprzedaży prywatnej wszczętej w kwietniu 2017 r. nie można zatem uważać za informację poufną – należy uznać, że jest to zwykły wniosek wynikający z okoliczności, że do dnia 31 maja 2017 r. Banco Popular wciąż nie znalazł w ramach tej procedury nabywcy i że data zakończenia tej procedury została opóźniona.

630 Po czwarte, co się tyczy twierdzenia, zgodnie z którym według wysokiego urzędnika Unii, który pozostał anonimowy, jeden z głównych organów nadzoru bankowego w Europie ostrzegł urzędników Unii, że jeżeli Banco Popular nie uda się znaleźć nabywcy, konieczne może okazać się przeprowadzenie jego restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, należy zauważyć, iż już w maju w kilku artykułach prasowych wspominano, że Banco Popular znajduje się w trudnej sytuacji i że wszczął on procedurę sprzedaży prywatnej.

631 I tak z opublikowanego na stronie internetowej *elconfidencial.com* artykułu z dnia 11 maja 2017 r., przywołanego w pkt 40 powyżej, wynika, że prezes Banco Popular zarządził sprzedaż banku w trybie pilnym z powodu ryzyka upadłości. Odniesienie w artykule Reuters z dnia 31 maja 2017 r. do okoliczności, że urzędnicy Unii mieli uzyskać informacje od „jednego z głównych organów nadzoru bankowego w Europie”, wydaje się odpowiadać informacjom podanym we wspomnianym artykule z dnia 11 maja 2017 r., zgodnie z którymi z powodu poważnego ryzyka upadłości wynikającego w szczególności z nieustającego odpływu depozytów prezes Banco Popular został zmuszony do wdrożenia procedury sprzedaży w celu spełnienia wymogów EBC. Ponadto w opublikowanym na stronie internetowej *elconfidencial.com* artykule z dnia 15 maja 2017 r., o którym mowa w pkt 41 powyżej, wskazano, że plan sprzedaży Banco Popular został wdrożony przez jego prezesa po przeprowadzeniu kontroli przez EBC.

632 Okoliczność, że jeżeli Banco Popular nie uda się znaleźć nabywcy w wyniku wszczętej przez ten bank procedury sprzedaży, będzie on musiał zmierzyć się z ryzykiem upadłości, była zatem informacją publiczną od połowy maja 2017 r.

633 Wynika stąd, że wbrew temu, co twierdzą skarżący, wypowiedzi anonimowego urzędnika Unii, o których wspomniany artykuł donosi, nie zawierają informacji poufnych dotyczących wdrożenia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular, takich jak te, o których mowa w motywie 116 rozporządzenia nr 806/2014, które mogłyby być znane wyłącznie urzędnikom Komisji lub członkom SRB.

634 Ponadto wspomniany artykuł Reuters opiera się na wypowiedziach rzekomego urzędnika Unii, który pozostał anonimowy i co do którego nie wyjaśniono, do której instytucji lub którego organu Unii należy.

635 Jak twierdzi SRB, takich wypowiedzi mogło udzielić wiele osób niebędących członkami SRB lub urzędnikami Komisji, w szczególności ze względu na możliwość wymiany informacji przewidzianą między innymi w art. 88 ust. 6 rozporządzenia nr 806/2014.

636 Otóż zgodnie z orzecznictwem w ramach skargi o odszkodowanie to do strony skarżącej należy wykazanie, czy spełnione są przesłanki powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii w rozumieniu art. 340 TFUE. A zatem ponieważ skarżący nie wykazali w niniejszym wypadku, że upublicznienie informacji w prasie wynikało z ujawnienia informacji, które można przypisać Komisji lub SRB, nie można im co do zasady takiego upublicznienia zarzucać (zob. podobnie wyrok z dnia 8 lipca 2008 r., Franchet i Byk/Komisja, T-48/05, EU:T:2008:257, pkt 182 i przytoczone tam orzecznictwo).

637 W tym względzie należy zauważyć, że skarżący nie przedstawili żadnego dowodu pozwalającego na wykazanie, że wymieniony w tym artykule urzędnik jest urzędnikiem Komisji lub członkiem personelu SRB.

638 Skarżący ograniczają się do twierdzenia, że artykuł ten dowodzi istnienia wycieków informacji i że SRB nie zaprzeczyła, iż takie wycieki miały miejsce. Podnoszą oni, że SRB i Komisja nie przedstawiły żadnego sprawozdania ani nie przeprowadziły żadnego wewnętrznego dochodzenia, które pozwoliłyby stwierdzić, że to nie one były źródłem wycieków informacji zawartych w artykule Reuters. Utrzymują oni, że z uwagi na to, iż to wewnętrzne dochodzenie nie miało miejsca, SRB i Komisja nie mogą przedstawić żadnego dowodu pozwalającego im na obalenie domniemania wynikającego z motywu 116 oraz z art. 88 i 91 rozporządzenia nr 806/2014.

639 Otóż przy założeniu, że źródłem wypowiedzi, o których ów artykuł donosi, jest wyciek ze strony urzędnika Unii – w zakresie, w jakim nie wykazano, iż służby Komisji lub SRB są odpowiedzialne za wyciek informacji, które ujawniają artykuły prasowe, do których odnoszą się skarżący – z orzecznictwa wynika, że takiego źródła wycieku nie można domniemywać (zob. podobnie wyrok z dnia 15 marca 2006 r., BASF/Komisja, T-15/02, EU:T:2006:74, pkt 605).

640 Ponadto należy zauważyć, że nawet jeżeli byłoby prawdopodobne, iż wyciek ten może pochodzić od Komisji lub SRB, sama ta ewentualność nie wystarcza, jak podnoszą skarżący, do obarczenia ich ciężarem przeprowadzenia dowodu przeciwnego (zob. podobnie wyrok z dnia 5 kwietnia 2006 r., Degussa/Komisja, T-279/02, EU:T:2006:103, pkt 412).

641 Wbrew temu, co utrzymują skarżący, ani motywu 116, ani art. 88 rozporządzenia nr 806/2014, zabraniającego ujawniania jakimkolwiek osobom lub organom informacji poufnych, nie można interpretować w ten sposób, że wprowadzają one domniemanie, iż każdy wyciek informacji dotyczący restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotu pochodzi od członka personelu SRB, wiążące się z przerzuceniem ciężaru dowodu.

642 W niniejszym wypadku, w braku domniemania, że rzekomy wyciek informacji pochodził od Komisji lub SRB, nie należy do nich wykazanie, że tak nie było.

643 Ponadto z braku wewnętrznego dochodzenia nie można w żadnym wypadku wywieść dowodu naruszenia przez SRB lub Komisję spoczywającego na nich obowiązku zachowania poufności. Należy zatem uznać, że okoliczność, iż SRB i Komisja nie przeprowadziły wewnętrznego dochodzenia w celu ustalenia źródła potencjalnych wycieków informacji po przyjęciu decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie ma znaczenia w kontekście oceny bezprawnego zachowania, jakie miałoby być przyczyną podnoszonej przez skarżących szkody.

644 W tym względzie pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 9 października 2020 r. skarżący przedłożyli nowy wniosek dowodowy na podstawie art. 85 § 3 regulaminu postępowania. Ów wniosek dowodowy odnosi się do dwóch wewnętrznych wiadomości elektronicznych SRB z dni 10 i 18 sierpnia 2017 r., dotyczących potencjalnego wycieku informacji stanowiącego podstawę artykułu Reuters z dnia 31 maja 2017 r. Skarżący wspominają, że dostęp do tych dokumentów uzyskali w następstwie decyzji komisji odwoławczej SRB z dnia 15 kwietnia 2020 r. w sprawie ich wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów złożonego na podstawie art. 90 rozporządzenia nr 806/2014 i że SRB przekazała im te dwie wiadomości elektroniczne w dniu 27 sierpnia 2020 r. Podnoszą oni, że owe wiadomości elektroniczne dowodzą, iż SRB nie przeprowadziła wewnętrznego dochodzenia w sprawie potencjalnego wycieku informacji stanowiącego podstawę artykułu z dnia 31 maja 2017 r.

645 Wystarczy przypomnieć, że skarżący nie wykazali, iż źródłem wypowiedzi, o których donosi artykuł Reuters z dnia 31 maja 2017 r., jest wyciek informacji ze strony członka SRB, oraz że fakt nieprzeprowadzenia przez SRB wewnętrznego dochodzenia nie ma znaczenia dla oceny, czy ta ostatnia naruszyła spoczywający na niej obowiązek zachowania poufności. Należy zatem uznać, że ów nowy dowód mający na celu wykazanie, iż SRB nie przeprowadziła wewnętrznego dochodzenia w sprawie potencjalnego wycieku informacji stanowiącego podstawę artykułu z dnia 31 maja 2017 r., jest pozbawiony znaczenia.

646 Z całości powyższych rozważań wynika, że skarżący nie wykazali naruszenia przez SRB lub Komisję zasady zachowania poufności ani obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej.

2) W przedmiocie zastrzeżenia drugiego, dotyczącego biernej postawy SRB i Komisji

647 Skarżący podnoszą, że na początku wycieków informacji SRB i Komisja zamiast podjąć działania mające na celu złagodzenie szkody przyjęły postawę bierną, sprzeczną z prawem do dobrej administracji i prawem do wczesnej interwencji. Zdaniem skarżących SRB – gdy uznała, że Banco Popular znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością – przyjęła program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie biorąc pod uwagę środków, które byłyby względem nich mniej dotkliwe, z naruszeniem rozporządzenia nr 806/2014 i zasad podstawowych, takich jak zasady proporcjonalności, zakazu dyskryminacji i zakazu arbitralności, a także prawa do bycia wysłuchanym i prawa do uzasadnienia decyzji. Uważają oni, że skoro SRB i Komisja wywołały sytuację niepewności, która doprowadziła do upadłości Banco Popular, były one zobowiązane do działania w celu zminimalizowania wyrządzonej szkody.

648 Należy zauważyć, że skarżący nie wyjaśniają, co dokładnie zarzucają Komisji i SRB, wskazując na ich „bierną postawę”, ani jakie działania powinny one były podjąć w celu „złagodzenia szkody”.

649 Jak zauważa Komisja, zgodnie z orzecznictwem zaniechania instytucji Unii mogą skutkować powstaniem odpowiedzialności Unii wyłącznie w zakresie, w jakim wspomniane instytucje naruszyły prawny obowiązek działania wynikający z przepisu prawa Unii (wyrok z dnia 15 września 1994 r., KYDEP/Rada i Komisja, C-146/91, EU:C:1994:329, pkt 58; zob. także wyroki: z dnia 14 grudnia 2005 r., Beamglow/Parlament i in., T-383/00, EU:T:2005:453, pkt 166 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 16 listopada 2017 r., Acquafarm/Komisja, T-458/16, niepublikowany, EU:T:2017:810, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo). Tymczasem skarżący nie wyjaśniają, na podstawie jakich przepisów SRB i Komisja mają obowiązek działania w celu zapobieżenia przyjęciu decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

650 W zakresie, w jakim skarżący odwołują się do argumentów, które podnieśli już w ramach żądania stwierdzenia nieważności, wystarczy zauważyć, że zostały one oddalone w ramach analizy zarzutu pierwszego. W szczególności argumenty dotyczące biernej postawy SRB i Komisji naruszającej zasadę dobrej administracji oddalono w ramach analizy zastrzeżenia trzeciego objętego częścią pierwszą zarzutu pierwszego, w pkt 173–176 powyżej, a argumenty dotyczące nieuwzględnienia środków mniej dotkliwych względem skarżących oddalono w ramach części drugiej i trzeciej zarzutu pierwszego.

651 Z powyższego wynika, że skarżący nie wykazali bezprawnego zachowania SRB lub Komisji, a tym samym nie dowiedli wystarczająco istotnego naruszenia normy prawnej mającej na celu przyznanie uprawnień jednostkom. Zgodnie z orzecznictwem przywołanym w pkt 596 powyżej, z uwagi na to, że pierwsza przesłanka powstania odpowiedzialności pozaumownej SRB lub Komisji nie została spełniona, drugie żądanie odszkodowawcze należy oddalić bez konieczności badania pozostałych przesłanek.

652 Sąd uważa jednak za wskazane, w interesie prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości, zbadanie również tych argumentów skarżących, które dotyczą istnienia związku przyczynowego między podnoszonym bezprawnym zachowaniem SRB i Komisji a szkodą, jaką skarżący mieli ponieść.

b) W przedmiocie związku przyczynowego

653 Skarżący podnoszą, że o związku przyczynowym dotyczącym ujawniania informacji poufnych mowa jest w motywie 116 rozporządzenia nr 806/2014, ponieważ ich ujawnienie może skutkować tym, że instytucja bankowa zostanie objęta procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ich zdaniem użycie w motywie 116 wyrażenia „należy założyć” oznacza, że w przypadku naruszenia obowiązku zachowania poufności udowodnienie braku związku przyczynowego należy do instytucji Unii.

654 Skarżący przypominają, że oświadczenie przewodniczącej SRB z dnia 23 maja 2017 r., zgodnie z którym SRB badała Banco Popular, oraz artykuł Reuters z dnia 31 maja 2017 r. informujący o tym, że SRB zamierza uruchomić procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wywołały powszechną panikę, która doprowadziła do spadku notowań giełdowych Banco Popular i do wycofywania depozytów na wielką skalę. W ich ocenie po owych wyciekach informacji SRB i Komisja nie uczyniły nic, aby zaradzić tej sytuacji, w wyniku czego SRB uznała, że Banco Popular znalazł się na progu upadłości i uruchomiła procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ponadto, zauważają skarżący, SRB dopuściła się szeregu naruszeń przy przyjmowaniu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zdaniem skarżących wszystkie te naruszenia były przyczyną ich szkody. Uważają oni, że SRB i Komisja nie powinny były podejmować działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu

do Banco Popular, w którym to przypadku skarżący nadal dysponowaliby swoimi inwestycjami, lub że powinny były podjąć to działanie na innych warunkach, w którym to przypadku skarżący być może nie ponieśliby szkody majątkowej.

655 Co się tyczy przesłanki dotyczącej istnienia związku przyczynowego między zarzucanym zachowaniem a podnoszoną szkodą, rzeczona szkoda musi wynikać w sposób wystarczająco bezpośredni z zarzucanego zachowania, które musi stanowić decydującą przyczynę tej szkody, nie ma natomiast obowiązku naprawienia wszelkich, nawet odległych szkodliwych konsekwencji niezgodnej z prawem sytuacji. Do strony skarżącej należy dostarczenie dowodu istnienia związku przyczynowego między zarzucanym zachowaniem a podnoszoną szkodą (zob. wyrok z dnia 11 lipca 2019 r., BP/FRA, T-838/16, niepublikowany, EU:T:2019:494, pkt 217 i przytoczone tam orzecznictwo).

656 Skarżący utrzymują, że oświadczenie przewodniczącej SRB z dnia 23 maja 2017 r. oraz artykuł Reuters z dnia 31 maja 2017 r. są przyczyną kryzysu płynności Banco Popular.

657 Argumenty te opierają się na niepełnym i błędnym przedstawieniu okoliczności faktycznych stanowiących przyczynę kryzysu płynności Banco Popular oraz powodów, które doprowadziły do tego, że znalazł się on na progu upadłości lub w sytuacji zagrożenia upadłością.

658 Należy zatem przypomnieć, że EBC w swej ocenie w przedmiocie znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością wskazał, że Banco Popular przykuł uwagę ze względu na niską rentowność, niską jakość aktywów i niski poziom pokrycia w porównaniu z innymi bankami, oraz że od stycznia 2017 r. był on przedmiotem negatywnych doniesień medialnych. EBC zauważył, że w lutym 2017 r. Banco Popular, ogłaszając wyniki roczne za 2016 r., ujawnił zapotrzebowanie na rezerwy nadzwyczajne i zastąpienie swojego prezesa. EBC stwierdził, że ogłoszenie tych informacji spowodowało obniżenie ratingu Banco Popular przez DBRS i wywołało poważne obawy klientów Banco Popular, które przełożyły się na nieoczekiwane wycofywanie depozytów.

659 EBC zauważył również, że kolejną falę wycofywania depozytów wywołało wydanie przez Banco Popular w dniu 3 kwietnia 2017 r. publicznego oświadczenia ad hoc informującego o wynikach kilku wewnętrznych audytów, a napędziły ją inne zdarzenia wymienione w pkt 56 powyżej.

660 W motywie 24 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB wymieniła kilka okoliczności, które doprowadziły do szybkiego pogorszenia się sytuacji płynnościowej Banco Popular, a mianowicie:

– w lutym 2017 r. Banco Popular ogłosił zapotrzebowanie na rezerwy nadzwyczajne w kwocie 5,7 mld EUR, co doprowadziło do straty skonsolidowanej w wysokości 3,485 mld EUR, oraz powołał nowego prezesa;

– w dniu 10 lutego 2017 r. DBRS obniżył rating Banco Popular;

– w dniu 3 kwietnia 2017 r. Banco Popular wydał publiczne oświadczenie ad hoc informujące o wynikach wewnętrznych audytów mogących mieć istotny wpływ na jego sprawozdanie finansowe oraz potwierdził zastąpienie jego dyrektora generalnego niespełna rok po objęciu przez niego stanowiska;

– w dniu 7 kwietnia 2017 r. Standard & Poor's obniżył rating Banco Popular, a w dniu 21 kwietnia uczynił to Moody's;

– w dniu 12 maja 2017 r. Banco Popular naruszył wymóg pokrycia wypływów netto, którego minimalny próg wynosi 80%, i nie był później w stanie przywrócić zgodności z tym wynikającym z przepisów progiem;

– nieustające negatywne doniesienia medialne na temat wyników finansowych Banco Popular i przypuszczalnie bezpośredniego ryzyka upadłości lub utraty płynności doprowadziły do spotęgowania skali wycofywania depozytów;

– w dniu 6 czerwca 2017 r. DBRS i Moody's obniżyli rating Banco Popular.

661 SRB zauważyła, że wszystkie te okoliczności doprowadziły do wycofywania depozytów na dużą skalę.

662 Należy również zauważyć, że zarząd Banco Popular w protokole z posiedzenia z dnia 6 czerwca 2017 r., w wyniku którego oświadczył, że bank stanął w obliczu upadłości, wymienia powody, które doprowadziły do sytuacji Banco Popular, a wśród nich opublikowanie w poprzednich miesiącach artykułów prasowych na temat sytuacji finansowej grupy ogólnie oraz Banco Popular w szczególności, oraz zwraca uwagę na ich wpływ na sytuację płynnościową. Zarząd wskazał, że okres niezwykle dużych napięć finansowych, przez który przechodził Banco Popular, wynikał z szeregu czynników, a w szczególności z niższej wypłacalności, jakości aktywów i ich pokrycia w stosunku do grupy porównawczej, a także z nieustających i niezwykle negatywnych doniesień medialnych na temat grupy w niektórych mediach. Wynika stąd, że chociaż zarząd przyznaje, iż informacje dotyczące trudności finansowych grupy, które od kilku miesięcy były rozpowszechniane w prasie, przyczyniły się do sytuacji Banco Popular, to jednak wymienia je tylko jako jeden z wielu czynników i nie wspomina o oświadczeniu przewodniczącej SRB z dnia 23 maja 2017 r. ani o artykule Reuters z dnia 31 maja 2017 r.

663 Z tych okoliczności faktycznych, których skarżący nie zakwestionowali, wynika, że sytuacja Banco Popular uległa pogorszeniu na długo przed dniem 23 maja 2017 r. i że kryzys płynności Banco Popular był spowodowany wieloma czynnikami, które miały swoje źródło w złych wynikach banku ogłoszonych w lutym i kwietniu 2017 r. W szczególności wymóg pokrycia wypływów netto Banco Popular nie spełniał wymagań prawnych od dnia 12 maja 2017 r.

664 Należy zauważyć, że skarżący nie mogą być nieświadomi wszystkich obiektywnych okoliczności, które spowodowały problemy z płynnością Banco Popular, zwłaszcza od kwietnia 2017 r. Nie mogą oni skutecznie utrzymywać, że oświadczenie z dnia 23 maja 2017 r. oraz artykuł z dnia 31 maja 2017 r. – nawet przy założeniu, że u ich podstaw leży naruszenie przez SRB lub Komisję zasady zachowania poufności – były przyczyną kryzysu płynności Banco Popular, a w konsekwencji – ich szkody.

665 Z powyższego wynika zatem, że skarżący nie wykazali związku przyczynowego między naruszeniami prawa, jakich w ich ocenie dopuściły się SRB i Komisja, a kryzysem płynności Banco Popular, a tym samym – między owymi naruszeniami a podnoszoną szkodą.

666 Wniosku tego nie podważają pozostałe argumenty podniesione przez skarżących.

667 Skarżący podnoszą, że EBC w swej ocenie w przedmiocie znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością zauważył, iż utrata depozytów od dnia 31 maja 2017 r. była szczególnie istotna, po tym, jak media ujawniły, że bank może zostać postawiony w stan likwidacji, jeżeli trwająca procedura sprzedaży prywatnej nie doprowadzi w bardzo krótkim czasie do pozytywnego rezultatu.

668 Z oceny EBC wynika, że jego zdaniem ogłoszenie niepowodzenia procedury sprzedaży prywatnej oraz ryzyka likwidacji przedsiębiorstwa w trybie standardowego postępowania upadłościowego wzmogło proces utraty depozytów przez Banco Popular. Jednakże jest to tylko jedna z wielu wymienionych przez EBC przesłanek będących przyczyną owego odpływu depozytów. Skarżący nie mogą twierdzić, że EBC uznał, iż artykuł Reuters był przyczyną kryzysu płynności Banco Popular.

669 EBC zwrócił uwagę na liczne negatywne doniesienia medialne, których w tym okresie Banco Popular był przedmiotem, a nawet przywołał przykłady artykułów opublikowanych w dniach 11 i 15 maja 2017 r., wspomnianych w pkt 40 i 41 powyżej. Skarżący nie mogą spośród wszystkich tych artykułów prasowych wyodrębniać jedynego, w którym mowa jest o urzędniku Unii, aby twierdzić, że ten jeden artykuł jest przyczyną odpływu środków płynnych Banco Popular.

670 Skarżący podnoszą również, że SRB w wycenie nr 1 i EBC w swej ocenie z dnia 5 czerwca 2017 r. w przedmiocie wniosku Banco Popular o awaryjne wsparcie płynnościowe wskazały, że dni 23 i 31 maja 2017 r. były ważnymi datami w kryzysie płynności Banco Popular.

671 W tym względzie EBC w swej ocenie z dnia 5 czerwca 2017 r. w przedmiocie wniosku Banco Popular o awaryjne wsparcie płynnościowe wskazał:

„W okresie od dnia 31 marca do dnia 1 czerwca 2017 r. Banco Popular odnotował wycofywanie depozytów na dużą skalę w zakresie wszystkich kategorii klientów, co doprowadziło do poważnego uszczuplenia jego bazy depozytowej […] i poważnego osłabienia jego zdolności do równoważenia płynności (CBC […]). Spowodowane osłabieniem reputacji banku w wyniku doniesień medialnych oraz ogłoszeniem przez bank konieczności przeprowadzenia podwyższenia kapitału lub połączenia przez przejęcie ze względu na pogorszenie się jego sytuacji finansowej, w połączeniu ze skutkami znacznego obniżenia jego ratingu, wypłaty depozytów wielokrotnie przekroczyły kwotę 500 mln dziennie w ostatnich tygodniach (w dniach 12 maja, 16 maja, 22 maja, 23 maja, 31 maja i 1 czerwca) w kontekście stałego uszczuplania się środków przy ograniczonym buforze płynnościowym”.

672 W wycenie nr 1 SRB powtórzyła tę analizę, wskazując, że oparła się na informacjach przekazanych przez EBC.

673 Wynika stąd, że EBC i SRB wymieniają daty 23 i 31 maja 2017 r. jedynie wśród innych dat odpowiadających datom tych wypłat depozytów, które przekraczały 500 mln EUR; daty 23 i 31 maja 2017 r. nie mają żadnego związku z oświadczeniem przewodniczącej SRB i artykułem Reuters. Wbrew twierdzeniom skarżących EBC i SRB nie wskazały, że daty 23 i 31 maja były ważniejsze od pozostałych wymienionych dat. Ponadto EBC i SRB podkreśliły, że powodów wycofywania depozytów było wiele, i nie można z tego wnioskować, jak czynią to skarżący, że oświadczenie z dnia 23 maja i artykuł z dnia 31 maja były przyczyną kryzysu płynności Banco Popular.

674 Ponadto w okresie od czerwca 2016 r. do czerwca 2017 r. zmiany kursu akcji Banco Popular wykazywały stały spadek. Wbrew temu, co twierdzą skarżący, zmiany te nie wskazują na żaden związek między oświadczeniem z dnia 23 maja i artykułem z dnia 31 maja 2017 r. z jednej strony a kursem akcji Banco Popular z drugiej strony. Spadek kursu akcji Banco Popular wynika ze złej sytuacji finansowej banku i należy powiązać go z wielokrotnym obniżeniem ratingu Banco Popular przez agencje ratingowe, o czym mowa w pkt 32, 38 i 46 powyżej.

675 Z całości powyższych rozważań wynika, że żądania odszkodowawcze skarżących należy oddalić.

C. W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności wyceny nr 2 i żądania rekompensaty

676 W ramach trzeciej części żądań skarżący kwestionują wycenę nr 2 na podstawie art. 20 ust. 15 oraz art. 86 i 87 rozporządzenia nr 806/2014 i powołują się na prawo do rekompensaty.

677 Komisja utrzymuje, że kwestionowanie wyceny nr 2 jest niedopuszczalne. SRB podnosi, że wyceny nr 2 nie można kwestionować w oderwaniu od decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

678 W pierwszej kolejności skarżący żądają stwierdzenia nieważności wyceny nr 2 niezależnie od stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji. W skardze wskazują oni bowiem wprost, że prawo do zakwestionowania wyceny na podstawie art. 20 ust. 15 rozporządzenia nr 806/2014 stanowi żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a dokładniej ekspertyzy wykorzystanej przez SRB do celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Podnoszą oni, że ich żądanie wniesione na podstawie art. 20 ust. 15 rozporządzenia nr 806/2014 jest niezależne od skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji i ich żądań odszkodowawczych. Żądanie to jest ich zdaniem dopuszczalne nawet w przypadku oddalenia pozostałych żądań.

679 Ponadto w piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 16 kwietnia 2019 r. dotyczącym wniosku o zmianę środków dowodowych skarżący sami przedstawiają żądanie stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji, skargę o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej oraz zakwestionowanie wyceny nr 2, wraz z żądaniem odszkodowania, jako stanowiące trzy samodzielne skargi.

680 W tym względzie należy zauważyć, że art. 20 ust. 15 rozporządzenia nr 806/2014 przewiduje:

„Wycena jest integralną częścią decyzji w sprawie zastosowania instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w sprawie wykonania uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub decyzji w sprawie wykonania uprawnienia do umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych. Sama wycena nie podlega odrębnemu prawu do odwołania, ale może podlegać odwołaniu łącznie z decyzją [SRB]”.

681 W tym względzie skarżący opierają się na błędnej wykładni tego przepisu i motywu 63 rozporządzenia nr 806/2014, zgodnie z którym „[t]aka wycena powinna podlegać prawu do odwołania jedynie łącznie z decyzją o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”. Wbrew temu, co twierdzą skarżący, możliwość wniesienia „łącznej” skargi na wycenę i program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie oznacza, że możliwe jest zakwestionowanie wyceny w skardze odrębnej od skargi o stwierdzenie nieważności programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nawet jeżeli wniesiono ją w tym samym czasie i w jednym piśmie.

682 Z brzmienia art. 20 ust. 15 rozporządzenia nr 806/2014 wynika jasno, że wycenę nr 2 jako integralną część programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji można zakwestionować jedynie w ramach skargi o stwierdzenie nieważności tego programu; nie może ona być przedmiotem samodzielnej skargi.

683 Należy zatem stwierdzić, że przedstawione przez skarżących żądanie stwierdzenia nieważności samej wyceny nr 2, niezależnie od ich żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji, należy uznać za skargę odrębną od skargi o stwierdzenie nieważności programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Tymczasem art. 20 ust. 15 rozporządzenia nr 806/2014, na którym skarżący opierają żądanie stwierdzenia nieważności wyceny nr 2, wprost wyklucza możliwość wniesienia takiej skargi.

684 Żądanie stwierdzenia nieważności wyceny nr 2 należy zatem odrzucić jako niedopuszczalne.

685 W drugiej kolejności skarżący powołują się na prawo do odszkodowania, które w ich ocenie wynika bezpośrednio z art. 17 karty, niezależnie od tego, czy rozporządzenie nr 806/2014 przewiduje systemu odszkodowań. W odniesieniu do odszkodowania skarżący podnoszą, że akcjonariusze i posiadacze obligacji Banco Popular powinni byli po restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji otrzymać rekompensatę, która zgodnie z art. 20 ust. 12 rozporządzenia nr 806/2014 odpowiada wartości aktywów netto, a nie wartości likwidacyjnej. Utrzymują oni, że żądanie to jest dopuszczalne, nawet jeżeli nie określili dokładnego zakresu szkody ani dokładnej kwoty żądanego odszkodowania.

686 Skarżący wskazują również, że „skarga, o której mowa w art. 20 ust. 15 rozporządzenia nr 806/2014, jest niezależna od skargi o stwierdzenie nieważności i skargi o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej" oraz że wycena stosowana na potrzeby tego przepisu „różni się od wyliczenia szkody w przypadku stwierdzenia nieważności z potwierdzeniem skutków i wyliczenia w przypadku odpowiedzialności pozaumownej". W replice powołują się oni na prawo do odszkodowania równego wartości aktywów netto Banco Popular w dniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 20 ust. 12 i 16 rozporządzenia nr 806/2014 w związku z art. 20 ust. 15 oraz art. 86 i 87 tego rozporządzenia.

687 Skarżący w replice utrzymują, że gdyby wycena nr 2 odzwierciedliła wartość aktywów netto Banco Popular w dniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, bank ten nie zostałby objęty restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub byłoby konieczne ustalenie wyższej ceny minimalnej, co przyniosłoby korzyść akcjonariuszom i posiadaczom instrumentów kapitałowych. Uważają oni, że – biorąc pod uwagę szacunki EBC i Banco Popular – wartość aktywów netto tego ostatniego była dodatnia i wynosiła 7 mld EUR oraz że akcjonariusze i posiadacze instrumentów kapitałowych powinni otrzymać odszkodowanie w kwocie obliczonej na podstawie tej wartości, to jest 1,67 EUR za akcję.

688 Należy ponadto zauważyć, że pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 16 kwietnia 2019 r. skarżący odstąpili od zawartego w skardze wniosku o powołanie biegłego w celu przeprowadzenia rzetelnej, ostrożnej i realistycznej wyceny na potrzeby obliczenia wartości aktywów netto Banco Popular.

689 Otóż należy stwierdzić, że argumenty skarżących nie pozwalają zrozumieć, jaka jest podstawa prawna tego żądania odszkodowawczego podniesionego w ramach zakwestionowania wyceny nr 2.

690 Po pierwsze, niezrozumiałe jest odwołanie się przez skarżących do art. 20 ust. 15 rozporządzenia nr 806/2014 jako podstawy ich żądania odszkodowawczego. W tym przypomnianym w pkt 680 powyżej przepisie ograniczono się do wskazania, że wycena, na której oparła się SRB, stanowi integralną część programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i nie może być przedmiotem odrębnej skargi.

691 Po drugie, co się tyczy twierdzenia, zgodnie z którym prawo do odszkodowania wynika bezpośrednio z naruszenia prawa własności zapisanego w art. 17 ust. 1 karty, należy zauważyć, że nawet przy założeniu, iż restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja Banco Popular doprowadziła do naruszenia prawa własności skarżących, naruszenie to nie może wynikać z wyceny nr 2.

692 Należy bowiem zauważyć, że przeprowadzona przez niezależnego eksperta wycena nr 2 ma na celu dostarczenie SRB informacji umożliwiających jej przyjęcie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i, jak zauważa Komisja, sama w sobie nie wywołuje wiążących skutków prawnych mogących wpłynąć na interesy skarżących. Wyłącznie program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz decyzja 2017/1246 wywołują wiążące skutki prawne. Skarżący nie mogą zatem domagać się przyznania im odszkodowania na podstawie zakwestionowania wyceny nr 2 niezależnego od zakwestionowania zaskarżonych decyzji.

693 Po trzecie, jeżeli chodzi o odwołanie się przez skarżących do art. 20 ust. 12 rozporządzenia nr 806/2014, wystarczy stwierdzić, że przepis ten nie ma w niniejszym wypadku znaczenia.

694 Artykuł 20 ust. 12 rozporządzenia nr 806/2014 przewiduje:

„Jeżeli dokonane w ramach ostatecznej wyceny ex post oszacowanie wartości aktywów netto podmiotu, o którym mowa w art. 2, przewyższa wartość oszacowania aktywów netto tego podmiotu dokonanego w ramach wyceny wstępnej, [SRB] może zwrócić się do krajowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o:

a) wykonanie jego uprawnienia do zwiększenia wartości roszczeń wierzycieli lub posiadaczy odpowiednich instrumentów kapitałowych, które zostały umorzone w ramach instrumentu umorzenia lub konwersji długu;

b) zalecenie instytucji pomostowej lub podmiotowi zarządzającemu aktywami, by dokonały wypłaty dalszego wynagrodzenia w odniesieniu do aktywów, praw lub zobowiązań na rzecz instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, lub – w zależności od przypadku – w odniesieniu do instrumentów właścicielskich na rzecz posiadaczy takich instrumentów”.

695 Wystarczy stwierdzić, że w niniejszym wypadku SRB nie przeprowadziła ostatecznej wyceny ex post na podstawie tego przepisu. W każdym wypadku wbrew temu, co twierdzą skarżący, przepis ten nie przewiduje możliwości przyznania im przez SRB lub Komisję odszkodowania.

696 Po czwarte, niezrozumiałe jest odwołanie się przez skarżących do art. 20 ust. 16 rozporządzenia nr 806/2014 jako podstawy ich prawa do odszkodowania równego wartości aktywów netto Banco Popular w dniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ponieważ przepis ten przewiduje jedynie, że SRB zapewnia, aby po restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przeprowadzono

wycenę w celu ustalenia, czy akcjonariusze i wierzyciele zostaliby lepiej potraktowani, gdyby instytucja objęta procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji została poddana standardowemu postępowaniu upadłościowemu.

697 Ponadto w zakresie, w jakim owo żądanie odszkodowawcze należy rozumieć w ten sposób, że jego celem jest uruchomienie odpowiedzialności pozaumownej SRB lub Komisji na podstawie art. 87 ust. 3 rozporządzenia nr 806/2014, wystarczy stwierdzić, że żądanie to nie uwzględnia żadnej z przesłanek koniecznych do powstania odpowiedzialności instytucji w rozumieniu art. 340 TFUE, o których mowa w orzecznictwie przywołanym w pkt 595 powyżej. Skarżący nie wskazują bowiem, jakiego naruszenia SRB lub Komisja się dopuściły, ani jakie zachowanie jest im zarzucane.

698 W świetle powyższego należy oddalić żądanie odszkodowawcze oparte na zakwestionowaniu wyceny nr 2.

699 W związku z tym trzecią część żądań skarżących należy oddalić.

D. W przedmiocie wniosków o zastosowanie środków organizacji postępowania i o przeprowadzenie środków dowodowych

700 Skarżący zwrócili się do Sądu o zarządzenie zastosowania różnych środków organizacji postępowania i zarządzenie przeprowadzenia różnych środków dowodowych.

701 W skardze skarżący zwrócili się do Sądu, po pierwsze, o wezwanie SRB, Komisji, EBC, Królestwa Hiszpanii, banku Hiszpanii oraz FROB do przedstawienia różnych dokumentów. Po drugie, zwrócili się oni do Sądu o zarządzenie przesłuchania kilku osób w charakterze świadków i sporządzenia ekspertyz na podstawie art. 91 lit. d) i e) regulaminu postępowania.

702 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 16 kwietnia 2019 r. skarżący przedłożyli zmianę wniosków o przeprowadzenie środków dowodowych zawartych w skardze i replice. W piśmie tym wskazali, że wycofują wniosek o sporządzenie ekspertyz oraz ograniczają wniosek o przesłuchanie świadków do przesłuchania przewodniczącej SRB.

703 Co się tyczy przedkładanych przez stronę sporu wniosków o zastosowanie środków organizacji postępowania lub o przeprowadzenie środków dowodowych, należy przypomnieć, że wyłącznie do Sądu należy ocena ewentualnej konieczności uzupełnienia materiału dowodowego zgromadzonego w rozpatrywanych przez niego sprawach (zob. wyrok z dnia 26 stycznia 2017 r., Mamoli Robinetteria/Komisja, C-619/13 P, EU:C:2017:50, pkt 117 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok z dnia 12 listopada 2020 r., Fleig/ESDZ, C-446/19 P, niepublikowany, EU:C:2020:918, pkt 53).

704 Z orzecznictwa Trybunału wynika, że nawet jeśli wniosek o przesłuchanie świadków przedstawiony w skardze określa dokładnie fakty, na których okoliczność należy przesłuchać świadka lub świadków, oraz powody uzasadniające to przesłuchanie, to do Sądu należy ocena znaczenia wniosku dla sprawy z uwzględnieniem przedmiotu sporu i konieczności przesłuchania powołanych świadków (zob. wyrok z dnia 26 stycznia 2017 r., Mamoli Robinetteria/Komisja, C-619/13 P, EU:C:2017:50, pkt 118 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok z dnia 22 października 2020 r., Silver Plastics i Johannes Reifenhäuser/Komisja, C-702/19 P, EU:C:2020:857, pkt 29).

705 Należy przypomnieć, że postanowieniem w przedmiocie przeprowadzenia środka dowodowego z dnia 12 maja 2021 r. Sąd na podstawie art. 91 lit. b), art. 92 § 3 i art. 103 regulaminu postępowania wezwał SRB do przedstawienia pewnych dokumentów wymienionych w pkt 98 powyżej. Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2021 r. Sąd uznał, że dokumenty przedstawione przez SRB w wersji poufnej nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu.

706 W niniejszym wypadku należy zauważyć, że informacje zawarte w aktach sprawy oraz wyjaśnienia udzielone na rozprawie wystarczają Sądowi do wydania orzeczenia, ponieważ mógł on skutecznie rozstrzygnąć spór na podstawie żądań, zarzutów i argumentów przedstawionych w toku postępowania oraz w świetle dokumentów przedłożonych przez strony.

707 Wynika stąd, że należy oddalić przedłożone przez skarżących wnioski o zastosowanie środków organizacji postępowania i o przeprowadzenie środków dowodowych, bez konieczności orzekania w przedmiocie dopuszczalności niektórych z tych wniosków.

708 Z całości powyższych rozważań wynika, że skargę należy oddalić w całości.

V. W przedmiocie kosztów

709 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżący przegrali sprawę, należy obciążyć ich ich własnymi kosztami, jak również kosztami poniesionymi przez Komisję, SRB i Banco Santander, stosownie do żądań tych ostatnich.

710 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty. Królestwo Hiszpanii pokryje zatem własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) **Skarga zostaje oddalona.**

2) **Eleveté Invest Group SL i pozostali skarżący, których nazwy lub nazwiska wymieniono w załączniku do wyroku, pokrywają własne koszty, a także koszty poniesione przez Komisję Europejską, Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) i Banco Santander SA.**

3) **Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.**

Van der Woude Jaeger Kreuschitz

De Baere Steinfatt

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 1 czerwca 2022 r.

Podpisy

Spis treści

I. Ramy prawne . . . 2

II. Okoliczności powstania sporu oraz okoliczności faktyczne zaistniałe po wniesieniu skargi . . . 7

A. W przedmiocie sytuacji Banco Popular przed przyjęciem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji . . . 7

B. W przedmiocie innych okoliczności faktycznych zaistniałych przed przyjęciem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji . . . 9

C. W przedmiocie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular z dnia 7 czerwca 2017 r. . . . 12

D. W przedmiocie okoliczności faktycznych zaistniałych po przyjęciu decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji . . . 14

III. Postępowanie i żądania stron . . . 15

IV. Co do prawa . . . 17

A. W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji . . . 17

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 18 rozporządzenia nr 806/2014 . . . 19

a) W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego, dotyczącej naruszenia art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014 . . . 20

1) W przedmiocie zastrzeżenia pierwszego, dotyczącego konieczności wsparcia płynnościowego . . . 24

2) W przedmiocie zastrzeżenia drugiego, dotyczącego naruszenia obowiązku zachowania poufności . . . 26

3) W przedmiocie zastrzeżenia trzeciego, dotyczącego naruszenia zasady dobrej administracji . . . 27

b) W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego, dotyczącej naruszenia art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014 . . . 28

c) W przedmiocie części trzeciej zarzutu pierwszego, dotyczącej naruszenia art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014 . . . 36

2. W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 20 rozporządzenia nr 806/2014 . . . 41

a) W przedmiocie części pierwszej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia art. 20 ust. 11 rozporządzenia nr 806/2014 . . . 42

b) W przedmiocie części drugiej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia art. 20 ust. 5 lit. a)–c) i f) rozporządzenia nr 806/2014 44

c) W przedmiocie części trzeciej zarzutu drugiego, dotyczącej braku niezależności Deloitte 46

d) W przedmiocie części czwartej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia art. 20 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 ze względu na to, że wycena nr 2 nie była „rzetelna, ostrożna i realistyczna” 49

1) W przedmiocie zastrzeżenia pierwszego, zgodnie z którym wycena nr 2 była oparta na błędnych kryteriach 50

2) W przedmiocie zastrzeżenia drugiego, zgodnie z którym wycena nr 1 i wycena nr 2 są wysoce spekulatywne 52

3) W przedmiocie zastrzeżenia trzeciego, zgodnie z którym wycena nr 2 nie jest „rzetelna, ostrożna i realistyczna” 57

e) W przedmiocie części piątej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia art. 20 ust. 7 i 9 rozporządzenia nr 806/2014 59

3. W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia prawa do bycia wysłuchanym i prawa dostępu do akt sprawy, zapisanych w art. 41 ust. 2 karty 61

a) W przedmiocie części pierwszej zarzutu trzeciego, dotyczącej naruszenia prawa do bycia wysłuchanym 61

b) W przedmiocie części drugiej zarzutu trzeciego, dotyczącej naruszenia prawa dostępu do akt sprawy 72

4. W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia . . 77

B. W przedmiocie żądań odszkodowawczych 84

1. W przedmiocie pierwszego żądania odszkodowawczego 84

2. W przedmiocie drugiego żądania odszkodowawczego 85

a) W przedmiocie podnoszonej bezprawności 86

1) W przedmiocie zastrzeżenia pierwszego, dotyczącego naruszenia obowiązku zachowania poufności 87

2) W przedmiocie zastrzeżenia drugiego, dotyczącego biernej postawy SRB i Komisji 93

b) W przedmiocie związku przyczynowego 94

C. W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności wyceny nr 2 i żądania rekompensaty . . . 98

D. W przedmiocie wniosków o zastosowanie środków organizacji postępowania i o przeprowadzenie środków dowodowych 101

V. W przedmiocie kosztów 102